KKTC 3 YTL

Sayı 11, Ağustos 2007 - 8, 2.5 YTL

RED

Dergimizin bu sayısını, Orhan Pamuk, Sezen Aksu ya da Gülben Ergen'in kayınçosu çıkarmadı... Bu sayımızı, Gazi Mahallesi'nde yaşayan emekçiler hazırladı...

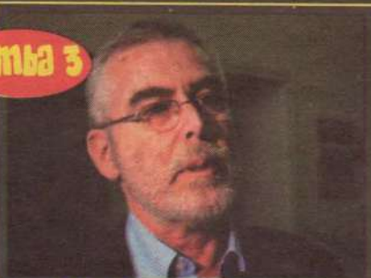
bomba 1

Tayyip'in bebesi Burak 'testis kanseri' diye askere gitmiyor ama 1 trilyonluk villayı alabiliyor! Belgesiyle!..

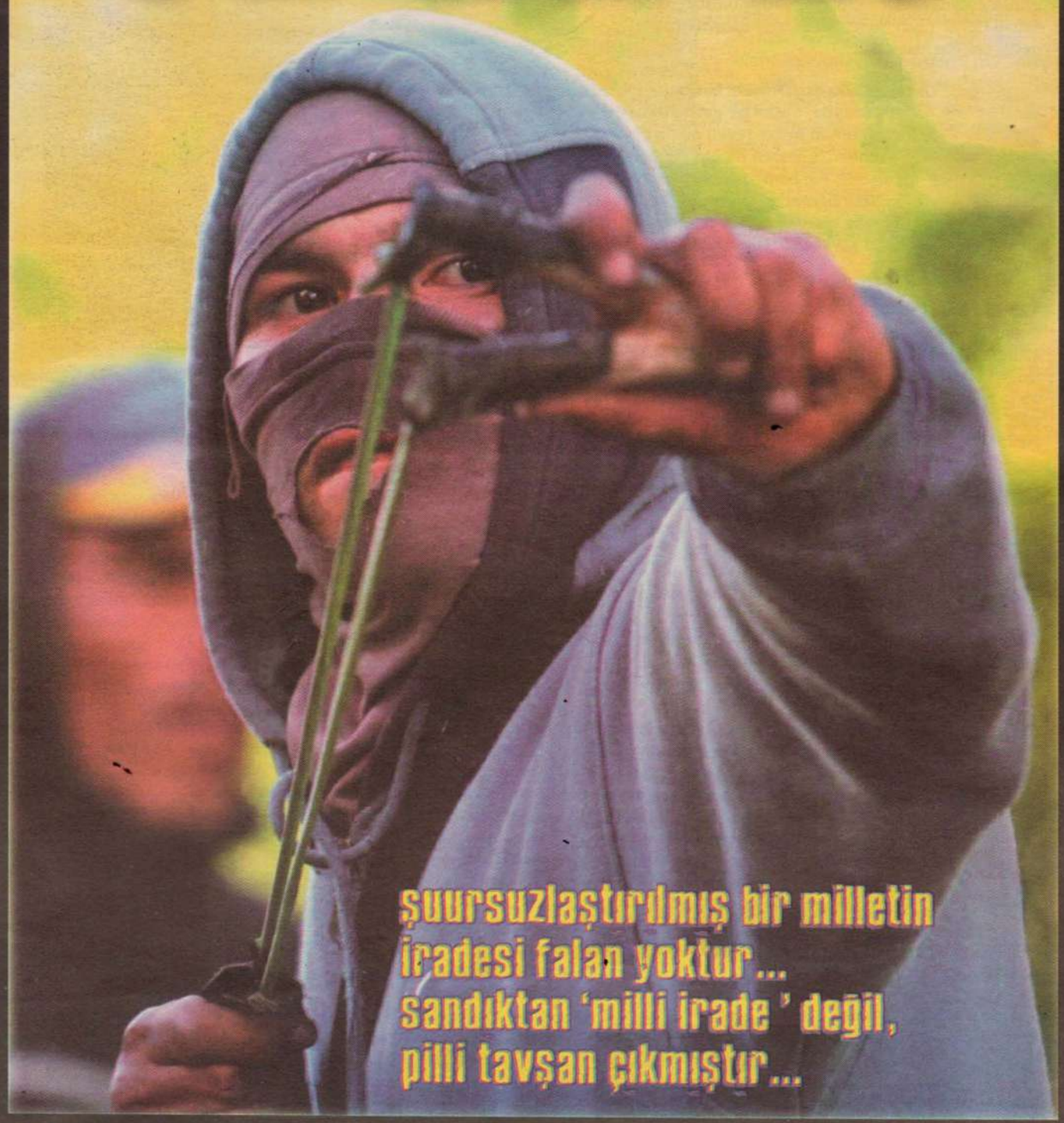
bomba 2

atv'de devlet eliyle sahtekarlık!.. 'itirazım var' adlı program baştan sona yalan çıktı!..

bomba 3

TKP'li Orhan Aydın, Küresel BAK'ın, Baskın Oran'ın ve Mehmet Ali Alabora'nın Soros'tan para aldığını iddia etti!..

şuursuzlaştırılmış bir milletin iradesi falan yoktur... sandıktan 'milli irade' değil, pilli tavşan çıkmıştır...

huzur isyanda

AkşamseTasi

mantar tarlası

"Niye 15 gündür İstanbul'da tek kapkaç yok? Birileri düğmeye bastı da ondan. Niye daha önce vardı da 15 gündür yok?"
Erman Toroğlu, haklı olarak, seçim öncesi kapkaç olaylarının 'aniden' durmasını sorguluyor...

●●●

"Bu toprakların insanı, ister göbeğini kaşısın, ister lüks sitede otursun, tercihini net şekilde ortaya koydu. Türkiye'nin son beş yılda yaşadığı büyük değişimi göremeyenler, insanları küçük görüp aşağılayanlar sandıkta müthiş bir tokat yedi."
Sabah Genel Yayın Yönetmeni Ergun Babahan... Şimdi, 'sahibinin sesi' desek çok mu klasik olur?

●●●

"Gazeteci arkadaşlarımızla konuşurken şu görüş öne çıktı: Demek ki biz uzayda, başka bir gezegende yaşıyormuşuz. Türkiye'nin ve toplumun hiçbir şeyini bilmiyormuşuz! Demek ki insanlar durumdan, gidişten memnunmuş. Seçim günü uzay gemisinden paraşütle, hiç bilmediğimiz bir ülkeye indik. Burasının Türkiye olduğunu öğrendik. Ülkenin gerçeklerini, nasıl böyle yanıldığımızı da yakında inşallah öğrenmeye başlayacağız!"
Emin Çölaşan, durumu gayet iyi özetliyor. Zaten plazalardan pek iyi çekmiyor gerçek hayatın halleri...

●●●

"23 Temmuz sabahı, bir kez daha o zorluklara uyandık. Önümüzde parti ve millet olarak, dağları delerek Ergenekon'dan çıkmak dışında bir çözüm bulunmuyor..."
Doğu Perinçek... Arkadaş, kamuoyu araştırmalarında oyunuz yüzde 15 çıkıyordu, halkın vicdanında yüzde 20'yi geçmiştiniz, şimdi yüzde 0-nokta-küsur oy oranıyla, Ergenekon'dan bahsediyorsunuz... Ergenekon'a gitseniz, oradaki kurtlar bile kaçar sizden...

●●●

"Türk halkının, askeri müdahalelere bu kadar destek verirken, hemen ardından gelen seçimlerde 'asker karşıtı' oy kullanmasının toplumsal açıdan şizofrenik bir duruma işaret edeceğine inanıyorum."
Mehmet Y. Yılmaz... Vallahi toplum mu şizofren oldu, patron medyası mı milleti delirtti, orasını bilmiyoruz. Bildiğimiz, Aydın doğan ellerini ovuşturup, ceplerini doldurmaya devam ediyor...

●●●

"Bu seçim sonrasında ortaya çıkan bazı gerçekleri sık sık tekrar ederek standart ezberi bozmak zorundayız."
Deniz Gökçe... Ulan, önüne gelen de ezber bozuyor memlekette be...

●●●

"Sayın Baykal özelleştirmeden borsaya kadar global ekonomik dünyanın geniş halk kitlelerine refah getiren işleyiş tarzına korku ve direniş değil heyecanla yaklaşabilir mi? Dünyayı anlayan, ekonomiyi işletebilecek, cıva gibi genç ve ehil kadrolar kurup, onlara yeni bir dünya özlemi aşılayabilir mi? Sayın Baykal isterse tüm bunları yapabilir. İsterse..."
Aslı Aydıntaşbaş... Yahu, sen rahatsız mısın, cahil misin? 'global ekonomik dünyanın geniş halk kitleleriine refah getiren' bir işleyişi mi var? Kim yazdırıyor sana bu yazıları?

●●●

"CHP'yi ne Mustafa Sarıgül kurtarabilir, ne Mahzun Kırmızıgül, ne de Yılmaz Morgül. CHP sağa da kaysa iktidara gelemez, sola da kaysa iktidara gelemez, ortada da dursa iktidara gelemez, amuda da kalksa iktidara gelemez."
Engin Ardıç... Bu 'unsur' hakkındaki fikirlerimiz sabit olmakla beraber, CHP konusundaki tespitine katılmaktayız...

●●●

"Kendi adıma söyleyebilirim, evet, bendeniz Güler KÖMÜRCÜ, vatandaş kimliğimle, oyum 'MHP'ye diyorum ama... Hemen belirtmeliyim ki adeta rejim referandumuna dönen bu seçimlerde dillendirilen 'sağcı iseniz oyunuzu MHP'ye solcu iseniz de oyunuzu CHP'ye verin' sloganını da gönülden beğeniyorum. Bu arada son gelişmelere bakılırsa MHP sandıktan 2. Parti olarak çıkabilir, AKP'nin ise yüzde 30'u aşmayacağına inanıyorum."
Güler Kömürcü müthiş bir insan, analiz yeteneği üst seviyede! Onun siyasi tercihleri ve tespitleri, her daim yolumuzu aydınlatıyor. Son olarak genetik gece görüş dürbünü geliştirdiğini haber almıştık, şimdi Doğu Perinçek'le birlikte Ergenekon'dan Sedat Peker'in salonuna tünel kazmasını bekliyoruz...

'koç taşağı'nın intikamı...

27 Temmuz'da, %52 ÖFKE dergisinin internet sitesinden bir açıklama yapıldı. Açıklamada şu ifadeler yer alıyordu:

"26 Temmuz Perşembe günü, saat 23:30 civarlarında, kardeşinin nikah yemeğinden dönmekte olan Özgür Hayat gazetesi ile %52 ÖFKE dergisinin sorumlu yazışleri müdürü Sinan Tekpetek Şişhane'de polis tarafından durduruldu. Kimliği alınıp GBT'sine bakılan Sinan Tekpetek kimliği geri verilerek bırakıldı. Bir süre sonra, yürümeye devam eden Sinan'ın yanına gelen bir ekip otosu, arkadaşımızı zorla arabaya soktu, arabanın içinde vurmaya başlayarak surların bulunduğu ücra bir yere götürdü. Burada Sinan Tekpetek"i arabadan indirip daha da şiddetli bir şekilde dövmeye devam eden polislerin yanına iki ekip otosu daha geldi. Toplam 10-11 polis, küfürler ederek Sinan Tekpetek'e vurmayı sürdürdü. Arkadaşımızın "Vurmayın, faili meçhul mü yapmaya çalışıyorsunuz" tepkilerine küfürler ve yumruklarla karşılık veren polisler, cop, yumruk ve tekmelerle vurmayı sürdürdüler, yüzüne yakından biber gazı sıktılar, silahlarını çekip tehdit ettiler. Hiçbir açıklama yapmayıp herhangi bir kayıt tutmadan, kendisinden beklendiği gibi davranan terörist polisler, Sinan Tekpetek'i yeniden polis arabasına bindirip saat 01:30 sularında Karaköy'e yakın bir yerde HIZLA GİTMEKTE OLAN ARABADAN ATTILAR, bu şekilde öldürmeye de kast ettiler. Ayrıca polis, Sinan Tekpetek'in kimliklerinin de bulunduğu cüzdanına da el koydu.

Hastaneye kaldırılan Sinan Tekpetek'in iki kaburgasının kırık olduğu ve vücudunun pek çok yerinde çürükler ve yaralar olduğu doktorlar tarafından teşhis edilip 20 günlük rapor verildi. Sırtındaki çürüklerin cop izi olduğu doktor kayıtlarına da geçti.

Önceden de terör uygulayan polisin saldırıları, devletin 'güvenlik' yalanıyla Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu'nda değişiklik yapıp polisin yetkisini artırmasından sonra iyice arttı, gemi azıya aldı. Polisin dün gece Sinan Tekpetek'e yaptığı bir gözaltı değil; 10-11 polisten oluşan üç ekip Sinan Tekpetek'i hiçbir kayıt yapmadan kaçırdı, ölüme yol açacak şekilde hızla giden polis otosundan attı! Ve bu olay İstanbul'un ortasında gerçekleşti!"

Aslında bu hiç de şaşırtıcı bir iş değil. Polis, Avrupa Birliği'ne 'uydurma' yasalarından sonra, kayıtsız-kuyutsuz adam kaçırmalara başlamış, böylelikle, tomlumsal muhalefet odaklarını yıldırma, yani terör taktikleri geliştirmişti. %52 ÖFKE'nin yazışleri müdürü ise, ayrıca bir hedefti. %52'ciler geçtiğimiz aylarda, çok 'şık' bir eylem yapmış, Boğaziçi Üniversitesi 'Kariyer Günleri' çerçevesinde kampusa gelen ve Koç Holding'in ne kadar da güzel bir holding olduğunu anlatmaya kalkışan bir Koç Holding temsilcisinin kafasına 'koç taşağı' fırlatmıştı...

Patronların devleti, polis müessesesi vasıtasıyla, bir türlü hazmedilemeyen bu olayın rövanşını almak, patronun kim olduğunu göstermek için Sinan Tekpetek'i kaçırıp işkence etti, öldürmeye kalkıştı.

Şöyle söyleyelim: Patronlar daha hazmedemeyecekleri çok şey görecek. Kimbilir, bu hazımsızlık sorunu karşısında, bir dahaki sefere kafalarına işkembe falan atılabilir...

Sinan'ı kaçırıp işkence edenlerin bulunamayacağını, yargılanamayacağını adımız gibi biliyoruz. Sinan kardeşimize geçmiş olsun diyoruz. İşkencecilerini bağışlamayacağından da eminiz... Gün olur, devran döner, bu işlerin hesabı sorulur...

Gazi Mahallesi'nde, Öteki Sanat Derneği'ni ayakta tutan, çekip çeviren, vakit ve enerjilerinin önemli bir kısmını bu işlere ayıran emekçi arkadaşlarla birkaç aydır bir 'Yazı Atölyesi' çalışması yürütmekteydik. RED'in elinizde tuttuğunuz sayısı aslında büyük oranda bu atölye çalışmasının ürünüdür.

ÜMİT DERTLİ

'Burası bizi bozmasın?!'

29 Nisan günü öğle saatlerinde Mecidiyeköy'de bir arkadaşımla buluşacaktık. Oraya gittiğimde kendimi Çağlayan meydanına doğru akan kırmızı-beyaz dev bir kalabalığın ortasında buldum. Ellerinde Türk bayrakları ve Mustafa Kemal posterleriyle birlikte CHP'den MHP'ye, Genç Parti'den İP'e çeşitli partilerin bayraklarını taşıyan insanlar devletine sahip çıkıyor olmanın ve ordu desteğini arkalarında hissetmelerinin verdiği güven ve rahatlıkla, bir Pazar gezintisine, bir konsere ya da milli maça gider gibi 'eylem'e gidiyorlardı. (Eylem denilebilir mi bilemiyorum, bir yanıyla şenlik, karnaval benzeri ciddiyetten uzak bir toplantı, bir yanıyla da askeri terimle söylersek 'içtima' idi bana göre.)

Bu kalabalık ekseriyetle, kimilerinin 'kentli orta sınıf', kimilerinin 'Beyaz Türk' dediği, aslında işçi olduklarının farkında olmayan, ya da bundan hicap duyup işçiliği kabul etmeyen, nispeten iyi kazanan, eğitimli, 'yüzünü batıya dönmüş' ve bu yanlarıyla kendilerini ısrarla diğer işçilerden ayrı tutan kent emekçilerinden oluşuyordu. Doktorlar, mühendisler, öğretmenler, bankacılar, hemşireler, muhasebeciler gibi beyaz yakalı işçiler ile kendisine zulmedene kulluk etme konusunda bütün dünya halkları arasında birinci geleceğine inandığım Aleviler bu kitlenin esas bileşenleriydi.

Uzatmayalım, bu insan selinin ortasında dört bir taraftan elime tutuşturulmaya çalışılan bayraklardan ustalıkla sıyrılarak arkadaşımla buluşabildim ve beraberce Gazi Mahallesi'nin yolunu tuttuk. Buradaki işlerimizi hallettikten sonra akşam üstü şehre dönüşte Haliç yolunu kullandık. Alibeyköy'den başlayıp nerdeyse Eminönü'ne kadar bütün bir Haliç sahilinde, Eyüp'ten, Gaziosmanpaşa'dan, Fatih'ten inmiş hınca hınç bir kalabalık piknik yapıyordu. Tam da Mine Kırıkkanat'ın şikayet ettiği şekilde, kısa boylu, kıllı, askılı beyaz atlet giymiş adamlar yelledikleri mangallarda balık yerine tavuk kanadı pişirirken ve çoğunluğu başörtülü kadınlar sırtlarını denize dönmüş otururken Haliç sahili yoğun bir koku ve dumanla kaplanmıştı. Tek tek saymadım ama her pazar olduğu gibi o pazar da on binlerce insan haftanın tek tatil gününü bildikleri ve olanaklarının el verdiği tek eğlenme ve dinlenme yöntemiyle geçiriyorlardı. O gün, o saatlerde Çağlayan meydanını dolduranların aksine bu kalabalık, işçi olduğunun farkında olan ve fakat bir sınıf olma bilincinden, sınıf olarak hareket etme iradesinden yoksun, 'bu dünya'da kurtuluş umudunu kaybetmiş, şehrin de, hayatın da kenarında duran

RED'in Gazi Mahallesi yakınında, Alibeyköy Barajı'ndaki pikniğinde halaylar geceyarısına dek sürdü...

insanlardan oluşuyordu. Bu iki manzarayı karşılaştırarak, o gün arkadaşıma şunları söylediğimi hatırlıyorum: "Bu memlekette bir devrim olacaksa eğer Haliç sahilini dolduran kalabalıkla olacak ya da en azından onlar katılmadıkça olmayacak..."

Aslında bu gerçeği o gün keşfetmiş de değildik. Gerek siyasal yaşamımızın, gerekse RED sürecinin başından beri esas siyasal öznenin, Bayan Kırıkkanat'ın nefret ettiği kenar mahallelerin yoksul işçi kalabalığı içinden çıkacağının bilincindeyiz ve mümkün olduğunca oraların dilini konuşmaya, bugünümüzü ve geleceğimizi de oralarla ortaklaştırmaya çabalıyoruz. Bunu yeterince ve layıkıyla yapamadığımız aşikar elbette, bir avuç insanız, sesimiz çok cılız çıkıyor, olmamız gereken noktanın çok gerisindeyiz, yolun başındayız daha. Ama inatla, umutla, kararlılıkla ve bu hattın doğruluğuna olan inançla yürümekte ısrar ediyoruz. RED'i ilk çıkarmaya başladığımızda Kadıköy'de küçücük bir büromuz vardı, oturacak yer olmadığından ayakta toplantılar yaptığımızı, yakındaki camiden su taşıdığımızı, kışın soğuklarda büronun içinde paltolarımıza sarınarak ısınmaya çalıştığımızı hatırlıyorum. Velhasıl, daha geniş ve biraz da konforlu bir büroya taşınma ihtiyacı gündeme geldiğinde ilk düşündüğümüz Gazi Mahallesi'nde bir yere taşınmak olmuştu. Bizi çok heyecanlandıran bu fikri bir takım pratik engeller dolayısıyla hayata geçiremedik ve Leman'ın Cihangir'deki binasına taşındık. Yeni büromuzun terasından İstanbul'un eşsiz manzarasına ilk baktığımda da, " Hocam," demiştim Hakan'a "Burası bizi bozmasın..."

Çok şükür bozulmadık. Sosyal ve siyasal hayatımızı beri tarafta kurduk. Mesela şu seçim döneminde Şişli'de, Beşiktaş'ta, Beyoğlu'nda değil, Eyüp'te, Bayrampaşa'da, Kağıthane'de dağıttık emekçi aday Ercan Atmaca'yı destekleyen bildirilerimizi; afişlerimizi Gaziosmanpaşa'nın, Okmeydanı'nın, Alibeyköy'ün duvarlarına yapıştırdık. Bu mahalle solcu, bu mahalle faşist demeden... Gazi Mahallesi'nde de işçilere, yoksullara seslendik, Küçükköy'de de,

Sağmalcılar'da da, Haliç sahilinde de... Başkalarının bir seçim minibüsünün masrafı kadar bir bütçeyle, ama nereden geldiğini bildiğimiz 'anamızın ak sütü gibi helal' bir bütçeyle... "Attığımız taş ürküttüğümüz kurbağaya değdi mi?" diye sorulacak olursa, tereddütsüz, "Evet," derim. 'Reel' sonuçlar beklemiyorduk zaten, amacımız durulması gereken yerde durmak, söylenmesi gerekeni söylemekti. Bunu da elimizden geldiğince yaptık, eksiklerimiz, hatalarımız, olanaksızlıktan dolayı yapamadıklarımız da olmuştur elbet ama doğru olanı yaptık, bozulmadık, başımız dik.

RED'in siyasi çerçeve metninden bir cümle var ezberimde: " Red kaderini emekçilerle birlikte çizmiştir." Temel düsturumuz budur ve bugüne kadar hep bunun peşinden gittik. Emekçilerden ayrı, onlardan yüksekte bir yerde durup, bir öğretmen edasıyla ilgi-alaka lütfetmedik kimseye. Her birimiz bizzat birer emekçi olarak sınıf kardeşlerimizle yan yana durduk, duruyoruz, birlikte yürüyoruz, birlikte öğreniyoruz, birlikte üretiyoruz.

Gazi Mahallesi'nde Öteki Sanat Derneği çatısı altında çok kısıtlı imkanlarla ama olağanüstü bir çaba, samimiyet ve özveriyle çok önemli işler yapan arkadaşlarımız var. Mahallenin işçi-emekçi gençliğine yönelik olarak kemandan felsefeye, İngilizce'den gitara, tiyatroya kadar pek çok alanda kurslar ve atölye çalışmaları yapılan Öteki Sanat Derneği'ni ayakta tutan, çekip çeviren, vakit ve enerjilerinin önemli bir kısmını bu işlere ayıran bu emekçi arkadaşlarla birkaç aydır bir 'Yazı Atölyesi' çalışması yürütmekteydik. RED'in elinizde tuttuğunuz sayısı aslında büyük oranda bu atölye çalışmasının ürünüdür. İşçi ve emekçilerin de kendilerini yazı ile ifade edebilmelerinin sağlanmasına yönelik olarak yaptığımız bu çalışmada, aslında yazma işinin bir elit faaliyeti olmaktan çıkarılarak, akademi görmemişlerin; Beyoğlu-Cihangir müdavimi olmayanların; klimalı, camekanlı, ferah plaza salonlarında masa sahibi olmayanların da; günde 10 saat makine başında gömlek yakası dikenlerin, ya da trafikte direksiyon sallayanların da yapabilecekleri bir etkinlik haline getirilmesi amaçlanıyordu. Şu haliyle de, bize göre bu amaca ulaşılmıştır.

Radikal gazetesi bir ara Orhan Pamuk, Sezen Aksu gibi isimlere yaptırmıştı editörlüğü, işte biz de Gazi Mahallesi'nden çıkarıyoruz bu sayıyı ve bu sayımızı yayına hazırlayan Gazili emekçiler Radikal'in geçen ay işten çıkardığı 41 basın emekçisine selam ve desteklerini yolluyorlar...

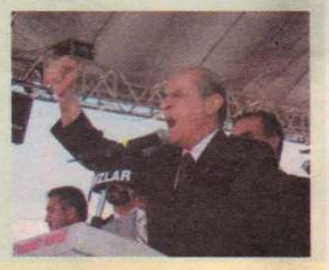
sen yeter ki sev, kulun olayım...

"Tayyip Erdoğan yabancı patronlara seslendi: Siz bir adım yaklaşın biz size 100 adım geliriz. 118 ülkeden 1.600 iş adamı Dünya Odalar Federasyonu'nun İstanbul'da düzenlediği kongrede buluştu. Tayyip Erdoğan yatırım ortamını daha da canlandırmak istediğini belirtti."
Öyle çok satacak, özelleştirecek şey var ki bizi anca keser 100 adım hatta 200, 300, ne kadar hızlı o kadar iyi...

'faşo 'lar müze kurmaya kalkarsa...

"Erzurum'da MHP lideri Devlet Bahçeli'nin attığı meşhur urgan ip MHP'nin seçim müzesinde sergilenecek."
Ya, çok acayip değil mi? Herhalde birileri MHP'lilere eski Nazi toplama kamplarının müzeye çevrildiğini söyledi, onlar da 'Bizim neyimiz eksik?' diye harekete geçti. Muhtemelen, Abdullah Çatlı ve Haluk Kırcı'nın Bahçelievler katliamında kullandıkları boğma tellerini, ipleri falan da müzeye kazandırmışlardır. Yeni 'parça'ları merakla bekliyoruz...

yok, yetmez... o japonu da asmak lazım...

"Büyük Birlik Partisi Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu, eğer iktidar olurlarsa Barzani'yi Diyarbakır'da yargılayıp, Habur'da asacaklarını açıkladı..."
Son dönemde herkes cellatlığa özeniyor ya, hadi bakalım hayırlısı. Biz de Japonya Başbakanı Şinzo Abe'ye gıcığız, iktidara geldiğimiz takdirde kendisini Sivas'ta kurtlarla dans ettirmek gibi bir niyetimiz var...

donunu da satacak mı, merak ediyoruz...

"Başbakan saatinin 50 bin dolar olduğunu söyleyenlere kızmış. Aslında saati daha ucuzmuş. Bunu kanıtlamak için (miting meydanlarında söyledi) isteyen olursa saatimi 10 bin dolara veririm dedi." (Bekir Coşkun, Hürriyet yazarı)
Adam her şeyi satmaya alışmış arkadaş. Parayı bastıran alıyor!..

gayri milli bankadan milli bombalar yolda...

"Oyakbank'ı satın alan Hollandalı ING finansal hizmet grubunun bomba, mayın ve misket üreticilerine kaynak sağladığı ortaya çıktı."
Hatırlayanınız vardır belki Oyakbank Genel Müdürü Coşkun Ulusoy her fırsatta Türk kuruluşlarının yabancılara satılmasına karşı olduğunu belirtip 2005 Eylül'de Oyak'ın 500 bayisini Antalya'da toplayıp, 'canla kurulmuş, başla devam etmiş stratejik kurumların özelleştirilmemesi gerektiğini' söylemişti. Konuşma sonunda 'Oyak Türktür, Türk kalacaktır!' diye sloganlar atılmıştı. Üstelik ING Bank da, "Türkiye'de bir şey alınmaz," derken, kalkıp Oyak'ı satın aldı. Can alıcı nokta: ING Bank Oyak'ı satın almasına rağmen Oyakbank'ın orduya olan hizmetlerini devam ettireceğini açıkladı. Artık bombaları da, mayınları beleşe mi getirecekler, ne olacak bilmiyoruz... Ne diyelim vatana millete hayırlı olsun...

çiftçinin ve anasının bitmeyen çilesi...

"Başbakanla girdiği tartışmalardan tanıdığımız Kemal Öncel yine göz altına alındı. Erdoğan'ın bir televizyon kanalında kendisinin çiftçi olmadığı iddiasına tepki gösterip basın açıklaması yapan ve ardından göz altına alınan Öncel, ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı."
Öncel'in, Tayyip Erdoğan Güney'e her gittiğinde hadise çıkarmasın diye gözaltına alındığını da biz ekleyelim!

sahi ya, bir de 'anayasal eşitlik ' vardı...

"PKK'ye karşı koruculuk yapanların ailelerine yasa değişikliğiyle devlet memurluğu hakkı verildi."
Anayasa'ya göre, tüm vatandaşlar eşit haklara sahip. Ancak, 'memuriyet' konusunda bazıları daha eşit olabiliyormuş, onu öğrendik. Kürt meselesinin çözümünde zaten ciddi bir engel olarak duran, bölgeden göç edenlerin topraklarına el koyan, geri dönüşü engelleyen korucular, artık devletin her alanında memurlaşacak. Ya da, başka ifadeyle, memurlar koruculaşacak. Oh ne âlâ!

gözlerimden bellidir, bende biraz alkol var...

"Adapazarın'da alkollü araç kullandığı gerekçesiyle yargılanan şahsa malıkeme tarafından polis karakolunu temizleme cezası verildi."
Nasıl oluyor, demeyin, oluyor efendim. Yakında tek ayak üstünde durma cezası da verilecek... Bu arada, arkadaş polis karakolunu temizlerken alkol alacak mı, karakolda nasıl muamele görecek, bu soruların cevabı bir muamma... Kolay gelsin...

ırak polisi de mis gibi olacak artık...

"Irak polisi Kastamonu'da Türk polisi tarafından eğitilecek. Iraklı, ABD'li general ile içişleri, dış işleri, genelkurmay ve emniyet yetkililerinin katıldığı basına kapalı toplantıda Irak hükümeti, Irak polisinin Türk polisince eğitilmesini istedi."
Yandı gülüm keten helva!.. Artık, gece yoldan adam kaçırma, arabadan fırlatma eğitimleri mi verilir, yoksa doğrudan Fethullahçı kadrolar Irak polisini de mi ele geçirir bilinmez...

ört oranı, bi tarafın görünecek...

"Rizeden bağımsız aday olan Mesut Yılmaz seçmene kapı kapı dolaştırıp eşarp dağıttırıyor."
Bir zamanlar türbanın yasaklanması için imza atan, eşarplılara 'örümcek kafa' diyen adam gitti, şimdi eşarp dağıtan, mümin görünümlü liberal soslu, milliyetçi-muhafazakar bir merkez sağ insanı geldi. 'U dönüşü' dedikleri bu olsa gerek. Yahu şu burjuva siyaseti ne hallere sokuyor adamı...

aman uçaklar uçsun da, paracıklar uçmasın...

"Türk Hava Yolları'nda grev kapıda, Turizimciler endişeli. THY ve Hava İş sendikasının görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı. Başta turizmciler olmak üzere iş dünyası grevin ülke ekonomisine darbe yuracağını düşünüyor. 'Ülke ayda 1 milyon dolar zarar eder' diyen TÜRSAB, 'Bugünlere zor geldik, lütfen uzlaşın' diyor."
Meseleye nereden yaklaşılıyor, dikkat edelim. "Aman ülke ekonomisine bir şey olmasın!" diyorlar. THY'de çalışan, emeğinin karşılığını alamayan, sömürülen emekçilerin derdini dinleyen yok. Kasap-koyun meselesine geliyoruz doğrudan. Söyleyecek tek bir söz var: Emekçinin hakkını teri kurumadan vereceksin.

abi, uzatma kablosunu götürmüşler giderken...

"Balıkesir Ayvalık'a bağlı Altınova Beldesi'nde elektirik tesisatı tamamlanmayan hastenenin Tayyip Erdoğan tarafından hizmete açılması tepkiyle karşılandı. 9 yıldır yapımı sürdürülen hastenenin elektrik tesisatının tamamlanmadığı, açılışı için seyyar kablo ile yandaki sağlık ocağından seyyar hatla enerji sağlandığı ortaya çıktı."
Var olan gemileri yok göstermene alışmıştık. Yeni numara olmayanı var etmek ha? Mandrake gibi! Süpersin!

Seçimlik zırtolarımız!

Aslına bakarsanız, biraz daha araştırsak, eşeğin kulağına suyun kaçtığı daha ne örnekler buluruz, Allah bilir... Hadi gelin de, şimdi bu seçimlerin halkımız açısından gayet normal ve şuurlu bir şekilde geçtiğini söyleyin!..

ali ersin kelleci

22 Temmuz seçimleri trajik olduğu kadar komikti de! Dergimizi takip edenler bilir, son iki sayımızda seviyenin iyice yerlerde gezdiği Meclis'e dair bir nevi hafıza tazelemesi yapmıştık. Her seçim zamanı yine halkın kapısına dadanan oy bezirganlarının, bizzat yozlaşmanın en önemli aktörlerinden olduklarını ve siyasetin rantını da bugün halka kanıksattıkları şaklabanlıklarla elde ettiklerini anlatmaya çalışmıştık. Ne talihtir ki, anlı şanlı seçimimizde elimize o kadar malzeme geçti ki, bunları özetlemeden edemeyeceğiz. Günlük hayatta da sıklıkla kullandığım bir terimle ifade edeceğim bunu: 'Seçimlik zırtolar!'

Karakolda 'çay ikramı'

Geçen yıl Kasımpaşalı 'delikanlı' Başbakan Erdoğan'ın Mersin'de, "Ananı da al git," dediği çiftçi Kemal Öncel'i bilirsiniz. Kerkük'te Türk askerinin başına çuval geçirildiğinde efelenemeyen, Tayyip Erdoğan, postayı koyacağı yeri iyi bulmuştu! Her neyse, AKP'nin geçtiğimiz ay Mersin'de düzenlediği miting gözlerimizin

tekrar o çiftçiye çevrilmesine vesile oldu. Neden diyeceksiniz. Anlatalım... Mersin Emniyeti, sürekli Başbakan hakkında açıklamalar yapan, AKP mitinglerinde protestolarına devam eden ve en son İzmir'de düzenlenen Cumhuriyet mitingine annesi ile katılan Kemal Öncel'den o kadar çekinir hale gelmiş ki, AKP'nin Mersin'de düzenlediği ve Başbakan'ın da katıldığı seçim mitingi nedeni büyük telaşa kapılmışlar! Profesyonel protestocu çiftimizin tekrar bir 'densizlik' yapabileceğini ve yeniden "ananı da al git" sendromunun yaşanabileceğini düşünerek, 'potansiyel suçlu' çiftçimizi sudan bahanelerle emniyette 'gayrı resmi' gözaltında tutmuşlar! Bahaneleri de hazır tabii. Eski DYP'li Belediye Başkanı'na yıllar önce ettiği hakareti gerekçe göstermişler! Olayın duyulması üzerine Emniyet bir açıklama yaparak, çiftçi Kemal Öncel'i çay içmeye çağırdıklarını ve sohbet ettiklerini ifade etti. Kemal Öncel de, zorla gözaltında tutulduğunu belirtti ve Başbakan'ı tekrar protesto etmesinden çekindiklerini söyledi. Koca Mersin Emniyeti'nin başka işi gücü kalmamış!

'Kızıl bayrak salladın!'

Bir zırtoluk haber daha AKP'den... AKP Balıkesir Milletvekili İsmail Özgül, seçim çalışmaları kapsamında Edremit Belediye Başkanı AKP'li Hüseyin Sarı ile birlikte, Paşalimanı Adası'ndaki Balıklı Köyü'ne ziyarete gidiyor. Sahilde kahvedeki sohbet sırasında Balıklı sakinleri AKP Milletvekili İsmail Özgül'ü soru yağmuruna tutuyor. Köyde oturanlardan 53 yaşındaki emekli öğretmen Ali Özbalık, "Dokunulmazlıkları niye kaldırmıyorsunuz?", "PETKİM'i yabancılara neden sattınız?" ve "Başbakan Erdoğan'ın oğlu askerlik yapamaz raporu aldı ancak 2.5 milyon dolara nasıl gemi

alabildi?" sorularını yöneltiyor. Sağlam sorular karşısında afallayan seçimlik zırtolarımız bu küçük şokun ardından anında saldırıya geçiyor! Ayağa kalkan Erdek Belediye Başkanı Hüseyin Sarı soru soran emekli öğretmen Ali Özbalık'a, "12 Eylül öncesi kızıl bayrak taşıyanlardansın!" diye bağırmaya başlıyor. Halk bu tavra tepki gösterince, "Bunun intikamı acı olacak," edasıyla kahveden ayrılıyorlar. Ertesi gün Belediye'den gelen bir ekip ters soru soranların evlerini mühürleyerek ceza kesiyor!.. Muz Cumhuriyeti değil, Türkiye Cumhuriyeti'dir burası!

Vay vatan haini vay!

Sağlık Bakanı Recep Akdağ, AKP'nin Erzurum Olur İlçe Başkanlığı tarafından organize edilen mitinge katılmak için ilçeye geçiyor. Miting öncesi esnaf ziyaretleri yapan Akdağ, esnafla tek tek tokalaşıp, sorunlarını dinlemeye başlıyor. Bir kahvenin önünden geçerken üç gençle tokalaşmak isteyen Akdağ, Durmuş Şahin isimli gence elini uzatıyor ve beklemediği

bir tavırla karşılaşarak eli boşta kalıyor! Kahramanımız, elini vermeyen genç arkadaşımıza, "Neden elini uzatmadın?" diye soruyor. Gencimiz ise, "Ben iktidar olup da bu vatana ve millete faydası olmayanların elini sıkmam," diyerek cevap veriyor. Başbakanı Tayyip gibi şaşkına dönen Akdağ, "Sen bana vatan haini mi demek istiyorsun? Vatan haini sensin. Senin anan vatan haini, baban vatan haini," diye bağırarak, halkın anası, babası, sülalesi ile sorunlu olduklarını bir kez daha gösteriyor. Bu olay sonrası genç arkadaş gözaltına alınıyor ve hükümet büyüğüne hakaret etmekten tutuklanıyor!.. Ne güzel vatan değil mi, uçan kuşa bile tutuklama kararı çıkaracaklar neredeyse.

İdamı savunan idamlık

Bir isim gazeteleri epey bir süsledi kısa süre önce. İstanbul 3. bölgeden seçime giren MHP Genel Başkan Yardımcısı Atila Kaya'dan bahsediyorum. Kahramanımızın

geçmişi epey bir sansasyonla dolu. 19 Haziran 1980'de Erzurum'da öldürülen solcu Mithat Koçulu'nun katili olduğu gerekçesiyle idamla yargılanıyor ve sonra da 22 Temmuz seçimleri için milletvekili adayı oluyor!.. İdamla yargılanıyor ve şimdi de idamı geri getirmeyi talep ediyor! Eli kanla dolu isimlerin ödüllendirilircesine parlatıldığı ve önünün açılmaya çalışıldığı bu düzenin çivisi iyiden iyiye çıkmıştır!

'18'likler' onu bekliyor!

Kebaptan vekil adayımız İbrahim Tatlıses 'siyasetçi' kimliği ile konuk olduğu Okan Bayülgen'in 'Bu sizi ilgilendiriyor' programında inci üstüne inci döküyor. Kyoto Protokolü hakkındaki fikirlerinin

sorulması üzerine, "O ne ki?" diye cevap veren İbo, daha sonra yaptığı açıklamalardan birinde de, "Ben ne sağcıyım, ne solcu. İyi bir Türküm ben. Sosyal demokratım. CHP'ye gitsem solcu, MHP'ye gitsem sağcı, AKP'ye gitsem sağcı olacağım. Genç Parti ortada bir parti. Daha ne olduğu belli değil. Tam merkezde," gibisinden tuhaf laflar etti. Tabii İbo'nun seçim bombaları bu kadarla da sınırlı değil. Konuşmalarından birinde, "Doğruları söylemek için aday oldum. Şimdi teknenin birinde, Bodrum'da 18'lik kızlarla gezmesini bilmez miyim?" diye sormuş. Kuşkumuz yok, bilir. Bu bir 'sübyancılık' itirafı mı? Orasına siz karar verin artık!..

Kadayıfın altı

'Kayıp trilyon' davasından yargılanan ve cezadan sağlık raporları ile yırtmaya çalışan büyük İslam rantçısı, düzen siyasetinin eskimeyen siması Erbakan bu seçimlerde tekrar karşımıza çıktı. Hem de öyle böyle değil! Hoca'nın son incisi, Fatih Sultan Mehmet'in Saadet Partili olduğu iddiasıydı! Tayyip'i ve AKP'lileri 'at yarışı spikerleri', 'AKP'li demek İmam Hatip'in arka kapısından kaçan demektir', 'Dişi çıkmamış çocuk' ve 'saman çuvalı' gibi benzetmelerle

iğneleyen Erbakan, son olarak AKP'lilerin 'milli görüş' gömleğini çıkardıklarını ve deli gömleği giydiklerini söyleyerek salvolarına devam etmişti. "İşbirlikçi TV'leri izlemeyin, boş yere sıhhatinizi bozmayın," diyen hoca, son bombasını da Fatih Sultan Mehmet'i Saadet Partili yaparak patlattı!..

Muhtar mısın? Pardon!

Oldukça ilginç bir vaka ile karşı karşıyayız bu sefer. DTP'nin desteklediği

bağımsız adayların yoğun olduğu Diyarbakır'da, binlerce seçmenin oy kullanacakları yerler farlı farklı şehirler olarak açıklandı! Yani, Diyarbakır'da yaşayıp da oy kullanacağı yer olarak İstanbul'un gösterildiği azımsanamayacak sayıda seçmenden bahsediyoruz. İçlerinde muhtarların dahi olduğu seçmenler, bunun bilerek ve bağımsız adayların önünü tıkama amaçlı yapıldığını söylüyorlar. Doğru söze ne hacet!..

Hortumcuya hortum!

Seçim sürecinin en güzel hareketi, Genç Parti Nevşehir İl Başkanı ve ilk iki sıra milletvekili adaylarının, parti binasındaki

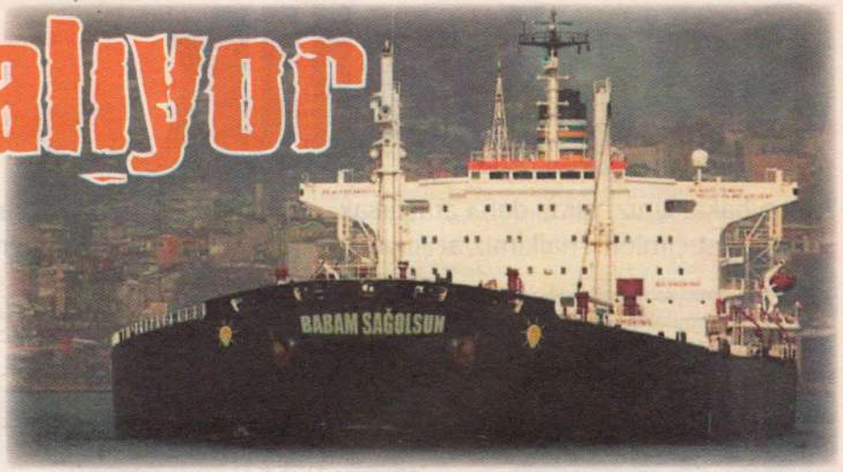

eşyaları satıp sırra kadem basmalarıydı. Böylece, 'hortumcunun hortumlanması' diye adlandırabileceğimiz bir vakaya da hep beraber tanık olduk.

Bunlar sadece gözümüze takılanlar... Aslına bakarsanız, biraz daha araştırsak, eşeğin kulağına suyun kaçtığı daha ne örnekler buluruz kim bilir. Hadi gelin de, şimdi bu seçimlerin gayet normal ve şuurlu bir şekilde geçtiğini söyleyin!

Evet, teşhisimiz şudur: Memleketteki parlamenter demokrasi bir çadır tiyatrosuna dönüşmüştür. Bunca acayiplikten sonra, Yankiler, siyasetçiler ve patronlar arasındaki al gülüm ver gülüm düzeninde sizlere cicili-bicili günler diliyoruz!..

Balı tutan yalıyor

Bu memleketin işçi ve emekçi çocukları az çok anne ve babalarından harçlık alırken, ay sonunda ceplerinde 3-5 kuruş para kalırken... Başbakan'ın oğlu Ahmet Burak Erdoğan özel üniversitede okuyor, özel otomobiline biniyor -Sevim Tanürek'e çarpıp öldürüyor- ve nasıl oluyorsa, kendi çapında 'küçük bir servete' sahip oluyordu. Bu arada, askerden de 'çürük' raporuyla muaf tutuluyordu!..

C. Serhat Nigiz

AKP iktidarı dönemi sadece, AKP'ye yakın duran kesimlerin değil, doğrudan Erdoğan ailesinin 'servetine servet' kattığı bir dönem olarak 'tarihe' geçti. Erdoğan ailesinin önde gelen figürlerinden biri olan Ahmet Burak Erdoğan, bu 27 yaşındaki 'genç' artık Türkiye'nin sayılı 'zenginlerinden'. Bu genç adamın servetinin nasıl bu ölçüde büyüdüğü üzerine biraz durmak gerekiyor. Ama ilk önce, oğul Burak Erdoğan'ın Türkiye gündemine ilk kez nasıl girdiğine kısaca değinelim…

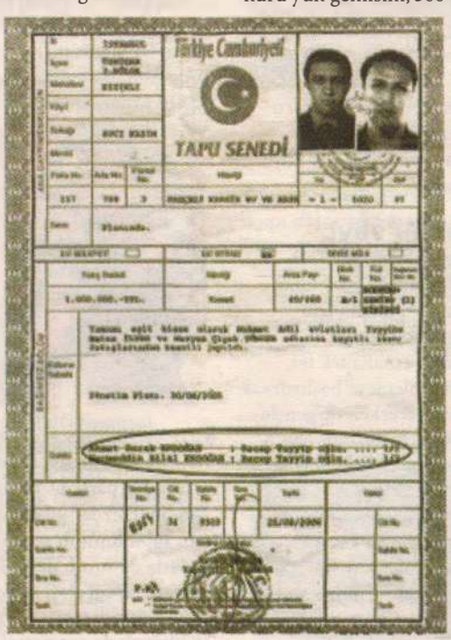
Ahmet Burak Erdoğan 11 Mayıs 1998 tarihinde Şişli Abide-i Hürriyet Caddesi'nde meydana gelen trafik kazasının 'kahramanı'ydı. TRT İstanbul Radyosu sanatçısı Sevim Tanürek, Burak Erdoğan'ın kullandığı arabanın çarpması sonucu hayatını kaybetti; Sevim Tanürek, 'şaibeli' olduğu iddia edilen bir raporla '8/8 suçlu' bulundu. Burak Erdoğan için ise adli tıp trafik ihtisas dairesince 'tamamen kusursuz' olduğu yönünde rapor düzenlendi. Hakkında açılan davada, mahkeme Burak Erdoğan'ı üç ay hapse mahkûm etmiş, bu ceza 1998'deki değeriyle 540 bin lira para cezasına çevrilmişti. Sözü geçen kazadan sonra basında, Tayyip Erdoğan'ın başkanı olduğu İstanbul Büyük Şehir belediyesinin araçlarının kaza mahalline gelip, caddeyi baştan aşağı yıkadıkları, 35 metrelik fren izini tamamen sildikleri, olaydan hemen sonra göz altına alınan Burak Erdoğan'a karakoldaki görevlilerce ehliyet bile sorulmaya lüzum görülmediği, olayın cezai yönünün büyüklüğünün azaltılması amacıyla Burak Erdoğan'a kazadan sonra üç ay öncesi tarihli ehliyet tanzim edildiği, Sevim Tanürek'in kocası mahkeme salonunda hakime sanığın kaza esnasında ehtiyetli olmadığı, düzmece ehliyet verildiğini söylediğinde, "Koskoca belediye başkanını sahtecilikle mi suçluyorsunuz?" diye azarlandığı, maktulun yakınlarının tehtit edildiği, zaman içinde konuyu takip etmekten zorla vazgeçmek zorunda bırakıldıkları, görgü tanıklarının sindirildiği iddiaları hâlâ yanıtlanmadı.

Bilinen bir başka gerçek ise; Başbakan'ın oğluna kusursuz raporu veren Adli Tıp Trafik İhtisas Dairesi Başkanının Türkiye Denizcilik İşletmeleri'ne Genel Müdür Yardımcısı olduğu!..

Kazadan hemen sonra 'apar topar' İngiltere'ye dil okuluna gönderilen Ahmet Burak Erdoğan, böylelikle medyanın gözü önünden uzaklaştırıldı. Bu olaydan sonra, babasının forsu ile 'paçayı kurtaran' Ahmet Burak Erdoğan, Bilgi Üniversitesi'ni bitirdi ve ticaret hayatına atıldı; hatta ticaret hayatına öyle bir girdi ki, babası Tayyip Erdoğan, AKP Genel Başkanı olduktan sonra, 10 Eylül 2001'de verdiği mal beyanında oğlu Ahmet Burak Erdoğan'a 220 bin ABD Doları ve 55 bin Alman Markı 'borcu' olduğunu belirtiyordu. (O tarihte Erdoğan'ın 'bilinen' toplam serveti (borçları dahil) 524 bin dolar civarındaydı)

Gelsin kiloyla altınlar!

Burak Erdoğan'ın genç yaşta sahip olduğu paranın kaynağı ise beyanlara göre, 23 şubat 2001 tarihindeki düğünlerinde takılan '29 kilo 139 gram' altındı. Kapitalizmde 'hayırlı evlat' buna denilir herhalde!

Recep Tayip Erdoğan'ın 2006 da belirttiği mal beyanında ise, oğluna hiç 'borcu' kalmadığı göze çarpıyordu. Ahmet Burak Erdoğan 2001'de kaç yaşındaydı? 1980 doğumlu olduğu düşünülürse, 2001'de 21 yaşında olduğu ortaya çıkıyor. 21 yaşında babasından 220 bin ABD doları ve 55 bin Alman Markı alacaklı bir çocuktan bahsediyoruz! Biz babamızdan bu yaşlarda 10 YTL bile alamıyorken, sözü geçen Ahmet Burak, mis gibi para yapmıştı kendisine. Bir düğün yapılıyor, Tayyip Bey'in siyasi hayatıyla da doğrudan bağlantılı bir sürü insan düğüne çağrılıyor, ondan sonra kilolarca altın servet hanesine yazılıyordu. Böyle güzel bir zenginleşme örneği gördünüz müydü daha evvel?

Bu memleketin işçi ve emekçi çocukları az çok ana-babalarından harçlık alırken, ay sonunda ceplerinde 3-5 kuruş para kalırken… Ahmet Burak özel üniversitede okuyor, özel otomobiline biniyor -Sevim Tanürek'e çarpıyor- ve nasıl oluyorsa, kendi çapında 'küçük bir servete' sahip oluyordu.

Ahmet Burak Erdoğan'ın şimdilerdeki yatırımlarına bakacak olursak, gerçekten de bir 'ekonomik dehayla' karşı karşıya olduğumuzu görürüz. Çünkü 2001 yılında babasından alacaklı olan oğul, bugün 27 yaşına geldi ve artık büyük bir 'işadamı'. Gıda dağıtım işinden (Emniyet Gıda, İhsan Gıda, Yeni Doğa, Tayyip Erdoğan'ın kendi şirketleriydi), denizcilik sektörüne geçen Başbakan'ın en büyük oğlu Burak Erdoğan ve ortağı, piyasa değeri yaklaşık 4.5 milyon dolar olan, 200 TIR'lık yük taşıma kapasitesine sahip (bu 4 bin 300 tona denk gelir), 14.5 metre genişliğinde, 95.54 metre uzunluğundaki Safran-1 adlı kuru yük gemisini, 500 bin doları peşin, geri kalan 1 milyon 850 bin doları da, 36 ay taksitle satın aldılar daha geçenlerde -ayda 72 bin ytl ödeyecekler hayırlı olsun!- Ha, tabii pişkinlik de diz boyu: Tayyip Bey gemi eleştirileri fazlalaşınca, çıkıp, "Ona gemi mi diyorsunuz. 14-15 yıllık. Buna ancak gemicik denir" diye cevap verdi. Ya, gemicik!

Burak Erdoğan kuru yük gemisini satın alan MB adlı şirkete yüzde 50 ortak. Diğer ortağın adı Mecit Mert Çetinkaya, MB şirketinin bir 'gemicik' daha alacağı söyleniyor. Beş yıl önce işadamı Remzi Gür'ün verdiği bursla okuyan çocuklar ne kadar hızlı büyümüşler meğer!

Remzi Gür'ün adı yine gündem de. Gemiyi çok elverişli şartlarda satan Hasan Doğan, çocukların burs babası Remzi Gür'ün kayınbiraderi. Ayrıca Hasan Doğan'ın ablası Remzi Gür ile evli. Remzi Gür, Burak'ı ve kardeşlerini burslu olarak yurtdışında okutuyor, tatillerini onun yazlığında geçiriyorlar. Yani ortada bir 'aile kapitalizmi' saadeti var. Hasan Doğan aynı zamanda Başbakan'ın kuyumcusu Cihan Kamer'le ortak şirket sahibi. Cihan Kamer ve Hasan Doğan, Dubai Şeyhi El Maktum ile ortaklaşa İETT garajı ihalesine girdi. 705 milyon dolara 46 dönümlük arazinin sahibi oldular. Hasan Doğan gemiyi sattı, (satış fiyatı 2 milyon 350 bin dolar) büyük 'yatırımlara' yelken açtı! Bu arada, Burak Erdoğan'ın otomobil kullanırken başına gelen kazanın etkisinden çıkamadığı için, 'gemicik' sahibi olamaya karar verdiği söylentisi dolaşıyor her yerde!

Hepsi denizci maşallah!

AKP'deki denizciliğe yatırım yapma 'hevesi' daha önce de medyada gündeme gelmişti. Vatan gazetesi 2003 yılı Temmuz ayında, Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım'ın 24 yaşındaki oğlu Erkan'ın 445 bin Euro'ya feribot aldığını duyurmuştu. Projeye 1,4 milyon YTL harcayan oğul Erkan, bu iş için Santour'dan 200 bin avro borç aldığını söylemişti. Santour'un bir hafta sonra Yıldırım'a bağlı Denizcilik İşletmeleri'nden Ankara feribotunu ihalesiz kiraladığı ortaya çıkmıştı. Erdoğan ve Yıldırım ailelerinin evlatları birbirlerini 'örnek' alıyor gibi görünüyor. İlerleyen süreçte, denizcilik alanında yeni 'yatırım fırtınaları' bekliyoruz!

Tabii bu arada bütün bu ticari deha işlerini beceren Ahmet Burak Erdoğan, aldığı 'çürük' raporuyla askere gitmiyor. Rize Güneysu Askerlik Şubesi'ne kayıtlı Ahmet Burak, 2000'de Kasımpaşa Deniz Hastanesi'nden verilen raporla çürüğe ayrıldı. Buraya kadar herşey normal. Ancak çürük raporuyla ilgili ölçütler açısından Ahmet Burak Erdoğan'ın durumu tartışmalı. Rapora göre, Ahmet Burak'ın hastalığı testis kanseri. Uzman hekimlerin verdiği bilgiye göre, testis kanseri tedavi edilebilir bir rahatsızlık. O nedenle, ciddi bir kanser türü olarak görülmüyor. Burası önemli, çünkü çürük raporu, asker adayı açısından ancak iş görme gücünün yüzde 60'ını yitirmesi durumunda veriliyor. Tedavi edilebilir hastalıklardaysa durum farklı. Hastalığın tedavi edilmesinin ardından kişi, askere alınıyor. Burak Erdoğan 'mehmetçik' olmaktan muhaf olmuşa benziyor. Biz RED ekibi olarak; Burak Erdoğan'ın askere gitmek için, 'askerlik yan gelip yatma yeri değildir' kuralının değişmesini beklediğini tahmin ediyoruz!

Bu hayata 'babadan burslu' başlayan Burak Erdoğan için, "Helal olsun oğluma büyük ticaret adamı!," diyor babası. Ne diyelim, Tanrı herkese böyle evlat versin!

Sandığı 'okumak'mış!

En iyi ben sömürür; AB'nin, ABD'nin, IMF'nin, yerel veya uluslararası zalim sermayenin bir tarafını en iyi ben yalarım seçiminin sonuçlarında mağlupların hüznü, muzaffer olanın mağrurluğu...

bakan tabakan

Temmuz seçimi sonuçlarını yorumlarken TV'lerde birçok kişi şu ifadeyi kullandı: Bu sonuçları okumalıyız. Bu okumadan tek hanelilerin toplamı veya çarpımı gibi basit bir işlemden bahsedilir gibi vurgular yapıldı. Bu yönlendirmeli okumanın meali onlara göre şöyleydi galiba: İstikrar korunmuş, ekonomik vs. gidişattan memnun kalınmış, halk mevzuya parmak basmış, GÜL koklanmıştır, kimine tokat atmış, kiminin yanağından makas almıştır falan filan... (Ne hazindir ki ülkeyi de AKP'nin kucağına oturtmuştur.)

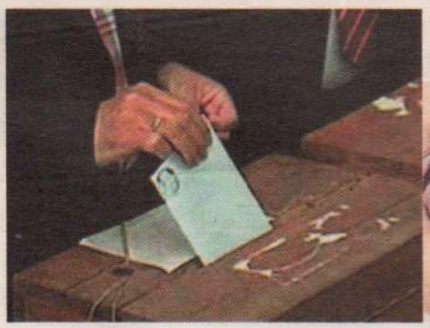
Neticede mesajları, halkın iradesine saygı duyarak bu okumayı tamamlamaktır. Ancak saygı duymamız gereken bu iradenin ne kadar 'hür bir irade' olduğu yüzeysel yorumların dışında pek konuşulmamıştır.

'Ezip geçen' AKP, sandıkta da ezip geçti. Düşününce imkânsız gibi görünen bir oya ulaştı. İmkansız görünüyordu çünkü 4.5 yılda yaşananlar halkın AKP'ye bu kadar itibar etmemesi gerektiğini gösteriyordu. Bunun örneklerini ve gerekçelerini sayfalarca sıralayabiliriz. Ama lafı uzatmaya gerek yok. RED'in özellikle 1. sayısındaki giriş yazısını hatırlayanlar, devamında dergideki onlarca yazıyı izleyenler bu sistemin nasıl teşhir edildiğini görmüştür. Ne ki, imkânsız görünen 'mümkün olmuştur.'

Okuyalım bakalım

Gelelim sandığı okumaya.

İktidar gücünü ve maddi gücü korkunç bir şekilde eline geçirmiş olan AKP, sonuçlar gösteriyor ki, yoksullardan önemli bir oy almıştır.

Onların umutlarını sömürmüştür, almıştır.

Kandırmıştır, almıştır.

'Bir şekilde' ikna edip almıştır.

İstihdam yaratamayıp küçük yardımlarla günü kurtarma psikolojisini kullanmıştır, almıştır.

Yani bir yandan deveyi hamutuyla götürürken vatandaşa 'erketeye yatma' görevinin minik ödülcüklerini dağıtarak almıştır.

Her alanda örgütlenmenin de etkisini göz önünde bulundurarak 'tehdit' edip almıştır.

Ruhları çürütmüştür, almıştır.

Acze düşürmüştür, almıştır.

Mağduriyet edebiyatının masumiyet maskesine bürünerek almıştır.

Yaklaşık 50 yıldır bina ettikleri ve de bunu çeşitli darbelerle, müdahalelerle, kayırmalarla, görmezden gelmelerle, Amerikacılıkla, o dehşetengiz sermaye destekleriyle peyzajladıkları yeşil âlemlerini toplum nezdinde meşrulaştırmıştır da almıştır.

Medya desteğine yaslanmıştır, almıştır.

Siyasetsizleştirmiştir, almıştır.

Neticede bu desteği almıştır.

En eski soru: Ne yapmalı?

En iyi ben sömürür; AB'nin, ABD'nin, IMF'nin, yerel veya uluslararası zalim sermayenin bir tarafını en iyi ben yalarım seçiminin sonuçlarında mağlupların hüznü, muzaffer olanın mağrurluğu, sosyal demokratların ezeli şaşkınlığı, Baykal'ın intihar edip etmeyeceği, Recep Tayyib'in seçim sonrasındaki o peygamber edası bizi hiç mi hiç ilgilendirmez.

Lafı gevelemenin anlamı yok. Salonlarda, odalarda, iç mekânlarda tartışan sol acilen sokağa çıkmalı.

Derdimizi kendi kendimize anlatmaktan vazgeçip kıyıda köşede kalmış insanın derdini anlamak için çaba harcamamız gerekmektedir.

Kendimize solculuk, hakiki hayattan kopukluk, bunlara bağlı olarak ortaya çıkan 'inançsızlık' bizi neredeyse yoklar hanesine yazmıştır. (Bu özeleştiriden ve eleştiriden zaten bir özveriyle mücadele eden, hep kalabalıklarda olan arkadaşları ayırırım.)

Tercihini AKP gibi en koyu patroncu vs.ci bir partiden yana kullanan (CHP, MHP veya benzeri partiler için de bu eleştiri geçerlidir) halka küsmeden, 'Herkes hakettiği biçimde yönetilir' kolaycılığının kaçamak tahlillerine itibar etmeden kenar mahallelere, yoksulların sokaklarına, statlara, atölyelere, semt pazarlarına, çarşılara dalıp onların hikâyelerine ortak olmanın vakti saati gelmiş de geçiyor bile. Bunun için koşullar (hep denir ya) hiç olmadığı kadar müsaittir.

Sırtından zenginleşenlerin peşinden koşup onların iktidarını güçlendiren, kendi egemenliğini inşa etme hayalini bile kuramayan, sömürülen, yardımlarla yetinip hakkını arayacak bir direnmeden uzak kalan, bilinçlendirilmeyip dilencileştirilen halk şu sistemden hiçbir maddi beklentisi olmayan sosyalistleri anlayacaktır.

Bir umutla hareket etmiş ve yoksulluğun kefenini yırtmak amacıyla kendini kandırıp ağzına bir parmak bal çalan örgütlenmeye oyunu vermiştir. Bunu yaparken on yıllardır solun ideallerini yağmalayan ve sözü sahibinden çalıp propaganda yapanlara inanmıştır.

Sosyalist sol bu ülkede varlık nedenini tahlil edip, hep kandırılan hayatların dramlarına kendi dramlarını da katarak samimi çözümler üretebilecektir. Hâsılı kelam aslında solun akacağı bu mecralar, yağmalanan umutlar tüm savunmasızlığıyla ve ayrıca bir ideale ortak olma cömertliğiyle orada durmaktadır.

Hiçbir şeyin bugünden yarına aniden değişmeyeceğinin bilincinde olup yılgınlığa kapılmadan...

Bu yol zorlu, uzun, ıstıraplı...

Yürüyoruz!

milliyetçi çocuk pornosu...

Konya'da 4 gün önce organize suç örgütüne yönelik düzenlenen operasyonda gözaltına alınan 36 kişiden 15'ii tutuklandı. Operasyon kapsamında Ülkü Ocakları Konya İl Başkanı İ. A.'nın evinde yapılan aramada el konulan bilgisayarın içinden 12 bin adet çocuk pornosu görüntüsü çıktığı. Ayrıca evde çok sayıda porno dergi ve CD ele geçirildiği öğrenildi. Konya merkezli İzmir, Antalya, Samsun, Denizli, Kayseri, Çorum ve İstanbul'da çıkar amaçlı suç örgütü kurmak, cinayet, adam yaralama ve çek-senet tahsilatı yapmak gibi suçlara karıştıkları belirlenen suç örgütüne yönelik eşzamanlı operasyon düzenlenmişti. 'Meltem' operasyonunda gözaltına alınan ve aralarında çete lideri olduğu belirtilen eski Ülkü Ocakları Konya İl Başkanı Z. Z. ve şu andaki başkan İ. A. da bulunduğu 35 kişi sorgulandı. Ülkü Ocakları Konya İl Başkanı İ.A.in evine baskın düzenleyen polis, evde çok sayıda porno dergi ve CD ele geçirirken, evde bulunan bilgisayara da el koydu. İncelenen bilgisayarda 12 bin adet çocuk pornosu görüntüsü olduğu belirlendi. Bu arada Baro tarafından görevlendirilen avukatlar, bilgisayarda çocuk pornosunun ortaya çıkmasıyla zanlıları savunmaktan çekildi.

sular özelleşiyor, sıra havada...

'E yuh artık!' demeyin. Türkiye genelindeki su havzaları, bölgelere ayrılıp özelleştiriliyor. Projeye göre, özel sektör, çevreyi hiçe sayarak, özelleştirilen bölgelerde tarımsal sulama barajları yaptıracak. Bunun için akarsu ve göletler 49 yıllığına özel sektöre devredilecek.

Projelerin bir sonraki adımı, tarımsal amaçlı suyun içme suyu olarak da kullanılması olacak. İşi üstlenecek yatırımcılar 'ihale' yöntemiyle değil nükleer santral projesinde olduğu gibi 'yarışma' modeliyle belirlenecek. İlk etapta 12-13 ırmağın özelleştirileceği, bunların içinde Fırat, Dicle ve Kızılırmak'ın da bulunduğu söyleniyor...

Eh, bir sonraki adım, havanın özelleştirilmesi ve vatandaşa 'nefes faturası' gelmesi olacaktır herhalde...

Medyada operasyon

Medya alanında tepişen öküzler, çok büyük güçlerin ve çok büyük paraların peşinde. Türkiye'de Amerika ve İsrail aleyhine tek bir kelam yazılamayacak, televizyonlar tam bir beyin yıkama faaliyeti yürütecek, halkın şuursuzlaştırılma operasyonu tam gaz sürdürülecek... 'Daha önce çok mu iyiydi?' diye sormayın sakın, bugünleri özleyeceksiniz... Ne olup bittiğini anlamak için, aşağıdaki satırları mutlaka okuyun...

roger mavi

Seçim süreci ülkedeki birçok ciddi gelişmeyi hasır altı etmeyi başardı. Şimdi seçim bitti ve aynı hamamdan tasını büyüterek bir hanedanlığa dönüşecek AKP iktidarı ile karşı karşıyayız. Seçim ve sonuçları üzerine yurdumun yetkin ve aydın kalemleri sizi yorum ve fikirleriyle bolca kuşattı. Ben ise affınıza sığınıp, size medyadaki son dönem çarpıcı gelişmeler üzerine birkaç kelamda bulunmak istiyorum.

Son dönemde ardı ardına yaşanan işten çıkarmalar Türk medyasındaki bir yeniden yapılanma sürecine işaret ediyor. Bu süreç birbirlerine bağlı olarak AKP'nin medya üzerindeki denetiminin artması, Doğan grubunun fütursuzca tekelleşmesi, uluslararası medya kartellerinin Türk pazarına daha fazla girmesi hedefleriyle yürütülüyor. AKP'nin tekrar hükümet olmasıyla hızlanarak, şekil değiştirerek devam edecek bu kritik süreç hem gazetecilerin çalışma haklarını hem de halkın doğru bilgilenme hakkını tehdit ediyor.

Dediğimiz gibi seçim gündemi ve sansür nedeniyle kamuoyunun gündemine yeteri kadar giremeyen medya sektöründeki gazeteci kıyımı ciddi boyuta ulaştı. Karteller kıyımı, bünyelerindeki yayınların zararda olduğu gerekçesine dayandırarak gerçekleştiriyor. Tensikatlarla ilgili acele ve ezbere üretilen çeşitli değerlendirmeler büyük fotoğrafın görülmesini engelliyor. Hâlbuki tüm bu işten çıkarmaları AKP'nin medya alanındaki hedefleri ile neoliberal küreselleşme sürecinin Türkiye'ye yansıması bağlamında, medyayla ilgili tüm güncel gelişmeleri de yanına ekleyip değerlendirdiğimizde zamana yayılmış bir yeniden yapılandırma sürecinin işlediği ortaya çıkıyor. Eldeki veriler bu sürecin amacının AKP'nin Türkiye medyası üzerindeki denetiminin artması, Doğan grubunun daha da tekelleşmesi, uluslararası medya kartellerinin Türkiye pazarında daha fazla yer etmesi olduğunu gösteriyor.

İkinci AKP hükümeti hem neoliberal politikalarını uygulamada, hem de As Parti (Asker Partisi) CHP, hem MHP, hem de Meclis içinde temsil edilecek diğer partilerle mücadelesinde daha cüretkar olacak, siyasal anlamda sertleşecek; Doğan Grubu'nun rakiplerinin önemli kısmı elimine olacak, uluslararası medya kartelleri Türkiye'nin ekonomisinde olduğu gibi politik yaşamında da daha fazla söz sahibi olacak ve medyada ciddi bir tekseslilik sorunu ortaya çıkacak. Medyada işten çıkarmalar ve güvencesiz çalıştırma yaygınlaşacak...

Bu görüşe nereden vardığımızı açıklamak için medyada son dönemde yaşanan işten çıkarmaları ve diğer gelişmeleri birlikte ele almak gerekiyor.

batan geminin malları bunlar

Mayıs ve Haziran ayları boyunca Hürriyet, Dünya, Posta, Fanatik, Doğan Haber Ajansı, Star TV gibi yayın organlarında başta 'ekonomik küçülme' olmak üzere çeşitli nedenlerle işten çıkarmalar yapıldı. Dünya Basın Özgürlüğü Günü olan 3 Mayıs'ta dergimiz yazarlarından Faruk Arhan'ın Radikal'deki işine son verildi. Yine aynı dönemde aralarında ÇGD İstanbul Şube Başkanı Cengiz Erdinç'in de olduğu Sabah gazetesi ve ATV'de üç çalışanın işlerine son verildi (Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın örgütlenme çabasını engellemek için). 29 Haziran'da Radikal gazetesinde 41 kişi işten çıkarıldı. 2 Temmuz'da Show TV'de 10 çalışana işten atıldıkları telefonla bildirildi. Bir gün sonra Star gazetesinde yine 10 gazeteci kapı önüne konuldu. Kıyımlar öylesine normalleşti ki 20 Temmuz'da Business Channel çalışanı 21 gazetecinin işten atılması medya dedikodu sitelerine dahi haber olmadı.

Tam işten çıkarmalarla aynı süreçte medyada farklı gelişmeler de yaşandı. Temmuz'un son haftasına girilirken Doğan grubu Vatan gazetesini satın aldı, dört gazetesinin başına Türkiye medya sektörünün neo-liberalizasyonunda büyük hizmetler vermiş olan Zafer Mutlu'yu atadı. Grup, Doğan Gazetecilik'in yüzde 25'ini 'bir yabancı kurumsal yatırımcıya' (Alman Medya devi Axel Springer) satmak için görüşmelere başladığını resmi olarak duyurdu. Hemen ardından Reuters, bünyesinde Akşam gazetesi ve Show TV gibi kurumları bulunduran Çukurova Holding'in yazılı basın ve görsel varlıklarının yüzde 50'ye kadar varan kısmını uluslararası şirketlere satmayı planladığı ve bu satış için uluslararası yatırım bankası JP Morgan'ı yetkilendirdiği haberini geçti. Tüm bu yaşananlar esnasında ise ne tesadüf ki Sabah gazetesi binasında, çalışanlara sendika üyeliğinden çekilme fişleri dağıtılıyor, ev ve kahvelerdeki televizyonlarda Radikal'in yeni, 'orijinal demokrasi' reklamı dönüyordu.

Tüm bu bilgiler damıtıldığında medya alanında; AKP, Doğan grubu ve uluslararası sermayenin baş aktörleri olduğu bir yeniden yapılanma sürecinin yaşandığı ortaya çıkmakta. Bu üç aktörün süreç içinde dönem dönem çatışma yaşaması ihtimali olsa da sürecin şu an için birlikte yürütüldüğüne kuşku bulunmuyor.

ciner 'in tasfiyesi tesadüf değil

AKP, kendi hükümetinin ilerleyen dönemlerinde sistemin diğer politik aktörlerine karşı elini güçlendirmek için medya alanının yeniden düzenlenmesi gerektiğinin farkına vardı. Bu amaç yolundaki stratejilerini 2007'ye doğru iyice somutlaştıran AKP ulusal çapta medyayı etkisizleştirme çabasına girerken, uluslararası medya kartellerinin Türkiye pazarına girişini de kolaylaştırdı.

Hükümet bu stratejisi doğrultusunda en önemli taktiklerden biri olarak rakip kartelleri birbirine kırdırmayı denedi. AKP'nin 2007'deki ilk büyük medya atağı Doğan Grubu'na yönelikti. Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler öncesi medyaya hizaya gel demek için önce Doğan Grubunun 2001'den kalan Petrol Ofisi dosyası raflardan indirildi. (Doğan grubuna çıkan faturada sonradan indirime gidilecek olan) Petrol ofisiyle ilgili 'tarihi vergi kaçakçılığı' skandalı Sabah grubu tarafından 'patlatıldı'.

AKP eliyle gerçekleştirilen bu operasyonda Doğan grubuna karşı Sabah grubu kullanılmıştı. Ancak AKP diğer yandan da Dinç Bilgin tarafından Turgay Ciner'e kiralanan Sabah–ATV markalarına karşı TMSF'nin elindeki kozları sallandırıyor, yine Zafer Mutlu'yla ilgili Etibank'tan artakalan bir dosyanın AKP'nin elinde olduğu alttan alta fısıldanıyordu.

AKP'nin 2007'de medyaya yönelik bir başka atağı elektrik dağıtım ihalelerini son anda seçim sonrasına ertelemesiydi. Doğrudan Tayyip Erdoğan tarafından alınan bu erteleme kararının nedeni, ihalelerde Doğan, Doğuş, Ciner ve Çukurova gruplarının öne çıkmasıydı. Erdoğan bu manevrasıyla tüm medya patronlarına gözdağı vermiş oluyordu.

Yıl içinde tam da Sabah'ın tirajlarının arttığı ve AKP'yi sıkıştıran haberlerin sıkça yayımlandığı bir dönemde gazetenin bağlı bulunan Medya Grubu ve Merkez Grubu şirketlerine Bilgin ve Ciner arasındaki gizli sözleşmenin 'ortaya çıkması' nedeniyle TMSF tarafından el kondu. Bu arada Doğan Grubu, AKP'ye yakınlaşmaya çoktan başlamıştı.

Yine 2007'de Doğan grubunun AKP'yi rahatsız eden, ulusalcı tandanslı gazetesi Gözcü kapatıldı; Erdoğan'ın teyzeoğlu Cengiz Er'in 'genel koordinatörlüğü'nde logosunun rengi AKP turuncusu olan Kanal 24 Televizyonu kuruldu; yeni sahipleri ve yeni yönetimiyle Star gazetesi AKP'ci bir gazeteye dönüştü. Hükümet bir yandan da uluslararası medya kartellerinin Türk pazarına girişlerini kolaylaştırmak için uğraşıyordu. ATV ve Sabah'ta gözü olduğu bilinen AKP'nin yeni hükümet döneminde de stratejilerini çeşitlendirerek medyayı denetimi altına alma operasyonuna devam edeceği kesin gibi gözüküyor.

sendikaya geçit yok

Doğan Grubu'yla AKP'nin uzlaşma süreçleri epey yol kat etmiş olsa da hâlâ sürüyor. Hem uluslararası ekonomik ve politik aktörlerin hem Türkiye sermayesinin önemli bir bölümünün desteği, popülist siyaset yapma yeteneği, medyaya karşı durdurulamaz stratejik atakları karşısında Doğan grubu son aylarda AKP'yle uzlaşma yoluna girdi.

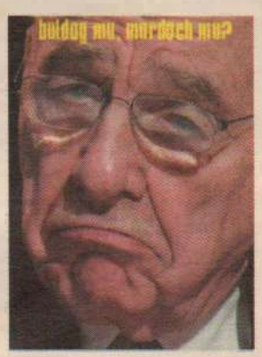
Bu uzlaşmayla Doğan grubu rakiplerini elimine etmeyi, tekeller üstü bir tekel olmayı hedefliyor. Bu uzlaşmanın nereye varacağını bu iki aktörün yeni hükümet dönemindeki olası kriz anlarında aldıkları tutumlar belirleyecek. Ancak bugünden bakıldığında her iki taraf da kendisine açılan alandan memnun gözüküyor. (Seçimden hemen önceki günlerde Doğan Grubu'nun gazetelerinde seçmenin AKP lehine yönlendirilmesi hayli manidar.)

Doğan Grubu'nun bu süreçte batılı büyük şirketlerle işbirliklerini artırması, bünyesindeki bazı gazeteler ve TV'lerin çizgilerini yeniden düzenlemesi, bazı gazete ve TV'leri işten çıkarmalara devam etmesi bekleniyor. Gazetesine noter çağırtıp çalışanları tek tek sendikadan istifa ettirmiş bir Aydın Doğan'ın, kendi bünyesinde olsun veya olmasın medyadaki sendikal kıpırdanma konusunda aşırı hassas olduğunu belirtmek gerekiyor. Radikal'den atılanların sayısının 41 olmasında diğer nedenler yanında ATV ve Sabah'taki sendikalaşma çabasına karşı bir gözdağı vermek niyetinin etkili olduğunun da altını çizmek gerekiyor.

tabii, israil ve abd 'ye laf söylemek de yasak

Yabancı medya kartellerinin Türkiye pazarına yönelik ilgileri yeni değil. Ancak AKP hükümetinin özellikle son döneminde bu ilgide patlama görüldüğü fark ediliyor. Türkiye piyasasına bugün göz dikmiş kartellerin başında şimdilik News Cooperation, Axel Springer ve CanWest geliyor. İşin en dikkat çekici yanı bu şirketlerinin ortak politik çizgileri. Neoliberal küreselleşmenin Türkiye'ye yansıması ve Büyük Ortadoğu Projesi bağlamında düşünüldüğünde bu şirketlerin Türkiye'ye yalnızca 'ekonomik nedenlerle' gelmedikleri kolayca anlaşılıyor.

Daha çok kurucusu Rupert Murdoch'ın ismiyle anılan Amerikan News Cooperation adlı grubun gerçek yüzü, TGRT'yi satın alıp Fox TV'ye dönüştürdüğünde çeşitli yayınlarda deşifre edilmişti. Ronald Reagan'ın bizzat arkadaşı olan, fanatik Cumhuriyetçi Parti yanlısı Murdoch, grubu bünyesindeki tüm yayınlarda ABD ve İsrail'in politikalarına tam destek veriyor, taraflı habercilikten hiç çekinmiyor. Çalışanlar arasında sendikalaşmaya izin vermeyen grubun yayınlarında son olarak Irak işgali ile İsrail'in Lübnan işgalinin açıkça işgalcileri destekleyen haberlerle yansıtılması hâlâ hatırlarda.

Doğan Grubu'yla daha önce de ortaklık kurmuş olan, şimdi de Doğan Gazetecilik'in yüzde 25 hissesini satın almayı planlayan Axel Springer grubuna bakarsak, karşımıza yine manipülatif haber üreticisi ve sendikasız, güvencesiz gazeteci çalıştırmasıyla meşhur bir yapı çıkıyor. İkinci dünya savaşından hemen sonra ABD ordusunun izniyle kurulan, kısa sürede devleşen şirket, 1960 ve 70'li yıllarda bünyesindeki Bild gibi şişirme gazetelerde ülkedeki öğrenci ve işçi hareketlerine karşı provokatif haberler yapmıştı. Bu nedenle şirketin Berlin'deki merkezi uzun süre protestolara sahne olmuş, Hamburg'taki binasıysa 1972'de Kızıl Ordu Fraksiyonu tarafından bombalanmıştı. Alman yazar Heinrich Böll, Katarina Blum'un Çiğnenen Onuru adlı kitabını 1974'de Alman devleti ve Axel Springer'in uygulamalarına karşı yazmıştı. Bu arada şirketin sitesinde (www.axelspringer.com) temel yayın ilkeleri bölümüne girildiğinde karşımıza çıkan beş maddeden ikisi şirketin açık politik tarafgirliğini açıklıyor: 1) Yahudiler ile Almanların uzlaşmalarını teşvik etmek, İsrail Devleti'nin hayati haklarını desteklemek 2) NATO'yu desteklemek, özgür ulusların ortak değerleri konusunda ABD ile dayanışma içerisinde bulunmak.

Türk medyasındaki üçüncü kartelse aynı zamanda sağcı bir politikacı olan işadamı Israel Asper tarafından kurulmuş, Kanada kökenli CanWest. Asper'in şirketi dünyada tekelleşmenin olumsuzluklarıyla ilgili en büyük örnek olarak batıdaki iletişim fakültelerinin ders müfredatlarında yer alıyor. Grubun CEO'su, İsrael Asper'ın oğlu Leonard Asper'in yayımladığı, grup bünyesindeki hiçbir yayında İsrail'i suçlayıcı bir haber yapılmayacağına dair bir iç sirkülerin geçen yıllarda kamuoyuna sızması Batı medyasında büyük tartışma yaratmıştı. Kuruluşun yine en önemli özelliklerinden biri gazetecileri çok zor koşullarda ve sendikasız olma şartıyla çalıştırması. Şu anda Süper Fm, Metro Fm, Joy Fm, Joy Türk'ü satın almış bulunan şirketin esas hedefi büyük günlük gazete ve tv'ler.

Görüldüğü gibi bu şirketlerin Türkiye piyasasına girmesi hem basın emekçilerine yönelik çalışma hayatı ihlallerinin artması, hem de objektif haberciliğin iyiden iyiye Türk medyasından silinmesi anlamına geliyor.

medya canavarlarına teslim olmayın... yapacak çok şey var...

Sonuç olarak bu süreçte hem gazetecilerin çalışma hakkının, hem de halkın doğru bilgilenme hakkı gasp edileceğini öngörmek gerekiyor. İşte bu noktada gazetecileri ikili bir görev bekliyor. Hem kendi çalışma hakları, hem de halkın doğru bilgilenme hakkı adına mücadele etmek. Medya cephesinde acilen atılması gereken birkaç adımı şöyle özetleyebiliriz:

Sürecin bilincinde olan tüm gazeteciler çeşitli eksikliklerine rağmen TGS'nin üyesi olmalı, ATV ve Sabah'taki sendikalaşma mücadelesine tüm gazeteciler destek vermeli, Ankara'daki G9 (Dokuz Gazeteci Örgütü) platformu gibi İstanbul'da da basın meslek örgütleri platformu kurulmalı; İşten atılmalara anlık tepkiler verilmeli; bu sürecin konunun tüm uzmanları tarafından tartışılacağı geniş kapsamlı bir forum düzenlemeli...

Ülkede yaşanan durumun farkında olan herkesin üzerine de sorumluluk düşüyor tabii... Sol ve muhalif gazeteleri satın alarak destek vermeliyiz. Medyada yer alan bütün haberleri, tersten okumalı, tabiri caiz ise, RED'de yer alan yazılarda olduğu gibi, çarpıklıkları ve gerçekleri evde, işte, otobüste, mümkün olan her alanda teşhir etmeliyiz. Geleceğimizi çakallara teslim etmek istemiyorsak, direnmeliyiz...

Ve en önemlisi, RED'i toplumun her kesimine yaygınlaştırmalıyız...

aydın doğan yamağının pervasızlığı

Burjuvazinin, emekçi kitlelerin üzerinde kurduğu hegemonyada, medya önemli bir rolü üstleniyor. Medya, sermayenin bir kolu olarak her fırsatta düzen siyasetini kitlelere enjekte ediyor. Nitekim, 22 Temmuz seçimine kadarki süreçte, bunu en açık şekilde gördük...

Burjuva medyasında önemli yer tutan ve düzen tarafından halka 'entelektüel kimlikler' olarak sunulan 'aydın'lar, sermaye çıkarlarını gözeten bir çok yayına imza koyarak görevlerini fazlasıyla yaptı. Burjuva medyasının amiral gemisinin genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök bir yazısında, "Mehmet Ağar'ın başında bulunduğu DP'nin meclise girmesi, Türkiye'nin geleceği açısından son derece önemlidir. Kabul edelim ki Ağar devletin hassas gerçeklerini en iyi bilen liderdir," diyerek DP'nin ve Mehmet Ağar'ın sistemin işine ne kadar çok yarıyacağını açıkça vurgulamıştır.

Bir başka yazısında ise, "Baykal da küresel dünyanın gerçeklerini çok iyi biliyor.

Baykal a oy verilebilir mi? İç rahatlığıyla EVET," demiştir. Devlet eliyle burjuvazi yaratan parti CHP'ye oy verilmez mi hiç? Verilir!..

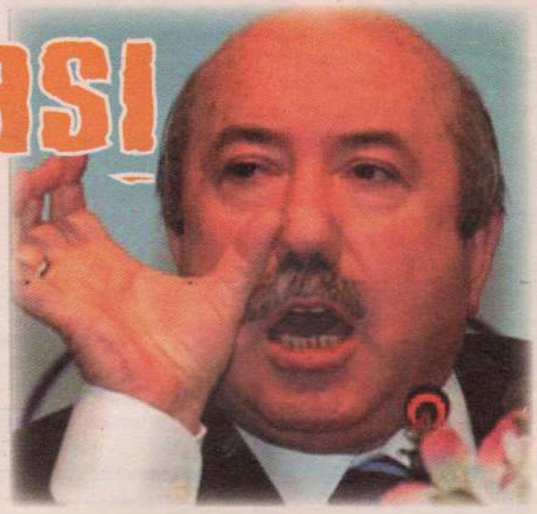

CHP ve DP methiyelerinden sonra yazarın bir diğer yazısı da AKP ile ilgili. "Gül'ün cumhurbaşkanlığına nasıl olumlu baktığımı defalarca açık açık yazdım. Gelelim asıl soruya... AKP ye oy verilebilir mi? Cevabım çok net. 'Elbette verilebilir'..."

Evet, Ertuğrul Özkök, üç ayrı yazısında, üç ayrı partiye gönül ferahlığıyla oy verilebileceğini duyuruyor. Patronu Aydın Doğan için, 'yok aslında birbirlerinden farkları' durumunda olduğunu, bu üç partinin de, sermayenin çıkarlarını sonuna dek savunacağından kuşkuları bulunmadığını vurguluyor. Bu kadar açık ve net bir mesaj olabilir mi? Bu kadar pervasızca, 'Nasılsa hepsi bizim hizmetimizde' denilebilir mi? Pes doğrusu...

efe can ataç

sıcak para dünyası

'Ülkeye yabancı sermaye giriyor' diyorlar, 'sıcak para' diyorlar, 'Pijamayla bile satarız' diyorlar... Peki bu 'satış' işleri nedir? 'Gavur'a gideceğine, 'milli sermaye'de kalması yeğ midir? Yoksa olay bu kadar basit değil midir? Emperyalistler her sektörü ele geçirince, daha ne güzellikler olacaktır? AKP Hükümeti, sömürge idaresi gibi davranmayı sürdürdükçe, gerçekten sömürge olmayı başarabilir miyiz? Kasımpaşalı kahraman Tayyip ve pijamalı kahraman Unakıtan'ın palavraları ile memleketteki iktisadi kepazeleşme süreci, tüm boyutlarıyla karşınızda...

özgür deniz duman

Memleket evladının son dört buçuk yıldır sürdürülen dezenformasyon kampanyalarıyla aldatıldığı, ancak gündemin diğer yakıcı konularının ağırlığı nedeniyle, muhalif bakışla değerlendirilmek açısından görece geri planda kalan meselelerden biri, 'yabancı sermaye'... Egemen sermaye ve siyaset/yönetim unsurlarının güdümündeki ana akım, medyanın sürekli cilalayarak gündeme getirdiği ve tek yönlü sunduğu verilerle hükümet/ler/in son yıllarda bu alanda rekorlar kırarak 'mucizevi' icraatlara imza attığı propaganda ediliyor. Bu propagandayla da gerçeğin, sadece ülke birikimlerinin/değerlerinin el değiştirmesi olduğu gizleniyor, gözlerden uzak tutulmaya çalışılıyor.

Esasen sermayeyle ilişkimizin/sermayeye bakışımızın 'emekçi' duruşumuzun doğal ve zorunlu sonucu olarak 'yerli-yabancı' ayrımına indirgenmemesi gerektiğini vurgulayalım. Sonuç itibarıyla, emeğe ve emekçilere karşı aynı fonksiyonu yürütüp, sömürü düzenini yaratıp devam ettirdiği sürece, sermaye için 'yerli-yabancı' ayrımının tali unsur olarak kalacağı bir gerçekliktir. Ancak 'mutlu azınlığın' mali birikimiyle birlikte egemenliğini/iktidarını da güçlendirirken geniş kitlelerin gözünün boyanması, halka içi boş ve gerçekleşmeyecek 'iş' hayalinin pazarlanmasını da sağlayan propagandanın geri plandaki gerçeklerine değineceğiz bu sayıda. Meramımızı ortaya koyarken de önceki sayılarda değerlendirdiğimiz diğer ekonomik göstergelerde olduğu gibi, lehte propagandayı yaratan ve yürütenlerin kendi verilerini kullanacağız. Meseleleri doğru algılayabilmek açısından 'öldürücü' birer 'zihin karartma' silahına dönüştürdükleri kendi rakamlarının gizledikleri bölümlerinden faydalanacağız...

Bu bağlamda başvuru kaynağımız da Hazine Müsteşarlığı'nın yayınladığı 'Uluslararası Doğrudan Yatırımlar Raporu - 2006' olacak. Bir kısmı bazı gazetelerde haber olarak da yer alan rapordan notlarla yabancı sermaye konusunda ortaya konan anafikirler hakkında detaylı değerlendirme olanağı sunacak verileri sergileyelim: 2006'da dünya ekonomisinde uluslararası doğrudan yatırımların bir önceki yıla göre artış oranı yüzde 34.3 olmuş. Türkiye'de ise bu oran yüzde 105.7 olarak gerçekleşmiş. Yani Türkiye, geçen yıl dünya ortalamasının üç kat üstünde yabancı sermaye çekmiş. Türkiye'ye gelen 20 milyar 168 milyon dolarlık yabancı sermayenin 2 milyar 922 milyon doları, çok tartışılan yabancılara gayrımenkul satışıyla sağlanmış. Yani istihdam, üretim, toplam ve (bunu dile getirmek bazıları için lüks! sayılsa da) adaletli gelir artışına katkısı SIFIR. Bu konudaki eleştirilere, yönetici sınıf ve yandaşlarının klişeleşmiş yanıtı, "Bu para da sonuçta bu ülke insanının cebine girdi," oluyor.

'Evlerine mi götürüyorlar?'

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan ve Devlet Bakanı Ali Babacan'ın açıklamalarıyla vücut bulan hükümetin savunması ise, özelleştirme yoluyla satılan kamu kuruluşlarını da kapsama alarak, "Yabancı alıp da bu arsayı, binayı, şirketi evine/ülkesine mi götürdü?" şeklinde gündeme getiriliyor. Aşama aşama gitmek ve yeri gelmişken karşı argümanımızı da ortaya koymak açısından hemen anımsatalım; 'meşhur' İsrailli 'işadamı' Sami Ofer olayında mahkemeler Özelleştirme İdaresi Başkanı'nı kusurlu bulmasına rağmen, İdare Tüpraş'ın Ofer'e satılan yüzde 14.76 hissesinin halen kimde olduğunu tespit edemiyor. Ve 400 milyon dolar gibi bir bedelle satılan bu hisselerden bir milyar dolara yakın para kazanıldığını o dönem satışa aracılık eden, geçtiğimiz günlerde de ABD'nin Irak'ı işgalinin fikirsel mimarı, Dünya Bankası eski Başkanı Paul Wolfowitz'le Boğaz'da yat keyfi yaparken görüntülenen finans uzmanı sıfatlı 'komisyoncu' gazetelere kendisi anlattı.

Unakıtan ve Babacan, ülke birikimlerinin satılmasını 'alanlar evlerine götürmedi ya' diye savunmaya devam ederken ekonomi bilgisinin/birikiminin yanına aklını, namusunu ve vicdanını da koyabilenler, bugün Türkiye'de uygulananın 'ultra liberal' bir politika olduğu gerçeğini itiraf ediyor. Ve yine aynı isimler, aslında yanıtı yukarıdaki örneklerde ve kendi içinde olan bir soruyu da gündem getiriyor: "Milli geliri Türkiye'nin 20 katı olan Japonya'dan bile sadece bir ismin girebildiği Forbes'un dolar milyarderleri listesine Türkiye'den nasıl oluyor da 25 kişi girebiliyor. Bu tablonun oluşumunda kamu/ülke kaynaklarının belli merkezlere aktarılmasının payı ne kadardır?"

Verileri değerlendirmeye devam edelim... Toplam yabancı sermaye tutarının 15.4 milyar doları 'şirket birleşme ve devralmaları'yla sağlanmış. Bunun 13 milyar 239 milyon doları da sadece beş şirketin, Telsim, Denizbank, Finansbank, Türk Telekom ve Petrol Ofisi'nin satışından sağlanmış. 1 milyar 768 milyon dolar da özelleştirilen kuruluşların 2006'da gerçekleşen satış bedeli 'taksit tahsilatlarıyla' elde edilmiş. Hazine Müsteşarlığı, Ernst&Young şirketinin Birleşme ve Satın Alma İşlemleri Raporu'ndan alıntılar da yapmış. Bu rapora göre de birleşme ve satın alınaların ulaştığı toplam tutar 18.3 milyar dolar görünüyor. Değeri açıklanmamış işlemlerle bu rakamın 19.2 milyar dolara ulaştığı tahmin ediliyor. Aradaki rakamsal farklılıklar iki kurumun sorumluluğunda.

'yok pahasına satıyorlar...'

Konuyla ilgili 'akademik bakış'a başvuralım. 'Bağımsız Sosyal Bilimciler' ve 'Dünya Sosyal Forumu' üyesi de olan Prof. Dr. Erinç Yeldan'ın değerlendirmelerine göz atalım:

"Azgelişmiş ülkelerin ulusal tasarrufları ve yatırımlarıyla değil de yabancı yatırımlara dayalı bir strateji ile gelişeceği savunuluyor. Bu olgu, IMF koşullarıdır. Türkiye'de de bu düşünce net olarak yer alıyor. Yeni sermaye fetişizmi politikasıyla az gelişmiş ülkeler, ulusal kaynaklarını, kârlı kamu kuruluşlarını yerli ve yabancı sermaye çevrelerine yok pahasına elden çıkarmaya koşullandırılıyorlar. Yabancı sermaye kamu kaynaklarının yok pahasına yerli ve yabancı şirketlere satılmasında büyük rol oynuyor. Kamu kaynaklarına bu şekilde el konularak buradan rant elde etme stratejisi Türkiye'de 'Biz yabancı sermayeye mecburuz. Yeni iş sahaları açılacak' propagandası ile halka meşru kılınmaya çalışılıyor.

Prof. Dr. Erinç Yeldan

Halbuki yabancı sermaye olgusu, çok sınırlı ülkeler dışında çoğunlukla gelişmiş ülkeler arasında gerçekleşen bir olgu. Yabancı sermayenin getirdiği teknoloji ya da istihdam ile Türkiye'nin sermaye açığını kapatması gerçekçi bir kalkınma stratejisi olarak değerlendirilemez. Burada aslolan yabancı sermayeyi uzun vadeli üreten yatırımlara yönlendirmek ama kalkınma projesini öncellikle ulusal tasarruflara dayanarak elde edilen tasarrufları finansal spekülasyonun kısa vadeli hesaplarında çarçur etmek olmamalıdır."

Yatırım falan yok!

Yukarıdaki vurguyu burada da anımsatmakta fayda var. Yabancı sermaye girişinin, toplamın üçte ikisine yakınını oluşturan tutar da yeni/sıfırdan yatırım içermiyor. Satışlarla sadece mevcut, kurulu varlıkların el değiştirmesi gerçekleşmiş. Yani ya özelleştirmeler yoluyla tüm yurttaşların katkısıyla yaratılmış kamu değerleri elden çıkarılmış. Ya da özel şirketler satılarak sermayenin el değiştirmesi sağlanmış. Çalışan emekçilere daha iyi çalışma ve yaşam koşulları sunacak, işsiz yurttaşlar için yeni olanak olarak görülebilecek bir tablo ortada yok.

Yabancı sermayenin gözde sektörlerinin yüzde 44 payla finans, yüzde 40.5 payla telekomünikasyon olduğunu da belirterek iki çarpıcı veriyi ele alalım;

Bunlardan birincisi yeni yatırımlarla ilgili. Türkiye'ye son beş yılda yabancılar tarafından 1007 yeni yatırım başvurusu yapılmış. Ve tamamı teşvik belgesi almış. Toplam tutarları 12 milyar 260 milyon dolar olmakla birlikte ne zaman bitecekleri konusunda raporda ayrıntı yer alınamış. 2002'den itibaren yer verilen proje

bilgilerinin hangilerinin tamamlanıp kaç kişiye istihdam sağladığı da belirtilmemiş. Hazine ve benzeri kamu kuruluşlarının işleyişini, yurttaşla veri paylaşma alışkanlık ve politikasını az çok bildiğimiz için şunu çok net söyleyebiliriz; Eğer bu projelerin hayata geçiş takvimiyle ilgili 'pırıltılı' bir tablo olsa ilgililer bunu mutlaka açıklar, hatta 'müjde' olarak sunarlardı. Ancak bu 1007 projeden 'tamamen yeni/sıfırdan başlatılan proje' olarak belirlenenlerin sayısı 431 olarak ifade edilmiş. Yani toplamın adet olarak yüzde 43'ü. Tutar olarak ise tamamen yeni projelerin bedeli 4 milyar 550 milyon dolar. Yani toplamın yüzde 37'si. Tamamen yeni projelerin sayısının da önceki yıllara göre 2006'da azaldığı görülüyor. 2003'te 101 olan sayı, 2006'da 82'ye gerilemiş.

Asıl çarpıcı ve dikkat çekici olan veriyse şimdi geliyor: Hazine, son 6 yıl itibariyle yabancı sermaye giriş tutarlarını verirken kazançlarından 'yeniden yatırıma yönlendirilen' bölümleri de açıklamış. Buna göre 2001'de giren 3 milyar 352 milyon dolarla 2002'de gelen 1 milyar 137 milyon dolardan sağlanan kazancın 'tek kuruşu' bile yeniden Türkiye'de yatırıma yönlendirilmemiş. Hadi diyelim ki kriz yıllarıydı, kar sağlayamadılar. 2003'te 1 milyar 752 milyon dolar girmiş. Bu parayla elde edilen kazancın 132 milyon dolarını yeni bir yatırımda kullanmışlar. 2004'te 2 milyar 883 milyon dolar girmiş, kazancın 204 milyon doları yeniden yatırımlara dönmüş. 2005'te 9 milyar 801 milyon dolar yatırım yapan yabancı sermaye 81 milyon doları tekrar yatırımlara akıtmış. Ve 2006'daki 20 milyar 168 milyon dolarlık rekor girişin yeniden yatırıma dönen kazanç tutarı 144 milyon dolar olmuş.

Sat babam sat

20 milyar 168 milyon dolarlık toplam yabancı sermaye girişinin 13 milyar 239 milyon dolarının sadece beş şirketin satışından kaynaklandığını yazmıştık ya, bu şirketlerin geçen yılki karının bile 4 milyar doların üstünde olduğunu düşünürsek bu şirketlerin yeni sahiplerinin Türkiye'de yeni yatırımlarda kullandığı 144 milyon dolara medyanın ve yönetenlerin istediği gibi teşekkür etmemiz mi şükretmemiz mi gerekiyor..? İlgilenenlere detaylı veri olması açısından şirketlerin (Telsim hariç) 2006 karlarını da verelim: Türk Telekom'un 2006 karı 3.8 milyar YTL... Denizbank 342 milyon YTL net kar sağlamış. Finansbank, bir önceki yıla göre yüzde 107 artırarak 2006 karını 741 milyon YTL yapmış. Petrol Ofisi de 161 milyon dolar olarak açıklamış karını. Tablo net; Övünülesi 'yabancı sermaye' bu ülke insanı/kaynaklarından sağladığı 4 milyar doların üstündeki karın sadece 144 milyon dolarını yine bu topraklarda kullanmış.

Tablo bu netlikle ortadayken, Yardımcısı Abdüllatif Şener bile aksini söylerken Başbakan Tayyip Erdoğan'ın 'bayraktarlığına' soyunduğu yabancı sermayenin ülkede istihdamı, üretimi artıracağı, ekonomik kalkınmayı hızlandıracağı iddiasını sürdürmek, bunun propagandasını yapmak ihanetle eşdeğerdir. Bu propagandaya kanmaksa en iyimser deyimle 'safdillik' olacaktır.

itirazınızı yesinler!

İngilizce öğretmeni Nijeryalı 'Dan' aslında animatör Rüzgar. Sonja diye tanıtılan ecnebi hanımın adı Solmaz, Muğlalı. Bütün hikaye düzmece. Casting ajansından bulunuyor, stüdyoda kapıştırılıyorlar... İşi 'oyuncu' Asuman Dabak idare ediyor. Baştan sona sahtekarlık, kepazelik...

atv'de hafta içi öğleden sonra kuşağında yayınlanan 'İtirazım Var' programına denk geldiğimde hakikaten şöyle bir durmuştum. Ekranda siyahi bir genç, yine genç bir hanım, bu hanımın annesi, acayip bir kapışma. Genç hanım, "Ben bu adamla evleneceğim!" diye bağırıyor, annesi, "Evlendirmem!" diye haykırıyor, adının 'Dan' olduğu söylenen, Nijeryalı, İngilizce öğretmeni siyahi genç ise, olabilecek en masum yüz ifadesiyle, "Ama neden?" diye soruyor... Lafı dolandırmadan söyleyeyim, 'oyuncu' Asuman Dabak'ın sunduğu bu program, baştan sona bir sahtekarlık!..

Bu tür programların tamamen sahtekarlık üzerine kurulduğunu tahmin ettiğinizden eminim. Ama iş öyle böyle değil; biraz araştırınca, söz konusu siyahi gencin annesinin TC vatandaşı olduğu, adının 'Dan' değil Rüzgar olduğu, İngilizce öğretmenliği değil animatörlük yaptığı; evlenmek istediği kızın anasının da, babasının da, danasının da, gerçek anası-babası-danası olmadığı ortaya çıktı. Hepsi casting ajansı denen ne idüğü belirsiz şirketler aracılığıyla bulunuyor, 125 lira karşılığı stüdyoya getiriliyor, ellerine tutuşturulan rolleri oynamaları isteniyor. Casting ajansları paraları bile ödemiyor. Tam ucuz sahtekarlık!..

Niteliksiz dolandırıcılık

Bunlarda hiç utanma yok... 'Dan' olarak yutturdukları animatörün 'arkadaşı' diye yine siyah bir genç hanımı getiriyorlar stüdyoya. Adı 'Sonja' imiş! E, biz bu genç hanımı bir yerlerden tanıyoruz. Aha! İstiklal Caddesi'ndeki İstiklal Kitabevi'nde çalışan Solmaz değil mi bu? Ta kendisi! Muğlalı Solmaz, Yeditepe Üniversitesi'nde okuyor...

Bu baştan sona sahtekarlıkla malul programı, Havva Ünal Production diye bir şirket yapıyormuş. Program formatında 'davacı' ve 'davalı'lar var. Asuman Dabak tarafından kapıştırılıyorlar, saçma jüri de hem yangına benzin döküyor, hem kendi arasında dalaşıyor.

Fısfıs İsmail diye tanınan Süleyman Yağcı, İtirazım Var programında kadınları örf-anane adına alenen taciz edebiliyor.

Jüriye gel vatandaş!

Magazinci Orhan Zeki Ak, Fısfıs İsmail diye tanınan Süleyman Yağcı, eski seks yıldızı Mine Soley, emlakçı Nihal Demirbilek, 'oyuncu' Yavuz Kutal jüriyi oluşturuyor. Misal, bir kere izlediğim programda Fısfıs İsmail, bildiğiniz yabancı düşmanlığını kışkırtıyor, en geri milliyetçi tutumları alıyordu. 'Rus gelin olur mu?' başlıklı başka bir programda da, gelinin bacaklarına bakıp, içinden doğrudan taciz etmek geldiğini söylemiş ve bunu son derece meşru gördüğünü söyleyip savunmuş mesela. Aleni bir hayvanlık savunusu!..

Yönetmenler, kepazelik seviyesini artırmak için durmadan ellerindeki tabelalara 'adrenalin!', 'şimdi özür dile!', 'birbirinizi dinlemeyin!', 'falanca, sen bağırmaya başla!', 'jüriye laf atın!', 'yırtmaçına laf et!' gibi talimatlar yazıyorlar. Dışarıdan bağlanan telefonların da hepsi düzmece. Stüdyodaki görevliler, izleyici gibi arayıp kepazeliğe dahil oluyor, sonra aralarında işin geyik muhabbetini yapıyorlar.

Mesela siyahi 'Dan' ile evlenmek için tepinen hanım kızımızın gerçek ailesi bu kepazeliğe daha fazla izin vermediği için, 'kız hastalandı' gerekçesi bulunuyor, bu hanım kızımızda programa telefonla katılıyor, eksik kalmasın!

Şimdi ne oldu? Şimdi burada biz bir sahtekarlığı belgelemiş olduk. Televizyonlar böyle sahtekarlıklarla dolu. Hayatlarını televizyon karşısında geçiren insanların aklını başından alıyorlar. 'Yaratılmış' hayatları burnumuza dayıyor, kendi haysiyet düzeylerini genelleştiriyorlar. Tüm toplumu, kepazelik seviyesinde sabitlemeye hizmet ediyorlar.

İşin içinde 'devlet' var

'İtirazım Var'ın ayrı bir durumu da var tabii; Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) tarafından el konulan, yani fiilen devletin denetiminde olan atv'de gerçekleşiyor bu sahtekarlık. Hiç müdahale yok!..

Maazallah, AKP'ye siyaseten laf söylense herhangi bir programda, anında ipi çekilir. Çalışanlar sendikaya üye mi oldu? Anında kapı dışarı edilir. İşçi haberleri yayınlamak yasaktır; emekçilerin mücadelelerine dair tek bir görüntü bile verilmez.

Bu televizyonlarda nitelikli hiçbir yayın yapamazsınız. Ama dilediğiniz kadar kepazelik üretebilir, 'İtirazım Var' gibi programlar için anlaşmalar yapabilir ve deve yüküyle parayı götürebilirsiniz. Burra karışan, eden olmaz. Hatta sahtekarlığınız devlet güvencesinde mis gibi sürer gider...

Bu memlekette sahtekarlık değil, gerçekleri söylemek suçtur...

bakan gülseven

Soldan sağa, Çetin Altan, İlhan Selçuk, Doğan Özgüden, Ayperi Akalan, Beklan Algan... 1966'da işçi direnişleri üzerine bir söyleşide... Zaman insanı nasıl değiştiriyor, değil mi?..

iskenceciyi affetmek

İşkence ve işkenceciler, yasal olarak 'zaman aşımı'ndan yararlanabilir... Bizim gözümüzde ise, asla!

Ortaokuldayken rastlantı eseri bulmuştum o kitabı. Koca koca romanların arasında sıkışmış, sessiz sakin dururken, bir kitabı çekmemle düşmüştü kucağıma: *Ziverbey Köşkü*. Beyaz rengin üzerine sanki içinde yazılanlara inat gökyüzü mavisi bir kapağı vardı. 87'de 3 baskı yapmıştı. O zamanın parasıyla 1200 lira... İlk sayfasını açmamla okumaya başlayacağım kesinleşmişti. İlhan Selçuk'un ifadesini yayımlayan Tercüman gazetesinin fotokopisini basmışlardı kuşe kağıda. Yalnız ibret-i alem için bu ifadeyi yayımlayan gazetenin bilmediği bir şey vardı. Bu yazı akrostişle yazılmıştı. Metindeki her sözcüğün ilk harfini yan yana getirdiğinizde ortaya anlamlı yeni sözcükler çıkıyor; buna akrostiş deniyordu. Selçuk'un baskı altında zorunlu olarak verdiği ifadesindeki sözcüklerin ilk harflerini birleştirdiğinizde işkence altında olduğu, ifadeyi zorla verdiği yazıyordu metinde. Hayran kalmıştım. Sağda solda gördüğüme anlatıyordum. Sanki ben yazmışım. Hatta sanki akrostişi ben bulmuşum gibi!

Kurtu saldılar mıydı...

Kitapta; azgın Alman kurduyla korkutulduğundan, zincirlerle yatağa bağlandığından, tuvalete aynı zincirlerle gitmek zorunda olduğundan, o zincirlerin yatağına taşıdığı tuvalet pisliklerinden, falakaya yatırılıp, beynine, kemiklerine kadar işleyen kızılcık sopasından, ertesi gün de dayak yiyebilsin diye tuzlu sularda zorla yürütüldüğünden, tekmelerden yumruklardan, küfürlerden, aşağılamalardan bahsediyordu Selçuk. Bir insanın ne kadar çirkinleşebileceğini anlatıyordu...

Yıllar sonra şimdi emekçi hareketini pasifize etmeye çalışan, sanal iki kutbun birinin başını çekiyor Selçuk takımı. Diğer bir deyişle, o malum iki uçlu değneğin bir ucunda o var. Sürekli RTE aşağı, RTE yukarı köşe yazıları... Son olarak şu sözlerle karşımıza çıkıyor: "... Ben laik Atatürk Cumhuriyeti'nin varoluşu ve bütünlüğü için dün bana işkence etmiş olanlarla bugün el ele vermeyi yurtseverliğin doğal ve sade gereği sayıyorum..."

Hey yavrum benim!

Bir kitabı yeniden okumak

Yazıyı okuyup ilk şoku atlattıktan sonra, kitabı yeniden bulup, okumaya başladım. O hayranlıktan zerre kalmamıştı. Onu bir devrimci olarak elbette düşünmüyordum. Ama yine de kendisini 'aydın' diye nitelendiren bir adamın, yazarın, hepsini geçtim, bir şairin, bugün meydanlarda 'KAN!' diye ünlediği, İP DALAŞINA GİRDİĞİ vampirlere boynunu uzatması nasıl bir ikircik?

Bu kez küçümseyerek okudum kitabı. Tadı tuzu da yokmuş hakikaten. 16 yaşında bir çocuğu etkileyebilecek kadar güzel yazılmış sahiden! Düpedüz işkence edebiyatı işte! (Bundan yakınıyordu.) Söyle devam ediyordu sözlerine:

"İşkenceden ölenlerin mezar taşları çoğaldığı bir ülkede, bir süre önce işkenceden geçmiş bir yazarın başından geçenleri uzun uzadıya anlatması bana ters geliyor."

Mütevazılık etmiş bir de beyefendi! Ne alçakgönüllülük! Böyle yer yer kahraman, gözüpek, yer yer samimi itiraflarla uzadıkça uzuyor kitap. Sona yaklaştıkça acınası bir hal alıyor bugüne kıyasla:

"Ne var ki bu ortamda ister sağda olsun, ister solda, ister devrimci, ister asker olsun, ister sivil herkesin bir noktada birleşmesi gerekiyor: İŞKENCEYE KARŞI OLMAK... Bir insanın İNSANLIĞINI anlamak için yapılacak ilk test budur. Sorulmalıdır. İŞKENCEYİ ONAYLIYOR MUSUN?.."

İlhan Selçuk'un insanlığına ne oldu peki?

"...İşkence yoktur diye ortaya çıkmak işkenceden yana olmakla eşanlamlıdır," diyerek işkenceden yana olmayı ağır hakaret eder gibi yazmış o zaman!

İlhan Selçuk üzerinde bunca durmazdık ya, ne yapalım, vatan-millet-sakarya edebiyatına tutunup, PEYGAMBERVARİ aflarıyla hümanistlik taslayanların, o işkenceciler kadar kana bulandıklarını unutmamak gerektiğini söylemek lazım. Enver Karagöz'ün boğazından kaynar suları dökenler de, tutsak alınmış kadınların rahmine elektrik kablosu sokanlar da, köylülere dışkı yedirenler de bunlardır. Ağızlarında ütopya diye bir lakırdı dolaşır bunların. 'Gerçekçi politikalar'la hareket ederler : 'Ne şeriat, ne darbe yaşasın ABD!'

Halbuki asıl 'ütopik' olan, daha doğrusu, 'saçma' olan, bu pis sisteme ve onun ajite edici ideolojilerine tutunarak yaşama çabasıdır. Koca bir yalandan ibaret hepsi! İyi tanıyın bunları. Amerikan etiketli Kemal Derviş'i de bunların koalisyonu getirmişti. Bu sene de o sanal mitinglerde halay çektiler eski katillerle, bunamış ya da çocuk devrimciler. Vatanları için işkencecilerinin kucağına oturacak şimdi bu sevimli çocuklar.

Söz konusu vatansa, gerisi teferruat!

onur göktepe

Sergi-Çizgelikedi-İzmir

Çizgelikedi Kadınlar Projesi

İzmir'de yaşayan 19 kadın fotoğrafçı, Çizgelikedi Sanat Galerisi'nin çağrısıyla kavramsal bir projeyi hayata geçirmek üzere bir araya geldi. Pazartesi günleri toplandılar. Bu toplantı sürecinde 'kimlik ve iktidar' kavramlarını sorgulamaya yönelik bir çalışma başlattılar. 'O Kim?' sorusunu kendilerine/birbirlerine sorarak, gizli ve açık iktidarları görünür kılmaya, iktidarların yarattığı kimlikleri önce anlamaya, sonra anlamlandırmaya, ardından deşifre etmeye yönelik uzun tartışmalar yaptılar. İktidarlar ve kimlikler üzerine bir cevap aramayı değil, daha çok, sorular sormayı amaçladılar. Bu süreci altı ay sonunda görselleştirip 'O Kim?' üst başlığıyla bir sergiye dönüştürdüler.

15 Ağustos'a kadar Çizgelikedi Sanat Galerisi, Gürsel Aksel Bulvarı, No:43/C Üçkuyular'da.

"Yeryüzündeki çölleri süsleyen devasa kalıntıların çoğu ilerleme tuzaklarının heykelleridir. Onlar kendi başarılarının kurbanı olmuş uygarlıkların mezar taşlarıdır." **İlerlemenin Kısa Tarihi, Ronald Wright, Versus Kitap, Haziran 2007**

soros parası olayı

Baskın Oran'la aynı bölgeden TKP birinci sıra adayı olan Orhan Aydın, Baskın Oran'ın seçim kampanyası masraflarını ünlü para spekülatörü George Soros'un karşıladığını yazdı. Orada durmadı, BAK'ın ve Mehmet Ali Alabora'nın da Soros'tan para aldığını öne sürdü. Peki bu iddiaların kanıtı var mı?.. Taraflar ne diyor?..

hakan gülseven

Seçimler öncesinde solda bir ortaklaşma çabası vardı ama kısa sürede bu çabanın yerini pazarlıklar, restleşmeler ve ithamlar aldı. İşin ayrıntısına girmeye pek lüzum yok; yalnız, bir konuyu açıklığa kavuşturmak gerekiyor: TKP'nin 2. bölgeden birinci sıra adayı Orhan Aydın, aynı bölgeden bağımsız aday Baskın Oran'ın seçim harcamalarının uluslararası para spekülatörü George Soros'un fonlarından karşılandığını yazdı, internet gazetesi 'Sol'da. Sadece bununla kalmadı, Baskın Oran'ın en önemli destekçilerinden Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun (BAK) da Soros fonlarından nemalandığını öne sürdü. İsim vermese de, tariften anlaşılıyor ki, BAK içinde faaliyet yürüten oyuncu Mehmet Ali Alabora'nın 'garajistanbul' adlı gösteri merkezine, yine Soros'un parasıyla ortak olduğunu savundu...

Bu iddialar, ağır iddialar. Açıkçası, ortada kanıtlar varsa, iddiaların her şeyden önce bir haber değeri olduğunu düşündük ve taraflarla konuşup durumu açıklığa kavuşturmak istedik.

'Muhatabımız değil'

BAK sözcüsü Tayfun Mater, çok net bir ifadeyle, Soros'un kuruluşlarından BAK'ın para almasının söz konusu olmadığını, ayrıca Orhan Aydın'ı muhatap olarak görmediklerini söylüyor. Ortada böyle bir iddia varsa, mutlaka kanıtlanması gerektiğini de belirtiyor. Mehmet Ali Alabora'nın 'garajistanbul'a dair iddialara çok şaşırdığını da Tayfun Mater'den öğrendim.

Görüştüğümüz TKP'li Orhan Aydın, BAK'ın Soros parası aldığına dair herhangi bir somut kanıt göstermedi. Sadece Tayfun Mater'in eşi Nadire Mater'in iki dönem Soros'un Açık Toplum Enstitüsü Danışma Kurulu'nda yer aldığını vurguladı. Ne var ki, siyaset bir aile şirketi değildir. Siyasi sorumluluklar, kişisel sorumluluklardır. Dahası, sadece böylesi bir 'aile bağı' üzerinden, BAK'ı hedef tahtasına koymak pek de doğru bir siyasi tutum olarak görünmüyor. Bu kurumun siyaset yapma tarzını, genel perspektifini, duruşunu eleştirebilirsiniz, ancak, "Soros parası yiyorlar," diyorsanız, bu başka bir düzeyi ifade eder ve iddialarınızı 'duyum'lar veya 'aile cüzdanları'nın dışında kanıtlarla desteklemeniz gerekir. Kendi adıma, BAK türü hareketlere uzak hissediyorum, fakat bu hareket içinde kendini ifade eden onca samimi insana da saygı göstermek gerektiğini düşünüyorum.

Baskın Oran'ın seçim kampanyasının Soros tarafından finanse edildiğini söylemek de, benzer kanıtları ortaya koymayı gerektiriyor kuşkusuz. Baskın Oran, kendisine konuyu sorduğumda aynen şu yanıtı verdi:

"Böyle saçma ve terbiyesiz iftiraları sahibi kanıtlamak zorundadır. Bu, hukukun temel kurallarının başında gelir. Bununla birlikte, saydamlık temel ilkelerimizden biri olduğu için, aldığımız-verdiğimiz paraların dökümünü çıkartıyoruz. Sanırım arkadaşlar önümüzdeki hafta (ağustos başı) bitirirler ve sitede yayınlarlar..."

'TESEV'den kitabı çıktı'

Orhan Aydın ise, işadamı ve Açık Toplum Enstitüsü Danışma Kurulu Üyesi Osman Kavala'nın Baskın Oran kampanyası için cüzdanı açtığını öne sürdü. Onca lüks seçim bürosunun, içindeki aletlerin, diğer giderlerinin bir öğretim üyesi maaşıyla karşılanamayacağını da vurgulayan Orhan Aydın, "Zaten Baskın Oran, Soros tarafından desteklenen TESEV'e rapor yazmış, oradan kitap yayınlatmıştı," dedi. Fakat yine de, ortada seçim kampanyasının Soros fonlarınca desteklediğine dair somut, elle tutulur bir kanıt yok...

Benim bildiğim kadarıyla, Orhan Aydın zamanında şimdiki İşçi Partisi'nin öncülü olan Perinçek liderliğindeki Sosyalist Parti'de yer almış, ardından ÖDP'ye kurucu olmuş, nihayet TKP'ye katılmış, birinci sıra milletvekili adayı olmuş bir isim. Yani siyasetin acemisi değil. Ortaya attığı ciddi iddiaları kanıtlamak gibi bir yükümlülüğü var; sadece onun değil, yazıyı yayınlayan 'Sol' internet gazetesinin de böyle bir sorumluluğu olduğunu düşünüyorum. Çünkü pek çok internet sitesi, yazıyı alıp kullandı, iddialar oradan oraya yayıldı...

Peki foncular yok mu?

Şimdi gelelim işin diğer tarafına... Bu memlekette 'sol' adına görüş üreten, paneller, sempozyumlar, siyasi kampanyalar örgütleyen pek çok isim, Soros tarafından desteklenen vakıf ve derneklere, AB kurumlarına, emperyalist kuruluşlara açıktan açığa rapor yazıp para alıyor. Kimileri ise, bunu açıktan yapmak yerine, bazı şişirme projeler sunup fonlardan nemalanıyor. Böyle koskoca bir sektör • oluşmuş durumda. Abartmıyorum, 'geçim'ini AB'ye, Soros'a bağlayanlar var.

Tabii iş sadece masumane bir 'geçim' meselesi değil. Başka deyişle, biz meseleyi, "Falanca da şu kadar para indirmiş," diye tartışırsak bir sonuca varamayız. Soros ya da AB kurumları belli projeleri destekleyerek, özendirerek, bir ideolojik alan yaratıyor. Soros'un desteklediği kuruluşlarda danışmanlık, idarecilik yapan isimler, mesela Radikal ve onun Pazar eki gibi yayınlar vasıtasıyla, 'sol' görünümlü bu ideolojik alanın yaratılmasında başrolü alıyor; Ahmet İnsel, Murat Belge gibi Soros Vakfı idarecileri kanaat önderliği yapıyor; sayısız fon bağlantılarıyla bu alana bağlanan tanınmış figürler, onları takip ediyor. Hiçbir toplumsal mücadeleye liderlik etmemiş, kitle hareketi içinde 'tek taş atmamış' isimler, 'sol' adına en çok sesi duyulanlar haline geliyor. Baskın Oran'ın adaylığını, hatta 'ortak aday' fikrini de bu isimler dürtüklemişti; program tartışması olmasın istiyorlardı; "Ortak aday olacaksa emekçi adaylar olsun," dediğimizde foruma katılanlar içinden gülümseyenler çıkmıştı... Aday da, program da belliydi...

'Ezber'i olmayanlar

Baskın Oran, seçim kampanyası boyunca Avrupa Birliği'nin 'uyum yasaları'yla dayattığı 'demokrasi'yi, 'turuncu' bir demokrasiyi savundu durdu. Avrupa Birliği'nin emperyalist olmadığını kanıtlamak için ciddi bir mesai harcadı. Esas tartışma alanımız budur.

BAK'tan Şenol Karakaş, seçim sonrası değerlendirme toplantısında, "Medya, ortak tavırlarından dolayı, Baskın Oran dediği her yerde Ufuk Uras, Ufuk Uras dediği her yerde Baskın Oran'dan da söz etti. Bu, ne mutlu Kürdüm, ne mutlu Ermeniyim, eşcinselim gibi radikal ve devrimci bir ortak söylemden kaynaklanıyor," demiş. Ortadan işçi sınıfının kaldırıldığı bu 'kimlikçi' söylemin neden 'devrimci' sanıldığını tartışmak gerekiyor mesela. 'Ezber bozmak' adına nelerin bozulduğunu, çürüdüğünü tartışmak, ezberi olmayanların rotasız yolculuklarından söz etmek gerekiyor...

Vaktimiz var, tartışacağız; ama dayanaksız iddialar ortaya atarak değil, siyasi ve ideolojik olarak... Türkiye'de 'sol'un aynı zamanda yeni bir tartışma 'ezber'i geliştirmeye ihtiyacı var...

'sınırı olmayan bir fon var'

TKP'li Orhan Aydın'ın yazısından bir bölümü aktarıyoruz:

"...İstanbul 2. Bölgedeki, 18 adet yüksek kiralı, seçkin seçim ofisine ve tüm bilgisayar donanımlarına, ofislerde çalışan Bilgi Üniversitesi'nden oy avcılarına ödenen para, sokaklardaki el ilanlarını dağıtan gençlere, bölgeyi kuşatan büyük reklam panolarına verilen miktar, ulaşım için kullandığı son model araçlara aktarılan para, TV ekranlarında boy göstermek için basın tekellerine ödenen yüklüce dolarlar, dağıtılan el ilanları, afişler, bez afişler için yapılan harcamalar, yıldızlı otellerde yenilen yemekler, yatılan otel giderleri, konuşma yapmak için tutulan gösterişli salonlar, otel lobileri, dostlarına ikram ettiği kokteyller, tanıtımı için kullanılan müzik gruplarının aldığı astronomik rakamlar, ulaşım ve iletişim hizmetlerinin tamamı, arkasındaki, 'dönek solcu' reklam ajansının aldığı kabarık miktar, uçak gel-gitleri, SINIRI OLMAYAN bir fondan yapılıyor.

Orhan Aydın

(...) Ülkemizde ise; önceleri, küresel barış ve adalet diye ortaya çıkan bir grubun sınırsız destekçisi oldu. Sayesinde birtakım adamlar 'barışçılık' adı altında AB propagandaları yaparak ceplerini doldurdu. Bir genç delikanlıyı ortalara sürerek, onun 'yakışıklı' duruşunu, ranta tahvil etti ve sonunda delikanlıyı aynı fondan beslenen bir tiyatronun ortağı yaparak ortalardan çekti. Sonraları bazı bildik vakıflara paralar aktararak onların 'güç dengesi' olmasını sağladı. Hatta bu muhteremin kitaplarının basılmasına aynı vakıflar aracılığı ile öncülük etti. Ulusal ve uluslararası birçok 'bilimsel' sempozyumun oluşturucusu olarak, emperyalist kültür odaklarının işbirlikçi ayaklarını oluşturdu. Bilgi Üniversitesi'nin, Boğaziçi Üniversitesi'nin ve Sabancı Üniversitesinin palazlanmalarını var gücüyle destekleyip, tüm eğitim programlarının Amerikancı olmasına yol verdi. Bu üniversitelere aktarılan rakamlar milyon dolarlarla ifade edilir durumdadır. Helsinki Yurttaşlar Birliği üstünden 'Kürt meselesine' el attı. Birçok film festivalinin ve İstanbul Kültür Sanat Vakfı'nın da para kaynağı olarak çalıştı. Önümüzdeki dönem çekimleri tasarlanan birkaç filmin sponsorluğunu da üstlendi. Şimdilerde aynı karanlık fonun ülkemizdeki yürütücüleri, bir TV şirketi kurmanın hazırlığı içindeler.

Bu fonun adı SOROS'tur.

Ve bu kan parasının ülkemizdeki elleri, 'eski solcu' diye bilinen aymazlardır... Örgütlenip parayı yönettikleri yapılaşmanın adı da AÇIK TOPLUM ENSTİTÜSÜ'dür..."

yalogan@hotmail.com

AB'ye yasalarıyla, ABD'ye dış siyasetleriyle, dünya finans kurumlarına bütün iktisadi varlıklarıyla bağlı örnek bir Müslüman memleketi yaratmaya çalışacaklar... Emperyalizmin örnek İslam çiftliği, Osmanlı bozuntusu bir devlet! Kitab-ı Mukaddes kültürüyle mücehhez, hacıyağlı/başörtülü/ Mercedes arabayla gezinen yeni bir sınıfı, 'yepyeni bir sosyete'si olan bir İslam toplumu!..

YAVUZ ALOGAN

Turuncu Devrim Süreci

Siyasette hiçbir şey 'başarı'nın yerini tutamaz. Teorik görüşlerinizin ve siyasal taktiklerinizin doğruluğuna inanmış, derin çözümlemeleri özümleyen siyasal mücadele programları yazmış, kritik dönemeçlerde daha sonra doğrulanan uyarılarda bulunmuş, en geniş kitle içinde en dar ve en disiplinli örgütlenmeyi kendinizce gerçekleştirmiş olabilirsiniz. Fakat bütün bunlar, belirli bir zaman dilimi ya da tarihsel süre/dönem içinde hiçbir sonuç vermiyorsa, inadınızı 'başarı' gibi göstermenizin faydası yoktur. Arkanıza bakıp hatanın nerede olduğunu görmeye çalışmanız, yaptıklarınıza sarılacağınız yerde onları bir kalemde silip yeniden başlamaya hazır olmanız gerekir.

"Ben başarısızım, fakat inadım inat, kapım iki kanat," demeniz; 'en haklı, en doğru, en kahraman, en yakışıklı ve en mutlu benim,' diye feryat etmeniz, hiçbir fayda sağlamaz. Tarihin engin sularında küçük bir damla olarak yol alır, müritlerinizin ilgisi şefkat ve ironiye dönüşürken, elinizde kalan dosyalarınıza, 'programatik ilkeler'inize ve 'yetkili kurullar'ınıza giderek yabancılaşır, tarihsel haklılığınıza bürünmüş olarak sık çalılıkların arasında kaybolup gidersiniz. 'Biz eskiden su içerdik testiden,' diyerek geçmişinizi istismar etme çabalarınızın hatırlattığı alternatif maliyet ruhunuza giderek bir kâbus gibi çöker.

Dolayısıyla siyasette 'başarı' şarttır. 'Başarı' elbette göreceli ve çeşitlidir. Kısmi, sürekli, kesin ve kalıcı olanı vardır. Üstelik başarının bir çan eğrisi çizerek kaybolması da kaçınılmazdır. Bazı durumlarda, yüzde 3 civarında oy alabilmek, bir atalet kayasını yerinden oynanıp iki adım öteye götürebilmek bile başarı sayılabilir.

Yeryüzünün gerçeklerinden uzak durarak bir köşede pusuya yatıp olayların istenen kıvama gelmesini beklemek 'başarı' sayılmaz meselâ. Zira tarihin hem kendisi hem de çöplüğü, 'su akar deli bakar' misali devrimin pususuna yatmış nice kanlı canlı devrimcinin kurumuş ve unutulmuş kemikleriyle doludur.

'Başarı' açısından baktığımızda, sosyalist solun 12 Eylül darbesinin şokundan çıkmaya başladığı 1986 yılından bu yana sürekli bir başarısızlık yaşadığını ve bu sürecin AKP iktidarının son seçim zaferiyle birlikte bir kreşendo halinde tam bir yabancılaşmaya dönüştüğünü söylemek abartma olmaz. Bu 21 seneyi incelemeye değer görenler elbette ileride bu sürecin analizini yapacaklardır. Biz şimdi seçim sonuçlarına gelelim.

Halkın siyasal merkezi

Her iki vatandaştan birinin AKP'ye oy vererek bu partiyi merkeze taşıması, küresel sermayenin ve emperyalist mihrakların yönlendirdiği modern İslamcıların gücünü değil, karşısındakilerin güçsüzlüğünü ve örgütsüzlüğünü, küreselleşmenin getirdiği sömürü ve manipülasyon imkânlarının ne kadar etkili olduğunu gösterir. Deniz Baykal'ın Pencap'ta dolaşan bir İngiliz lordu gibi kasılması; bir iç savaş figürü olarak ortaya çıkan ve en genel çizgileriyle Kont Dracula'yı andıran Devlet Bahçeli'nin kana susamış halleri ve urganlı gösterisi; Mehmet Ağar'ın, birleşme görüntülerinin sahte olduğu açığa çıktıktan sonra debelenerek sadece feryat etmesi, meydanlarda toplanan halk için bir eğlence vesilesi olmuştur.

Halk kitleleri, yokluktan gelip zengin olan, oğluna 'gemicik' bile alan, açları doyuran, üşüyenleri ısıtan, kömür ve alışveriş karneleri dağıtan ve dahi dinine bağlı, icabında askere bile posta koymaktan çekinmeyen R.T. Erdoğan'ı daha şenlikli ve daha ulaşılabilir görmüş, umutlarını ona bağlayarak kendisine 50 senedir gösülmeyen bir başarı ihsan eylemiştir. RTE de kendi üzerine düşeni yapmış, Saray'da fısıldaştığı Genel Kurmay Başkanı'yla geçici asgari müştereklerde uzlaşarak, Cumhurbaşkanı adayı olarak Gül'ün profilini aşağı çekmeye çalışmış; Bülent Arınç'ı ne yapacağını bilemese de, parti içindeki Milli Görüşçüler'i kapı dışarı etmiş; 'alt kimlik-üst kimlik' meselelerine teğet geçerek 'tek bayrak, tek devlet, tek millet' noktasına sabitlenmiş; merkez soldan ve sağdan muhtelif kozmopolit unsurları milletvekili adayı yaparak, çekirdeğini bir tarikatlar koalisyonunun oluşturduğu teşkilatına bir merkez partisi görüntüsü vermeyi başarmış ve etrafa muazzam miktarda para saçmıştır.

AKP'nin bütün illerde oylarını artırdığına bakılırsa, bu seçim sonuçları, geniş halk kitlelerinin, işçilerin, köylülerin, esnafın, memlekette olup bitenlerden hiçbir şey anlamadığını; tamamen depolitize olduğunu; sınıf, zümre ve meslek bilincinden neredeyse tamamen yoksun kaldığını; uluslararası serseri mali sermayenin pompaladığı parayla suyun yüzeyinde tutulan ekonomiye hiçbir şekilde akıl sır erdiremediğini; savaş falan istemediğini; asker müdahalesinden korktuğunu ve ulusalcı söyleme yabancı olduğunu da ortaya koymuştur.

Halk, AKP'de görmek istediğini görmüş, diğer partilere gözlerini ve kulaklarını kapatmış, kocaman bir yanılsamadan kendisi için sahte bir umut yaratmıştır. Aslında bunda şaşılacak bir şey yoktur. 1933 yılında Nasyonal Sosyalist Nazi Partisi'ni oylarıyla iktidara getiren Alman alt ve orta sınıfları, sempatik Adolf Hitler'den iki şey beklemişlerdi: Sürekli bir barış ve iktisadi refah.

Halk kitleleri doğrudan kendi deneylerinden öğrenirler (bilindiği ve kitaplarda yazıldığı gibi!). Bu seçimde AKP'yi merkeze yerleştiren halk kitleleri, evreler halinde yaşadıkça öğrenecekler ve anlayacaklardır. Fakat ya bu sefer de aşırı sağa meyledelerse? Çünkü bunlar şaşırdıkları zaman neyi merkez görürlerse ona sığınırlar. Ordu, 27 Mayıs, 12 Eylül, Demirel, AKP ya da para-militer bir ulusalcı hareket hiç fark etmez. Merkez yoksa onu bizzat yaratırlar. Sosyalist sol parçalandıkça ve doğal olarak en medyatik kesimi ulusalcı Kürt hareketinin kuyruğuna takıldıkça, ilk krizde kitlelerin bu türden tuhaf (ya da doğal/insiyaki/içgüdüsel) davranışlar sergilemeleri beklenebilir.

Peki burjuvaziye ne demeli? İç pazar yükümlülüklerinden giderek kurtulan, mali spekülasyona yönelen ve kendisi için bir yük haline gelen büyük şirketleri yabancılara satmaya, ufaklarını da yükselmekte olan muhafazakâr taşra burjuvazisine terk etmeye başlayan, devletin elinde büyüyen ama artık kendi kanatlarıyla uçarak Forbes seviyelerine çıkan bu mümtaz sınıf, seçim sonuçları karşısında zevkten dört köşe oldu. İstikrar devam edecek, varlıklarını, bankalarını, şirketlerini satmaya, uluslararası finans piyasalarında at koşturmaya, 'bıyıklı yabancılar' olarak seçim sonuçları karşısında şaha kalkan borsadan nemalanmaya devam edecekler.

AKP bu büyük seçim başarısını kazanırken, en büyük desteği, vergi borcu, kredi, ihale ve reklâm mekanizmalarını kullanarak seçimlerden önce bağladığı yazılı ve görsel basın organlarından görmüştür. Öyle ki, seçim sonuçları belli olduğu andan itibaren 'medya' AKP'ye yeterince destek vermemiş gibi algılanacağı korkusuyla, çılgın bir övgü ve yağlama yarışına girmiş, bütün zamanların en büyük kamuoyu araştırmacısı Tahran Erdem'in önünde yerlere kapanarak ona inanmayan köşe yazarlarının özeleştirisini sunmuştur. (Şu Radikal'deki inanılmaz sevinç patlamasına, AKP'nin zaferinde büyük bir demokrasi hikmeti bulan derin analizlere bakın meselâ!)

Hesaplaşma Zamanı

AKP için büyük restorasyon, reaksiyon ve rövanş anı yaklaşmıştır. AB müktesebatına uyuyoruz diyerek, başta Anayasa olmak üzere bütün yasaları değiştirecekler, Cumhurbaşkanlığı engelini aşarlarsa devletin bütün kurumlarını işgal edecekler ve yeni bir insan, farklı ideolojik renklere bürünmüş bambaşka ve tuhaf bir toplum yaratacaklar. AB'ye yasalarıyla, ABD'ye dış siyasetleriyle, dünya finans kurumlarına bütün iktisadi varlıklarıyla bağlı örnek bir Müslüman memleketi yaratmaya çalışacaklar. Emperyalizmin örnek İslam çiftliği, Osmanlı bozuntusu bir devlet! Son Osmanlı Padişahı Sultan Vahidettin Efendi Hazretleri'nden sonraki 80 yılın bütün tarihinin olanca değerleriyle birlikte hiçe sayıldığı, Kitab-ı Mukaddes kültürüyle mücehhez, hacıyağlı/ başörtülü/Mercedes arabayla gezinen yeni bir sınıfı, 'yepyeni bir sosyete'si olan bir İslam toplumu! 'Medine Vesikası'ndan mülhem de facto örgütlenmiş, kendi özel kuvvetleri olan bir cemaatler, tarikatlar ve eyaletler topluluğu! Koskocaman bir Filistin ya da Lübnan! AKP zaferinin emperyalistler tarafından 'demokrasi' diye alkışlanacak nihai sonucu bu olacaktır. İşe Cumhurbaşkanlığı'yla başlayacaklar, TSK'yı AB standartlarına uygun biçimde ideolojisizleştirme çabasıyla devam edecekler, yargı kurumlarını ve üniversiteleri ele geçirdiklerinde süreci tamamlamış olacaklardır. F tipi polis teşkilatıyla alttan alta işleyen bir baskı rejimi kurarak muhalefet alanında geniş bir mıntıka temizliği yapmayı da ihmal etmeyeceklerdir. Bu, emperyalistlerin desteklediği bir Turuncu Devrim sürecidir. Bu devrim sürecinde AKP'nin parlamentodaki en doğal müttefiki DTP olacak, onun arkasında da Barzani/Talabani ittifakı yer alacaktır.

İroniler

Yukarıda, sosyalistlerin 21 yıllık başarısızlığının bu seçimlerle birlikte bir yabancılaşmaya dönüştüğünü söyledik. Bu seçimlerde sosyalist solun ilkesizliği, şekilsizliği, dağınıklığı ve oportünizme yatkınlığı, DTP'nin mevcut solun bir bölümüne hâkim olmasıyla sonuçlandı.

ÖDP'nin müstafi genel başkanı varoşlardaki Kürt oylarıyla milletvekili seçildi. Kendisi sokaklarda tef çalıp bisikletle dolaşırken DTP teşkilatı Kürt seçmenlerin oylarını topladı. ÖDP'nin 2002 seçimlerinde Türkiye genelinde aldığı oyların sayısı 106 bin 23 adettir. Müstafi genel başkan, gayri resmi sonuçlara göre, İstanbul 1. Bölge'den 79 bin 381 oy aldı (yani Parti'sinin geçen seçimlerde Türkiye genelinde aldığı oylardan sadece 26 bin 642 oy eksik). ÖDP'nin İstanbul 1. Bölge'den aldığı oyların sayısı ise 8 bin 206'da kaldı. Kürt ulusalcılarının iradesiyle ve Kürt seçmenlerin oylarıyla meclise giren 'sosyalist' milletvekiline Milliyet gazetesi soruyor: "DTP'lilerle mi hareket edeceksiniz?" Müstafi genel başkan cevap veriyor: "Ortak tutum almak zorunlu." (Milliyet, 24.07.07). Bu kadar! Her borç günü gelince tahsil edilir.

Geleceğin tarihçileri, ilgilenmeye değer görürlerse eğer, şu ÖDP'nin ne olduğunu asla anlayamayacaklar. Ulusal problematik bağlamında bazı iç sorunlar, istifalar, tasfiyeler yaşayan bir partinin müstafi genel başkanının ulusalcı Kürt oylarıyla milletvekili seçilmesindeki yabancılaştırıcı ironi, mantık sınırlarını zorlamaktadır.

Peki 'sosyalizm' nedir? Bir kişiyi, kendi partisini terk ederek sosyalist olmayan, ulusalcı bir başka partinin oylarıyla tek başına Meclis'e sokmaktan 'sosyalizm' için beklenen fayda nedir? Yoksa Kürtlere Ufuk gerekiyordu da onun için mi seçtiler?

Ömründe hiçbir sosyalist aidiyet edinmemiş ve sosyalizm adına tek bir laf etmemiş vasat bir Mülkiye hocasının 'sosyalistlerin adayı' olarak pazarlanması, fakat pratik siyasete yeterince aşina olmadığı için kırdığı pot yüzünden ("Ben Kürtleri temsil etmiyorum") Ahmet Türk tarafından aforoz edilmesi de ayrı bir ironi değil midir? Kürtler ona oy vermediler. Ancak bunun kendi açısından bir sakınca yarattığını sanmıyorum. Çünkü o, 'siyasete yeni bir söylem getirdi'! (Ne laf ama!) Biz sosyalistler onu Bodrum'da çekilen bir filmde Lale Mansur'la birlikte görmek isteriz. Sinema endüstrimizde orta yaşlı yorgun demokrat artist yüzlerinin eskimişliği dikkate alınırsa, bu bir hayal değildir.

İşçi Partisi'nin Atatürk suretinde yeniden zuhur eden ve etrafına emekli devlet bürokratlarıyla generalleri toplayan genel başkanının, kuvvetli bir ulusalcılık vurgusuyla, "Atatürk gibi olun!" diye haykırdığı seçmenlerden, Kadiri tarikatı şeyhi Haydar Baş ve modern İslamcı âlim Yaşar Nuri Öztürk kadar bile oy alamaması, bir trajedi değilse nedir?

Bağımsız aday olan çeşitli 'işçi önderi' ya da 'öncü devrimci'nin, Abdurrahman Boztaş'ın ('Biz Fırıldak değiliz. Abdurrahman Boztaş! Adana!') aldığı 798 oya ulaşamaması da manidar değil midir? Sandıktan çıkan oylar arasında maalesef nitelikli/niteliksiz, bilinçli/bilinçsiz ayırımı yapılmıyor.

İtibarsızlık ve kafa karışıklığı

Sosyalist solun bütün sorunları iki noktada özetlenebilir: İtibarsızlık ve kafa karışıklığı.

Birincisinin kökleri 12 Eylül darbesine. teslimiyette yatar: Dışarıda örgütlenemeyip sadece içeride direniş örgütleyebilenler; Selimiye Kışlası'nın kapısında teslim olmak için sıra bekleyen sendika önderleri. Şu 21 yıl içinde yazılmış, muteber, inandırıcı, referans oluşturabilecek tek bir teorik/yorumsal metin ya da bir program vb. gösterebilir misiniz? Gösteremezsiniz. Çünkü yazarı kahramanca ölmemiş hiçbir metnin itibarı yoktur. Peki herkesin güvenebileceği, itibar sahibi, sınanmış, tek bir önder kişi gösterebilir misiniz? Yoktur! Bir adım öne çıkanı çelmelemek kanun olduğu için, uzaktan bakan biri sosyalist solu toz duman içinde debelenen muğlak bir yığın olarak görür.

İkincisinin, yani kafa karışıklığının sebebi, kuşaklar arasındaki muazzam kopukluktur. Tecrübe aktarımı yoktur. Çünkü olumlu tecrübeyi, sizi fevkalade basiretsiz ve ahmak gösterecek olumsuz tecrübelerden ayırarak aktarmaya çalışırsınız. Bu yüzden özellikle gençlerin yakın geçmişe bakışları hep perdelidir, çünkü kendilerine daima yarım görüş açısı sunulur. Buna bir de eğitim sisteminden kaynaklan kitap okumama alışkanlığını, muazzam bilgi kirliliğini eklemek gerekir.

Bereket, öylesine hızlı ve gürültülü bir çağda yaşıyoruz ki, hayat bize karşılaştığımız her sorunu sadece kendi kafamızla çözebileceğimizi, ezbere ya da özentiye dayanan hiçbir şablonun kendi gerçekliğimize tekabül etmediğini, kafamıza vura vura gösteriyor.

TÜRKİYE'Yİ VE İNSANLARI ÇOK SEVİYORUZ

POSTA

Çizgilerle Erdal ALAY

İşte Refah'ın gerçek niyeti

Ürperten itiraf

Refah Partisi Genel Başkan Yardımcısı Abdullah Gül "Cumhuriyet döneminin artık sonu geldi" dedi

HABER

Partilerde istifa furyası

'Gitmeyen İslamcıları ordu yollar'

İngiliz The Guardian gazetesinde yayınlanan röportajda Refah'lı yönetici, laik sisteme ve cumhuriyete açıkça meydan okudu

The Guardian

Turkish Islamists aim fo

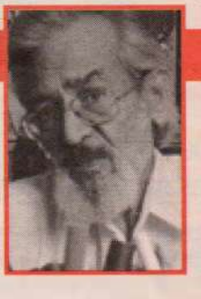
Yeşil devrim

Hot sözler

İŞTE GAZETE

Türkiye'nin çok satan boyalı patron gazetesi Posta, şimdi yağ çektiği Abdullah Gül'e zamanında tehlikeli bir şeriat bülbülü muamelesi yapıyordu...

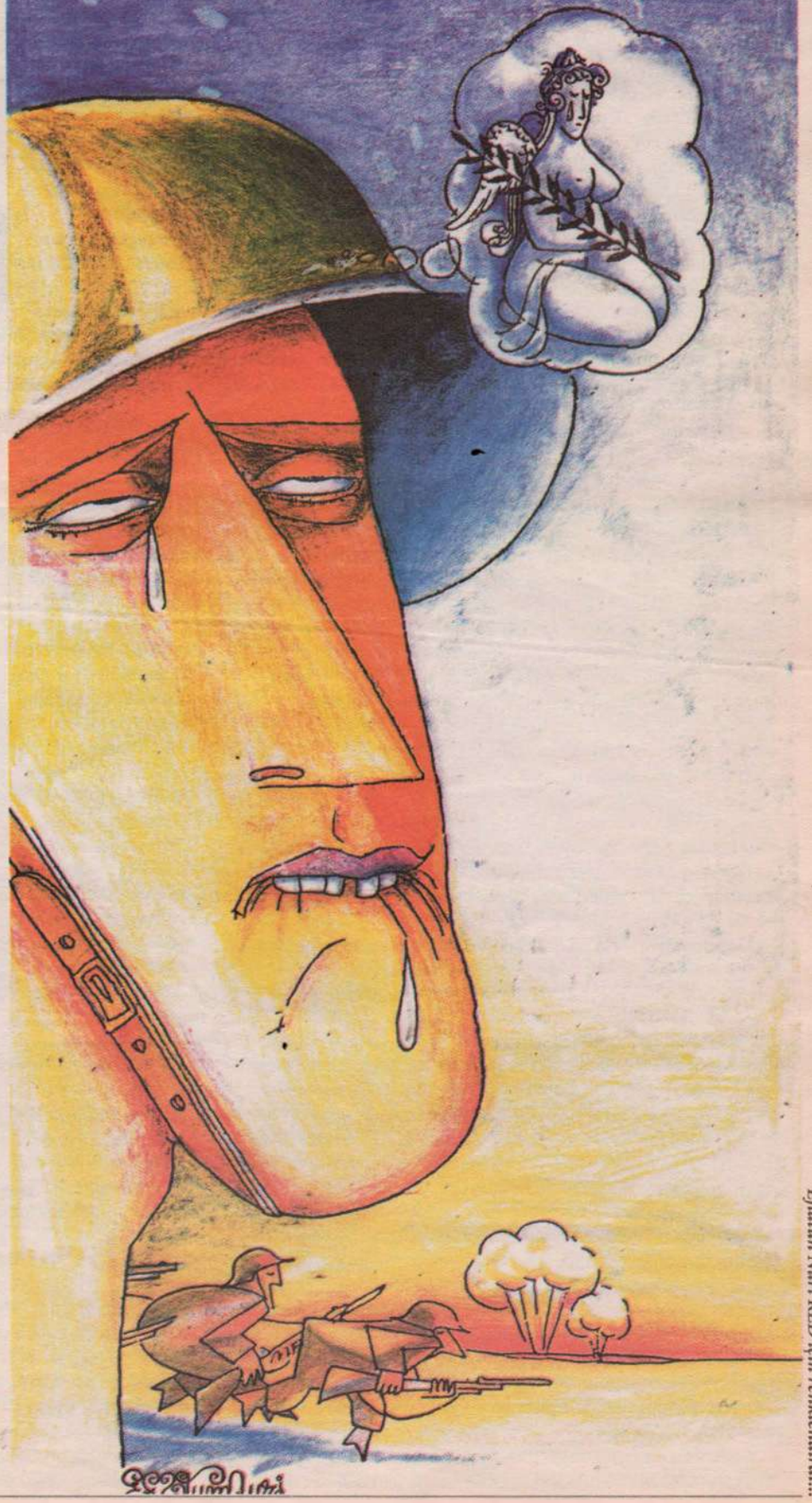
EFLATUN NURİ

"Bir karikatüre istediği son biçimi ve anlamı verebilmek için, o karikatürü yirmi kez yapmıştı. Çizilmiş yirmi kartonu incelemiştim. Bu çaba niçin? Vermek istediği anlamı, en yalın ve en uyumlu çizgilerle vermek için... Siz o karikatürü, orta sayfada göreceksiniz: Savaştaki bir askerin korkunç özlemi... Bir gün Türk karikatür galerisi açılır ya da resim heykel müzelerine karikatür de alınırsa, oraya göstereceğim adaylardan biri bu karikatürdür.

Eflatun, karikatürde fırçayı çatlatan bir sabırdır. Onda, bir pirinç tanesine bir ayet yazan eski Türk sanatçısının geleneksel sabrı sürmektedir. Onun karikatürlerinde duygu ve duygusallık öylesine egemendir ki, karikatürleri çizginin şiiri olur..."

Aziz Nesin

Ne o? Siz de mi 'seçim şaşl

AKP'yi götürmek için, 'İstanbul'da Fener merkezli bir Bizans devleti kurulacağı' da dahil bir yığın deli saçmasıyla insanların 'aklını başından yaşayan ben bile, 'Ben Yunan Ortodoks kilisesine mensup bir papaz mıyım, köşedeki bakkal bir MOSSAD ajanı mı veya H. Gülseven, Saylor

Ben bu duyguyu bir kere de 1983 seçimlerinde, sonuçlar gelmeye başladığında yaşamıştım; askeri cuntanın açıkça desteklediği MDP'nin, hem de sonuncu parti olarak seçimi kaybedeceği belli olduğunda... Tabii ANAP'a falan oy vermemiştim ama nedense yüzümde alaycı, şeytani bir tebessüm belirmişti. Bu defa da aynı şey oldu, seçim sonuçları üç aşağı beş yukarı anlaşıldığında, kendimi yine pis pis sırıtırken yakaladım. Ne ilgisi varsa!..

Tabii dalga geçmeyi bırakıp derinlemesine analizler yapmak lâzım. Hem siyasi, hem de sosyolojik olarak. Ancak bunu yapacak olan ben değilim. Ben de konuya ilgi duyanların çoğu gibi, bu işi bilenlerin yazılarını okuyup, yazılanlar eğer aklıma yatıyorsa, "Doğru lan, bak bunu hiç düşünmemiştim!," gibi sözler mırıldanacağım. Ancak yine de orasından, burasından mevzua girmemiz gerekiyor. Ne de olsa RED yazarıyız.

AKP dahil, herkes şaşkın. "İktidar partisi yüzde 48 alır," diyen anket sonucuna kimseler inanmamıştı; ama anket neredeyse doğru çıktı. AKP doğal iktidar yıpranması bir yana, oylarını yüzde otuz artırarak, yeniden tek başına hükümet kurma hakkını kazandı.

Herkes şaşkın, ama yapılan analizlerin çoğunda, "Biz zaten biliyorduk," havası hâkim. Yani birçokları AKP zaferinin nedenlerini 'kolaylıkla' sıralamaya başladı bile; sanki uzun süredir bunun üzerine yazıyormuşçasına!..

Ben onlardan değilim, ama kendi adıma bir iki söz edebilirim; tabii orasından burasından ve de şimdilik.

Bazı Nedenlerle...

Önce bu siyasi başarının, daha önce hemen hiçbir muhalifin farkına varamadığı bir yönünü belirtmek gerekiyor. Bizim haklı olarak fitre, zekât ve sadaka siyaseti olarak adlandırdığımız, soyulan halkın bir de dilencileştirilip aşağılanması olarak gördüğümüz 'sosyal' siyasetin zannettiğimizden daha etkili olduğu kesinlikle anlaşılıyor. AKP'nin 2001 türü bir krizin yaşanmadığı, enflasyonun denetim altına alınıp büyümenin sağlandığı ve yabancı sermayenin yağmur olup yağdığı birinci iktidar döneminde, ülkenin varını yoğunu 'piyasalara' yedirirken, yoksullara dağıttığı yardımlarla, en azından durumlarının daha kötüye gitmesini engelleyerek, yoksul halkın kendini 'iyi hissetmesini' sağladığı çok açık. Olayın sadece erzak torbaları ve kömür çuvalları ile sınırlı olmayıp bedava kitap, eğitim yardımı, su götürme, yol yapımı gibi 'hizmet'leri, toplu konutları, teşvik kapsamındaki illeri de kapsadığını düşündüğümüzde mesele biraz daha iyi anlaşılıyor.

AKP'nin asıl başarılı olduğu konu, ömrü ilk ekonomik krize kadar sürecek olan, zenginleri 'uçururken', yerde süründürdüğü yoksulları da idare etme, serum vererek 'hayatta tutma' siyasetidir. Türkiye'nin bütün toplumsal sınıflarına mensup milyonlarca insan, en azından sandıkta, tarihs olmayan bir 'sevinç yumağ

Başarının, kısmen öngör boyutta olmasını beklemer asker-sivil bürokrasinin p tehditlerine gösterdiği tepk geleceğin demokratik ve 'a hayallerini kuracak değiliz bizi sıkar; ama bu tepkinin unutmamak gerekiyor. Bu mağdura el uzatma' gelene ben şahsen bunun, kendin gerektiğinde sopayla adam sürüsü olarak gören burnu halkın öz tepkisi olduğunu tepki eldeki imkânlar ve Bu aşağılayıcı bakış ve bir devlet seçkinlerimizin değ varlıklı dahi olsalar 'kültür bakan 'sivil toplum' mensu suratına kalıcı bir biçimde ettiğimiz bu kesimde 'dinc sürülerinin' oy haklarının

Vatanseviciler!

Geçen yıl Mersin'de Vatansever Kuvvetler Güçbirliği Hareketi'nin düzenlediği mitingde taşınan iki kilometrelik bayrağı görünce, 'Bu kadar uzun bir bayrakla acaba neyi örtmeye çalışıyorlar?' diye düşünmüştüm. Bir yıl sonra ortaya çıktı; meğer işledikleri suçların listesinin uzunluğu, taşıdıkları bayrağın uzunluğuna eşitmiş. Yani adamlarda her yol varmış. Darbe planlamak, ihaleye fesat karıştırmak, sahtecilik, tehdit, dolandırıcılık, tarihi eser kaçakçılığı vb... Bu arada dolandırdıklarından biri de şehit eşi; kadına ev alması için verilen parayı çarpmışlar, sonra da tehdit etmişler, 'Adını çıkarırız' diye.

'Cambaza bak!' diye bir söz vardır. Eskiden panayırlarda bir takım cepçiler, 'Cambaza bakın!' diyerek dikkatini dağıttıkları kalabalığın ceplerini boşaltırlardı. Bu arada ipin üzerindeki yürüyüşünü tamamlayan cambaz da göğsünden çıkardığı bayrağı açarak, cepleri boşaltılan seyirciden büyük alkış alırdı. Nedense aklıma geldi!

Meselemiz elbette bayrak falan değil; asıl mesele o bayrağın gölgesinde tezgâhlanan dümenler, komplolar.

'Şer saati'

Perihan Mağden, hemen her meslekten insanın komplo teorisyeni olduğunu yazmış. Doğrudur; bir memlekette her şey komploya dönüştüğünde, yani bir ülke boğazına kadar komploya battığında, halkın kahir bir ekseriyeti, resmi ve gayrı resmi kanallarla korku ve paniğe uğratıldığı için komplo yiyip komplo çıkarmaya başladığında, hemen her meslekten komplo teorisyeninin zuhur etmesi de tabiidir

Marquez'in 'Şer Saati' romanında unutulmaz bir diyalog vardır. Belediye başkanı, kasabanın muhalif berberinin işlettiği berber dükkânını kastederek, 'O dükkânın bir fesat yuvası olduğunu düşünmüşümdür hep' der. Kasabanın yargıcı ise, berberi savunarak, 'Bütün insanlık tarihinde gizli tertiplere karışan bir tek berber bile yoktur. Buna karşılık gizli tertiplere karışmamış bir tek terzi yoktur.' diye cevap verir. Ancak romanın sonunda, berber dükkânı basıldığında, döşemenin altına gizlenmiş silahlar bulunur! Yani, berber de siyasi bir komplonun içindedir.

Bizde de pek farklı değil. Tek fark, komplocuların çoğunun düzen yanlısı olması, 'Cumhuriyet'e sahip çıkması.' Bir de geleneklere aykırı bir durum var. Bursa'daki çete mensubu emekli binbaşı örneğinde olduğu gibi, zeytinyağlı sarma, tatlı, kuruyemiş gibi şeylerin çıkması gereken 'anne evlerinden' bile artık Kaleşnikof'lar, Kanas'lar ve el bombaları çıkıyor. Yazık...

Her taşın altında...

Şimdi her yer çete kaynıyor. Herhangi bir adli olayın soruşturmasında bile üç beş çeteye rastlanıyor. Topraktaki taşlar gibi. O an lazım değilse görmezden geliniyor. Sonra başka bir olayda yine aynı adamlara (bazen de kadınlara) rastlanıyor. 'Zamanı gelmişse' ortaya çıkartılıyor! Yoksa geçilip gidiliyor. Önemli değil, çete zaten orada!

Hep aynı ortak isimler, hepsi 'vatansevicilik' işinden tanış. Federasyon veya konfederasyon gibiler.

Herkes işin içinde; askerler, polisler, avukatlar, hâkimler, savcılar, ülkücüler, politikacılar, işadamları vs. Aklınıza kim gelirse. Her numara bunlarda. Daha geçenlerde bir subay yönetiminde uzun süredir kuyumcuları soyan birileri yakalandı. Ayrıca, yapılanması içinde 'tetikçiler, tahsilatçılar' gibi organlara da yer veren 'yasal' bir parti bile çıktı. Zaman zaman ortaya çıkarılan haraç, fidye, tahsilat ve tetikçilik işleri yapan ülkücü çeteleri saymıyorum bile. Adeta folklorumuzun bir parçası gibiler! Eh vatansevicilik işi bedavaya yürümüyor tabii, finansman lazım; Cumhurbaşkanı da ADD için kullandığı örtülü ödeneği (Yani örtülü işler-operasyonlar için kullanılan gizli bütçe) herkese dağıtacak değil ya, ne de olsa dürüst adam.

Belli ki bu işte para var, aynı gıda işi gibi!

Bu 'vatansevici çeteler' mevzuu epeyce eski olmakla birlikte piyasanın son dönemdeki hareketliliği, önceki dönemde 'milli bir tehlike' olarak Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde yer alan 'aşırı milliyetçiliğin' listeden çıkarılmasıyla başladı. Yani bir nevi icazet. Ardından devletin psikolojik harekât mekanizmasının yaydığı korkuların, körüklediği milliyetçiliğin ve kitlesel eylemlerin dozu artırıldı. Türk milliyetçiliği tek meşru ideoloji katına yükseltilince, bu işin en militan unsurlarına da gün doğdu. Zaten adamların rahatlığının, temkinsizliğinin, 'Ne olmuş yahu, vatan hainleri ile mücadele ediyoruz!'tavrının temelinde de neredeyse topluma mal edilmiş bu meşruiyet duygusu yatıyor. Bakın en son çete operasyonlarından birinde (Vallahi hangisiydi ben de şaşırdım!) 'Büyük bir hukukçu,' o yapış yapış pişkinliği ile 'vatan hainlerini' suçlayan bir açıklama yapıyordu, 'Önce bir suç kategorisi yarattılar, sonı da suçluyorlar!' mealinde. İyi mi? Yani 'Vatanı sevmek suç mudur?' mevzuu.

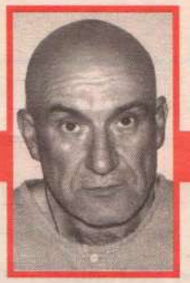
Çetecinin el kitabı

Durum gerçekten vahim. Türk milliyetçiliğinin çoğu zam bir psikolojik harekât ve özel harp ideolojisi işlevini gördüğü düşünürsek, bu 'yol verme' ile birlikte nasıl bir döneme girildiği de anlaşılır. Her çetenin eski 'Kontrgerilla' subayları ve elemanları tarafından kurulması ve kimi 'legal' örgütlerin mutlaka emekli paşalarla irtibatlı olması elbette tesadüf değil. Üstelik bütün çetelerin kasalarından milletvekillerine bile verilmeyen Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nin ve özel harp talimnamelerinin çıkması da ilginç; 'Çetecinin El Kitabı' olarak! Bu çetelerin 'doğallıklarına', kimilerinin üye bileşimlerine ve adalet mekanizmasıyla ilişkilerine (Mesela kolay yırtmalarına) bakıldığında 'yukarıdan birileriyle' ilişkili hemen her kademeyle irtibatlı ve 'yarı resmi' nitelikli olduk anlaşılıyor. Yani, 'Yakalanırsanız bizi tanımıyorsunuz!' olayı

'Kontrgerilla' menşeli faşist paramiliter gruplar, geçmişte dar kadro anlayışından farklı bir biçimde artık yaygın olarak 'resmi' ve 'sivil tolumu' da örgütlüyorlar. Hareket anlamın 'alternatif bir faşizm yaratıyorlar; şimdilerde düzene bağlılık 'Devlet' ciddiyeti ve siyaset gereği 'faşizmin merkezdeki gölgesi' rolündeki MHP'nin tabanını da yiyerek. Hedefleri askeri-siyasi faşist kitle örgütleri yaratmak.

'Kitleselleşme yoluna giren bu paramiliterlerin, faşizm pastasından daha büyük bir (maddi ve siyasi) pay alabilmek amacıyla rekabet halinde oldukları da anlaşılıyor. Bu durum hedeflerinin 'resmi hizmete mahsus' bir alanla sınırlı kalmayacağının da işareti. Yani bir süre sonra birbirlerini de öldürmeye başlayabilirler. Tekelleşebilmek için rekabetçi dönemden geçmeleri gerekli. Birbirleriyle itişip kakışmaların bizce bir sakıncası yok. Bizim sorunumuz, faşizmle ve her taraflarından silah ve patlayıcı fışkıran faşist çetelerin kendi dışlarında yaratacağı hasarla ilgili. Unutmayalım, sinemada kural vardır: Filmin bir sahnesinde görünen bir silah, bir ba sahnesinde mutlaka patlar. Danıştay saldırısı ve Hrant Dink cinayeti bir başlangıçtı, bu silah daha birçok kez patlayacak

şkınlığı' yaşıyorsunuz?

HAKKI YÜKSELEN (BABA HAKKI)

ıdan aldınız!' Onlar da gidip AKP'yi hem de ikinci defa tek başına iktidar yaptılar. Bu tür korkuların dışında aylonlular adına dergi çıkartan şekil değiştirmiş Sabetayist bir uzaylı olabilir mi?' türü korkulara kapıldım...

, tarihsel ve toplumsal geleceği yumağı' oluşturmuştur...
öngörebildiğimiz yönü ise (bu klememekle birlikte) kitlelerin inin psikolojik harekâtına ve darbe iği tepkidir. Bu tepkiden kalkarak ik ve 'asude bahar ülkesinin' değiliz, çünkü o kadar sükûnet epkinin bir gerçek olduğunu da yor. Bunu milletimizin 'siyasi 'geleneğiyle açıklayanlar varsa da, kendini aşağılayan, tepeden bakan, a adam edilmesi gereken cahil burnu kaf dağındakilere karşı duğunu düşünüyorum. (Tabii bu ar ve genel siyasi bilinçle sınırlıdır.) ve bir çeşit 'refah ırkçılığı' sadece in değil, eğitimsiz, yoksul ve 'kültürsüz' insanlara tiksintiyle mensubu seçkinlerimizin de içimde oturmuştur. Sözünü le 'dinci partilere oy veren cahil arının sınırlanması üzerine yaygın bir görüş dahi vardır. (Ki bu konuda 'uç liberallere' yakındırlar.)

Gerçekler ve imajlar

Partiler meselesine gelince, mesele sadece bir partinin gerçekte 'ne olduğu' değil, aynı zamanda 'nasıl göründüğü'dür de. Mâlum, 'cilalı imaj devri'ndeyiz!' Bu durumda çağrışımlar da çok önemli. Demek ki hali hazırda AKP geniş kitlelere her şeye rağmen 'sosyal' yardımları; arada bir 'Ananı da al git!' türü hakaretlere uğrasalar da bir çeşit 'gönül almayı, sırt sıvazlamayı'; MHP, daha çok evlatlarının cenaze törenlerini; seçim kampanyasında sürekli 'Onuncu Yıl' marşını çalarak dolaşan 'solcu' CHP de 30'ların, 40'ların kırsaldaki jandarma zulmünü, köylüleri Ankara'nın kibar semtlerine sokmayan bürokratik elitin 'halkçılığını' hatırlatıyor! ('Sosyalistler ne hatırlatıyor?' sorusunun cevabı ise başlı başına bir yazı konusu; ona da geleceğim.)

Bir CHP yöneticisi, sorunun kendilerinde değil halkta olduğuna inandığı için, "Sonuçları mantıkla izah etmek mümkün değil... (Giresun'daki fındık üreticilerinin durumunu kastederek) Tarım bölgelerinden hükümetin bu kadar oy almasını akılla açıklamak mümkün değildir," diyerek kendi bürokratik aklının sınırlarında geziniyor. Peki, sizin cephenin söylediklerinde akıl ve mantık var mıydı ki, halkı akılsızlık ve mantıksızlıkla suçluyorsunuz sayın yönetici?! AKP'yi götürmek için, 'İstanbul'da Fener merkezli bir Bizans devleti kurulacağı' da dahil olmak üzere bir yığın deli saçmasıyla insanların 'aklını başından aldınız!' Onlar da gidip AKP'yi hem de ikinci defa tek başına iktidar yaptılar. Mesela bu tür korkuların dışında yaşayan ben bile bir dönem, 'Ben Yunan Ortodoks kilisesine mensup bir papaz mıyım, köşedeki bakkal acaba bir MOSSAD ajanı mı veya H. Gülseven, Saylonlular adına dergi çıkartan şekil değiştirmiş Sabetayist bir uzay yaratığı olabilir mi?' türü korkulara kapıldım. Buna ne hakkınız vardı?

Son olarak şunu söyleyeyim: Kafamız şu an için tam olarak basmasa da, bu halkın çok büyük bir bölümünün 'bildiği bir şey' var. Halkın bildiği bu şeyi (artık neyse o) bir an önce bizim de öğrenmemiz gerekiyor. İşler öyle 'Kâinatın sırrına vâkıf' insanlara has müstehzi bir ifadeyle ve herkese akıl öğreterek yürümüyor. Hadi kolay gelsin...

Şehitler ve Nebbaşlar

Cumhuriyet mitinglerine ve 'şehit cenazelerine' tam kadro katılan Vatansever Kuvvetler'e yönelik operasyon nedeniyle yapılan 'teknik takip' sonucu, elemanların kendi aralarında yaptıkları telefon görüşmelerinde, şehit cenazelerini **'Coşku içinde geçirilecek eylemler'** olarak tanımladıkları açıklandı. Adamlar, ana-babaların acıdan kimi zaman taş kesildiği, kimi zaman kendilerini yerden yere attığı, feryat ettiği o cenazelere 'coşku içinde' gidiyorlarmış. 'Coşku' sözcüğü, burada acaba hangi anlamda kullanılmış olabilir? 'Sevinç gösterileriyle beliren güçlü heyecan' mı, 'Büyük bir istekle ortaya çıkan geçici hayranlık ve heyecan durumu' mu, 'Ruhun kendini aşıp yücelmesi' mi, yoksa 'Salgı bezleri ve dinamik etkinliklerle kendine özgü ilişkileri bulunan, iç ve dış uyaranların kamçıladığı güçlü duygu durumu' mu? 'Coşanlar' aksini söyleyecek olsalar da, bence sözcüğün, birinci ve sonuncu anlamında kullanılmış olması kuvvetle muhtemel. Yani 'sevinçli bir heyecan' ve 'salgı bezleri' ile ilgili olarak. Öyle ya, bu memlekette her asker ölümü bir eylem fırsatına, her asker cenazesi biraz daha fazla oya, iktidara giden yola, hatta darbe imkânına dönüşüyor kimileri için. Bizimse içimiz acıyor, kimisi 'Neden hep bizim çocuklarımız!', bir başkası 'Bir oğlum daha var, onu da alın!' diye bağıran, çoğu yoksul ve çaresiz insanlara baktıkça... Biliyoruz ki, aynı evlatları gibi, bütün hayatları boyunca görüp görecekleri saltanat resmi bir cenaze töreninden ibaret; birilerinin saltanatının sürebilmesi için.

Bir de 'vatanseviciler' var. 'Koşun lan, bi'tane daha geliyor!' 'coşkusu' içinde, bir alay vicdansız.

Bir sözümüz de, her tartışmada 'joker' çeker gibi, 'Şehitlerden hiç söz etmiyorsunuz, şehit cenazelerine katılmıyorsunuz!' diyen, ancak kendi değerli evlatlarını 'askerden yırttırmak' için her numaraya başvuran 'nebbaş'lara.* Haklısınız, binlerce kişiyle o cenazelere gelip 'Savaşa hayır!' 'Ölümlere son!' 'Adil ve demokratik bir barış!' diye bağırmalıyız aslında. Ne dersiniz, bizimle aynı cenaze töreninde yer almak ister miydiniz? Saldırmadan, efendi gibi, ailelerin acısını içten paylaşarak ve ölen evlatlara gerçekten saygı göstererek...

*** Nebbaş: Kefen soyucu, mezar açıcı**

er!

bir
ar, sonra
ek suç

u zaman
ördüğünü
ne
bayları
gütlerin
düf
lerine
özel
in üye
esela çok
' ilişkili,
oldukları
!' olayı.
çmişteki
olarak
lamında
bağlılık,
deki
lefleri yarı

zm
abilmek

a sınırlı
erini de
etçi
malarının
e her
kendi
emada bir
bir başka
nt Dink
ayacaktır.

Eski Bir Hikâye

Bu 'Amerikan karşıtı' 'antiemperyalist' örgütlenmelerin ana kaynağının Amerikan emperyalizmi ve NATO olduğu bilinir. Bütün NATO ülkelerinde doğrudan CIA tarafından ve esas olarak ABD'ye hizmet için kurulan bu 'Gladyo' örgütlenmesi (bizdekine 'Ergenekon' denirmiş) Türkiye'de de 80 öncesi sosyalist -devrimci hareketin imhası ve işçi sınıfının yıldırılması için harekete geçirilmişti. (Aynı yıllarda Latin Amerika'da da CONDOR Operasyonu yürütülüyordu.) Adamlar, 77'de darbe tezgâhlayıp 'komünist' Ecevit'i bile öldürmeye kalktılar. 12 Eylül darbesine yol açan süreçteki bir dizi büyük çaplı komplo (özellikle Kahramanmaraş, Çorum, Malatya olayları, bombalama ve cinayetler) bu yapının eseridir. Son dönemdeki gelişmeler, geçmiştekinden, hatta 'Susurluk'tan daha farklıdır. Bu defa tam bir 'ortalığa saçılma' durumu vardır; 'misket bombası' gibi. Türkiye'deki düzen içi iktidar kavgasından ve buna paralel resmi söylemden destek alan gelişmenin devamı halinde bu unsurların inlerine döndürülmeleri daha da zorlaşacaktır. CHP ve diğer milliyetçi-ulusçularla birlikte 'vatanın tehlikede olduğu' korku ve paniğini kitleselleştiren bu grupların işledikleri ana tema, ülkemizde artık 'melek gibi' insanların ve 'tonton ihtiyarların' bile paylaştığı Kürt düşmanlığıdır. Ülkenin genel siyasi ve toplumsal havasında köklü bir değişim yaşanmazsa, paramiliter grupların, mesela bir askeri darbeye uygun ortam yaratabilmek amacıyla bombalı terör eylemleriyle başlatacakları provokasyon zincirinin, büyük kıyımlara dönüşmesi kuvvetle muhtemeldir. Buna, geçmişte de âşina olduğumuz kaçırma, kaybetme, suikast gibi melanetleri de ekleyebiliriz.

Kuytulardaki 'derin resmiyetin' koyu gölgesinin üzerine düştüğü bu çeteleşmeyle ilgili önemli bir husus da artık MGSB'de yer almadığı için resmi olarak 'tanımlanamayan cisim' yani bir nevi 'UFO' muamelesi gören bu 'vatansevici' güçlerin, örgütlenme biçimleri ve eylemlerine rağmen, henüz 'terörist' tanımlamasına dahil edilmemeleri; hem de ideolojik, politik her türlü düzen muhalifi faaliyetin silahlı veya silahsız olduğuna bile bakılmaksızın 'terörist' ilan edildiği bir memlekette! Demek ki kendilerine hâlâ ihtiyaç var ve bu nedenle küstürülmemeleri gerekiyor! (E. Özkök mü yazmıştı?)

Kısaca...

Bütün bunları anlattıktan sonra, 'Ne yapmalı?' sorusuna şimdilik kısaca da olsa bir cevap vermek zorundayız. Öncelikle meselenin 'vatan sevgisiyle gözü dönmüş veya kadri kıymeti bilinmemiş bir grup emekli subay ve onların 'sivil toplum' uzantılarıyla sınırlı olmadığını kabul etmeliyiz. Mevzu biraz daha değil, epeyce 'etli butlu'dur. Dolayısıyla konu, faşist hareket ve faşizm tehlikesi kapsamında ele alınmalıdır. Üstelik gidişat geçmiştekinden farklı olarak solun bir bölümünü de etkilemektedir. (Öyle 'yanlış faşizm tahlili' türünden değil, doğrudan 'işbirlikçi' olarak.)

Eli silahlı bir **faşist**i karakola şikâyet edebilirsiniz, ama **faşizm**i karakola şikâyet etmek bir işe yaramaz. Bunu, Mussolini'nin iktidara yürüdüğü dönemde İtalyan sosyalistleri, faşizmi Kral 3. Vittorio Emanuele'ye şikâyet ederek denemişler, ancak bilindiği gibi herhangi bir sonuç alamamışlardır.

Konu öncelikle siyasaldır, dolayısıyla siyasi mücadeleyi gerektirir. Bunun pratik anlamı ise örgütlenmek ve uygun yöntemlerle mücadele etmektir. Bu örgütlenme ve mücadele tek tek çevrelerle sınırlı kaldığında, ruhumuzu serinletse de, toplumsal ve politik açıdan fazla bir işe yaramaz. Asıl başarılması gereken tüm emek güçlerini, tüm ezilenleri ve sosyalistleri bir araya getirecek bir ortak mücadele cephesidir. Bu cephenin prensibi, 'Bayrakları karıştırmadan, ama gereken her yerde, hep birlikte!' olmalıdır. Kimin başı dertteyse herkes onun yardımına koşmalıdır. 'Yöntem' mi dediniz? İşçi sınıfında ve sosyalizmde yöntem mi yok; yeter ki 'devrimci' olsun!

'öteki çoğunluk'un kültürü

Gazi Mahallesi'nde farklı kültürel alanlarda faaliyet yürüten, gençlerle ve emekçilerle sanatın farklı alanlarını buluşturma uğraşı veren Öteki Sanat, RED'in bu sayısının çıkışına da katkıda bulundu... 'Öteki'lerle bir de söyleşimiz var...

Öteki Sanat, Gazi Mahallesi'nde ciddi ciddi kültür-sanat faaliyetleri yürüten, keman kursu bile veren bir dernek. Özverili bir grup genç insanın ayakta tuttuğu Öteki Sanat, son olarak RED'le birlikte bir 'yazı atölyesi' çalışması başlattı. Atölyenin hedefi, bölgede yaşayan işçilerin, emekçilerin, kendilerini yazıyla ifade edebilmesi. Yazma işini ayrıcalıklı bir 'elit faaliyeti' olmaktan çıkarmak... RED'in elinizdeki sayısının çıkarılmasına, ilk dönem 'talebe'leri katıldı ve yazılarıyla katkı sundu. Sonbaharda ikinci dönemi başlatacağız. Öteki Sanat'ın hikayesini, derneğin yöneticilerinden Sabahattin Polat anlattı.

Biraz derneğin kuruluş hikayesinden söz eder misin?

Aslında dernek olarak 2 senelik bir tarihimiz var. Fakat evveliyatı dört sene öncesinde Öteki Çay Evi ile başlıyor. O dönem, şu an çalışmada olan birçok arkadaş yok. Biraz da ne yapılabileceğine dair bir adım olarak çay evi açılıyor. Ben ve şu an yönetimdeki arkadaşların birçoğu dernekleşme süreci ile dahil olduk çalışmaya.

Sorularımızı yanıtlayan Sabahattin, RED pikniğine gitarıyla, Öteki emekçileri de sesleriyle renk kattı.

Zeminimiz halk kültürü

Hangi motivasyonla bu çalışmaya giriştiniz?

Burada biraz kendimizi tanımlamak gerekiyor. Yaptığımız çalışma, bulunduğumuz bölge itibari ile zaten halihazırda mevcut bir modeli barındırıyor. Yani dernek dediğimiz vakit insanların kafasında buna dair bir biçim zaten var. Ama bizim çalışmamızın temeldeki farklılığı, hiyerarşi ve statükonun söz konusu olmaması, çok bilindik söylemlerle motivasyon sağlamaya çalışmamamız, iddia ve sloganlar değil de yapılanlarla yol alınabileceğinin bilincinde olmamız. Sorulan soruya cevaben, temel motivasyonumuzu ilerici halk kültüründen alıyoruz. Ve biz halk kültürünün kapitalist düzendeki değişim ve dönüşüm rüzgarından kendisini sakınarak, kendi ilerleyişini sağlamasına katkıda bulunmaya çalışıyoruz. Ne yazık ki, kitleler kendilerini var eden yapı taşlarının kapitalizm isimli depremle yıkılmasının önünde duramayacak kadar biçare. Bunun hem içeriden hem dışarıdan birçok belirleyeni var.

Peki ne tür bir ihtiyaca cevap verdiğinizi düşünüyorsunuz?

Toplumun ihtiyaçlarının geneldeki değişim seyri bir hayli çarpıcı ve bir o kadar cevaplanmayı zorlaştırıyor. 12 Eylül ve sonrasında bıraktığı miras, bu ülkede onarılması çok güç yaralar açtı. İnsanlar sanatsal etkinliği 'entel-dantel' işler olarak algılıyor. Evet, çok pozitif katkılar da var. Ama genel halk eğilimi bu. Bizim temelde toplumsal ihtiyaç olduğunu düşündüğümüz üretim sürecinin de, toplumsal alanda katılımla gerçekleşeceği sanatsal etkinlik, talebin az ve cevapların da kısır olduğu bir çalışma alanı. Esasında bu alan insanlığın bahçesi ve biz bu bahçedeki çiçeklerin büyümesinde yardımcı olduğumuzu düşünüyoruz.

Değişen kültür

Bu noktada çarpıcı olan bir örnek: Yaşadığımız mahalle 90'lı yılların ortalarına kadar Alevilik inancını ve kültürel etkinliğini yoğun olarak taşıyan ama yaşama sirayeti ve aldığı politik yönelim tam bir açmazdayken, 90'lar ortaları itibari ile Doğu'dan sürgün edilen yoğun Kürt nüfusuyla tanıştı. Kültürel gelişimini ilerletemeyen ve belli yönleriyle yozlaşan mahalli kültür, yeni tanıştığı Kürt kimliği ve de kültürüne bakış açısını 'ötekileştirme' üzerinden kurdu. Burada temel mesele, baskın olanın ilerici halk kültürü değil de, popüler küçük burjuva kültürünün olması idi.

Gerçekleştirdiğimiz çalışmaların tümünde bizler, gerici kapitalist kültüre karşı halkın ilerici kültürü ile alternatif bir duruş ve tüm kimlikleri bir arada tutacak bir harç karmaya çalışıyoruz.

Bugün itibarıyla dernekte ne tür çalışmalar yapıyorsunuz?

Dernek çalışmalarında, devamlılığı olan müzik, enstrüman kurslarının yanı sıra İngilizce ve yazı atölyesi çalışmalarına devam ediyoruz. Dönemsel olarak sanatçı ve aydınlarla yapılan söyleşiler ve film gösterimleri çalışmalar arasında. Altı çizilmesi gereken önemli bir nokta, ben de dahil olmak üzere dernekteki tüm gönüllü arkadaşların esasen kendi tam mesaili işlerde çalışıyor olması ve gerçekten büyük bir özveriyle zaman yaratarak çalışmaları devamlı kılmaya çalışıyor olmamız. Sayısal anlamda kalabalık değiliz ve bu kimi zaman çalışmaların yoğunlaşmasında belirleyici olabiliyor.

Önyargıları kırmak gerek

Aldığınız tepkiler nasıl?

Genelde olumlu ve motive edici. Lakin bu noktada temel bir sorun var ki, az önce belirttiğim sayısal azlığımız ve çoğalmayı tersinden besleyen bir durum. Genel olarak insanların bu tür çalışmalara ve derneklere karşı bir önyargısı var. Belirli bir mesafede kalıp, onaylayıcı ve övgü dolu ifadeler kullanıyorlar. Fakat bir adım atıp da çalışmaya katılmak söz konusu olunca durum değişiyor. Bunda insanların günlük sorunları içinde boğulması ve daha da önemlisi yapılan çalışmaların sonucunda bir şeylerin değişeceğine karşı inançsızlıkları yatıyor. Tabi ki gelinilen süreçte mevcut deneyimlerin olumsuzlukları da göz ardı edilemez.

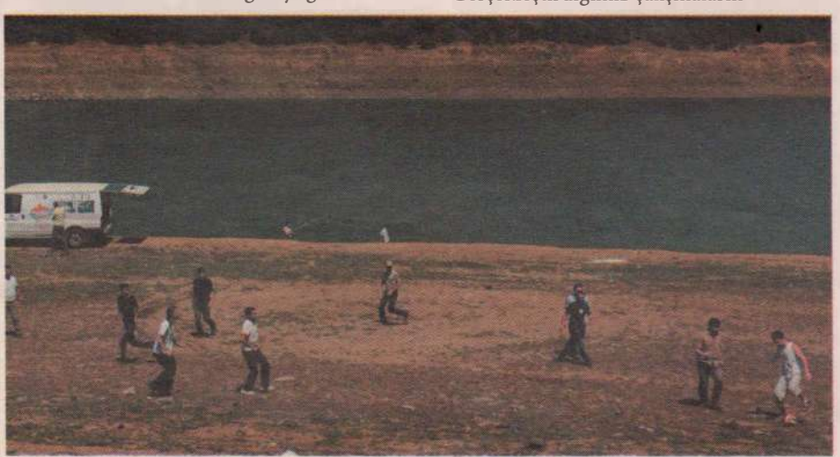
Bu çalışmaların bir de mali boyutu var tabii. Büyük bir yeriniz var, giderleri de büyüktür, çalışmaları nasıl finanse ediyorsunuz?

Derneğin ekonomik yükünü gönüllü olan arkadaşlar karşılıyor, üye aidatları ve yapılan bağışlarla. Böylesi bir yükten şikayetçi değiliz. Günlük işlerimizden kazandığımızı derneğe harcamak bizler için doğru şeylere yapılan bir yatırım.

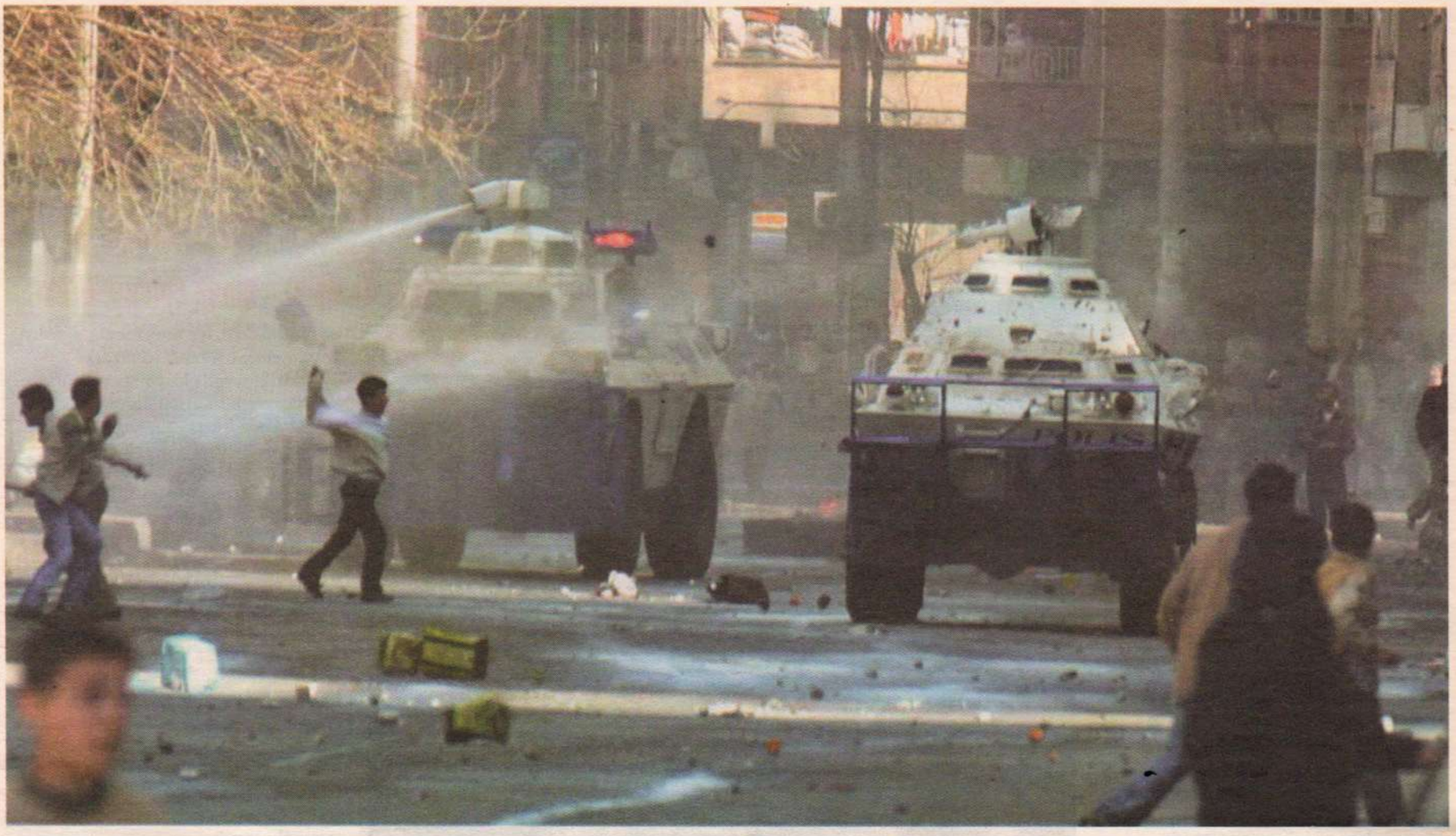
Kimi insanlar geleceği için dolara ve borsa senetlerine yatırım yapar, kimileri de umutlarına.

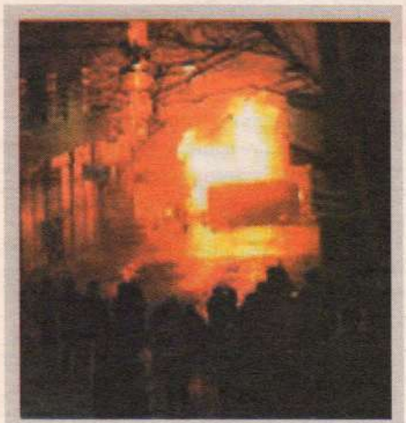
Yeni çalışmalarınız var mı? Bahseder misiniz?

Evet yeni çalışmalarımız var. Mevcut çalışmalarımızdaki düzenlemelerle beraber, eğitim alan genç arkadaşlar için üniversiteye hazırlık ve etüt dersleri hazırlamaya çalışıyoruz. Burada amaç, tabii ki mevcut durumun ortasında faydalı olmak ve kapitalist düzenden nasibini alan eğitim alanında, paralı öğretime karşı kendi alternatifimizi yaratmak ve yapılabileceğini göstermek...

Kim demiş, futbol sanat değildir diye!.. Bu sıcakta şiir gibi top oynayan arkadaşlarımız var!..

gazi'ye dair

Batan güneşin ışığında
Bakıyorum soluk aldığım sokaklara
Nedensiz bir gülümseyiş
Beliriyor dudaklarımda
Nedensiz nefeslerimin ayarında
Ve ben seviyorum
Bu sokakları
Tanrı'nın uğramaya yanaşmadığı
Bu sokaklar anlatıyor
Esas yaşanmışlığı

○ zühre tepe

panzerle ilk tanışma

İlerleyen yıllarda daha çok göreceğimi bilemeden, askerlerin ve polislerin bağırtı ve çığırtıları arasında bakakalmıştım bu demir yığınına... Sahi, kaç kişi o demir yığınının altında kalıp yaşamını yitirmiştir dersiniz?..

○ veysali karabulut / öteki

İlk tanışmam seksenli yıllardaydı, bu büyük demir yığınıyla. O yıllarda darbe olmuş, her yeri bu araçlarla doldurmuşlardı. ' Panzer' di, bu araçların adı. Panzer ya da 'Panzehir'... Bu ikisinin benzerliği onu kullananların zihninde oldukça manidar gözüküyor olmalı.

'Zehre ve zevata karşı...'

İlerleyen yıllarda daha çok göreceğimi bilemeden, askerlerin ve polislerin bağırtı ve çığırtıları arasında bakakalmıştım bu demir yığınına. Ne işe yaradıklarını uzun süre anlamamıştım.

Hak arama eylemlerinin birinci karşıt aktörüdür onlar. Çeşitli nedenlerden dolayı toplanmış kalabalığa su sıkar, gaz bombası atar, dağılmadıklarında gerekirse yüksek donanımlı bu araçtan kurşun atılır.

Burada yazdıklarımdan bir metal yığınını suçlayacağımı sanmayın...

Bu araçta bir şoför, aracın içindeki silahları kullanan bir diğeri ve bunlara komuta eden üçüncü kişi dışarıdan telsizle, buna emirler yağdıran dördüncü ve böylece en tepeye kadar uzanan bir liste. Ta en baş(a)bakana kadar.

Nedense bu ülkede emir komutayı elinde bulunduranlar, sorun yoksullar olduğunda elindeki bu 'kıymetli' araçları hemen meydanlara çıkararak, bizim aslında onlar için ne kadar 'önemli' canlılar olduğumuzu bize belli etmiş olmuyorlar mı?

Televizyonlardan eskilere ait görüntüleri izleyenler, anımsarlar. Öğrenciler veya işçiler toplanmış eylem yapıyorlardır. Hemen bir panze(hi)r –bu durumda böyle de yazılamaz mı?– zevatın, kitlenin içine son sürat dalar, önüne gelen her şeyi dağıtarak yoluna devam eder, izleyenlere, "Vah vah ne kötü dönemlermiş, ne kötü hallermiş!" dedirtir. Fakat panzer altında kalarak yaşamlarını yitirmiş kaç insan var? Buna da bakmak lazım...

Öldüreceğini bilen makine

Siz olsaydınız yüzlerce, binlerce kişi üzerinize mermiler yağdırsa, yetmedi onlarca panzer üstünüze hızla gelse, kaçmaya çalışırken boğulup, ezilip, ölmez miydiniz ? Onlarca kişi Mayısın birinde...

(Sivas'ta toplanıp insanları yakan yığına, neden bilinmez, su sıkmaz bu araç. Çünkü aynı kalabalık vatan-millet için veya kuran-kitap için toplanmıştır; sorun yoktur...)

Ayın on ikisini on üçüne bağlayan gece, Gazi Cemevi önünde toplanan kalabalığa panzerden ateş edilip bir kişinin ölmesine, onlarca kişinin yaralanmasına yol açtığında, muhtemelen silahı ve aracı kullanan kişi yüksek güvenlik içinde hissediyordu kendini; yoksa bu kadar kolay kurtaramazdı memleketi...

Geçenlerde Yozgat–Sorgun' da birkaç 'adet' insan, galeyana gelerek fuhuş yapıldığını iddia ettikleri evlere taş ve sopalarla saldırarak, özde yanlış yapan insanları sözde uyarıyorlardı. Fakat ellerinde Türk bayrağı, kurt işareti yaparak, ilçelerini hizaya getirmeye 'emek' harcarken emekçi kabul edilip, panzer devreye sokulup, azıcık su sıkılarak vatandaş serinletilemez miydi? Tabii ki yapılamazdı...

Bu aralar bütün televizyonlar bağır çağır bu senenin çok kurak geçeceğini, suların çok dikkatli kullanılması gerektiğini anlatıyor.

Yoksa özde vatandaş, fuhuş yaptıklarını söyledikleri şahısların yakılan evlerini söndürmeye gelen itfaiyenin hortumlarını kesmezdi...

işçisin sen işçi kal

Gazi Mahallesi'nde farklı kültürel alanlarda faaliyet yürüten, gençlerle ve emekçilerle sanatın farklı alanlarını buluşturma uğraşı veren Öteki Sanat, RED'in bu sayısının çıkışına da katkıda bulundu... 'Öteki'lerle bir de söyleşimiz var...

taylan dalcı – sinan emre / öteki

İçimize derin bir korku ve ümitsizlik çökmüş durumda. Neden mi? Evet işçi sınıfı olarak zaten eziliyoruz ve hiçbir şekilde haklarımızı talep edemiyoruz. Hâl bundan ibaretken, bir de kendi içimizde hiyerarşi yaratmışız. Bakın işte en küçük atölyeye, nasıl bir emek mücadelesi var görün. Omuzuna bir rütbe takan, bir önceki sıfatını unutmuş gibi altındakini eziyor. Sanki kendisi ezilmiyor. Sen de eziliyorsun, neden eziyorsun altındakini? Sen o 'mertebe'ye birden bire mi geldin? Nasıl unutursun daha dün kafana yediğin o bobini ? Nasıl sövmüştün bir hatırlasana! Şimdi de sana mı sövsünler yani?

Üç kuruşun hesabı mı?

Herkes kendini kurtarma peşinde, üç kuruş fazla kazanınca her şey düzelecek zannediyorlar. Ne garantisi var yarının, bunu düşünen var mı? Orada burada dayanacak hep bir sırt ararlar. Evet, birazcık daha iyi kazanmak o an için güzel görünebilir. Ama, bunun sonu yok, gerçekten yok. İnsanlığını yaşayan kaç tane işçi var? Kafada hep aynı mantık: Daha fazla, daha fazla! Fazlasını ne yapacaksın, anlamak mümkün değil. Bunun bir sınırı yok mu? Söyleyin; bu 'birazcık daha iyi' kazanan işçilerin çocukları hangi okullarda okuyor acaba? Ya da kendisi hayatında hiç chek-up yapmış mı, kaç kere tatile gitmiş? Cevap koca bir sıfırdır kuşkusuz. E o zaman biraz daha iyi kazanmanın ne anlamı var? Zaten hastane köşelerinde ikinci sınıf insan muamelesi gördüğümüz yetmiyor mu? Sosyal imkanların yetersizliği, yaşadığımız buhranlar, hayat standardımızın daralması ve daha sayamadığım bir sürü olumsuzluk yetmez mi?

Neredeyse bizim insan olduğumuzdan şüphe etmeye başlayacaklar!.. Artık emeğimizin, insanlığımızın karşılığını ya da çocuklarımızın geleceğini istesek daha iyi olmaz mı? Olmaz, isteyemiyoruz işte. Bizi uyutmuş olmasınlar sakın! Evet , uyutmuşlar ve uyanamıyoruz. Damarımıza öyle bir morfin enjekte etmişler ki, hiçbir şeye tepki veremez hale gelmişiz. Yeni bir toplum yaratılmış ve biz bu toplum olmuşuz. Düzen bizi de suç ortağı yapmış kendine. Sermaye, bedenimizin her yerini esir almış. Ciddi bir şekilde tüketme bağımlısı olmuşuz. Durum bundan ibaretken, neyin mücadelesini veririz? Kamu işletmeleri her gün birer birer yok olurken, işsizlik çığ gibi büyürken...Kumun altından kafamızı ne zaman kaldıracağız?

O kadar sorun var ki karşımızda, her gün yenileri ekleniyor, sistem tıkır tıkır işliyor. İnsanlar bölünüyor, bizlerin gerçeği görmemesi için müthiş bir çatışma havası yaratılıyor. Yok Kürtmüşüz, Aleviymişiz, Türkmüşüz gibi mezhep ve milli ayrımları öne çıkarıp, sanki asıl mesele buymuş gibi gerçeği görmemizi engelliyorlar. Yani biz tam da sistemin işine gelen suni problemlerle uğraşıyoruz. Bu onlar için çok iyi bir oyalama taktiği şu an.

İnsan gibi yaşamak!

Durum böyle iken bir işçi hareketinden bahsederken biraz düşünmeli. Şunu anlamalıyız artık; bugünü değil yarını düşünmeliyiz. Birlikte hareket ederek, sermayenin gücünü kırmalıyız. Çünkü kavgamız patronlarla ve düzenle. O zaman böyle bir güce ortak bir güçle saldırmalıyız. Ayrılmamalıyız, tek sınıf, tek güç olmalıyız. Düşünsenize biz kendi içimizdeki ayrılıkların sorun olduğunu düşünürken; sınıf atlayan bir Kürtün durumu nedir acaba? Artık Kürt değil, patrondur, yanlış mıyım? Belki de, sene içinde o büyük kazancının yanında verdiği o cüzi vergi ile vergi rekortmeni olacak. Ülkenin sayılı zenginidir o. Ya da dansözlerle gününü gün eden bir türkücü de olabilir. Demek ki dairenin ya içinde olacağız, ya da dışında. Bir tercih yapmalı artık.

Sürekli işçinin karşısında

İşte böyle bir güç var karşımızda . Ezenin ezilen üzerinde çok büyük egemenliği. Bu karşı güç, özellikle 12 Eylül'den sonra kendi ekonomik, siyasal ve kültürel politikalarını çok etkili bir şekilde inşa etmeye başladı. Sürekli işçilerin karşısında durdu. Onları böldü, parçaladı ve dağıttı. Dönem dönem çeşitli işçi hareketleri olsa da, tam olarak bir sonuç alınamadı.

Aslında başta da anlatmak istediğimiz konuya dönecek olursak, yapmamız gereken şeyler ortaya çıkar. İlk olarak kendi içimizdeki hiyerarşiyi bitirmeli ve işçi olduğumuzu hatırlamalıyız. Örgütlenmeli ve içimizde varolan 'insan gibi yaşamak' arzusuna ulaşmak için ilk adımları atmalıyız. Patron politikalarına, İMF'ye ve iktidarlara sadece seçim zamanı varolmadığımızı göstermeli, halkın sesini kürsüye taşıyan insanlara kapı açmalı. Bunun daha iyi bir yolu var mı? Varsa eğer, birileri söylesin o zaman. Yoksa giden zaman bizden gider, bunu düşünsek hiçte fena olmaz.

Şimdi size bazı tekstil işçileriyle yaptığım röportajları aktarmak istiyoruz. Böylelikle siz de bir değerlendirme yapma imkanı bulursunuz...

'işçileri makine gibi görüyorlar' – n. elverdi

İçinde bulunduğunuz durum ve çalışma koşullarınız nasıl?

Çalışma saatlerimiz çok fazla, kötü koşullarda ve arabesk müzik eşliğinde, hayattan bağımsız çalışıyoruz. Binalar kötü, kışın soğuk, yazın sıcak ve depreme dayanıklı değil. Yemekler kötü, lavabo sorunu ve ramazan ayında çektiğimiz sıkıntılar var.

İşçilerin diyalogları ve işverenle karşılıklı iletişim nasıl?

İşçilerin diyalogları iş esnasında kötü. Hiyerarşi ve psikolojik baskı var. Kızlar istismar ediliyor, çıraklar mesai saati dışında da angarya işer yapıyorlar. Şiddete maruz kalanlar var. Patronla diyaloğa gelince hiç yok diyebilirim. İşçileri makine gibi görüyorlar, sürekli daha fazla iş istiyorlar. Az işçiyle çok iş yapmak derdindeler.

Geleceğe dair bakış açınız nedir?

Ülkenin istikrarsız gidişatı onların geleceğe bakışını engelliyor. Onlar sadece kendi dertlerine düşmüşler ve hayata olumlu bakamıyorlar.

Medyayı takip ediyor musunuz, paparazzi sizin için ne ifade ediyor?

Medyayı herkes kadar takip ediyorum. Paparazzi benim için hiç bir şey ifade etmiyor...

Sosyal haklarınız neler ve daha ne olabilir?

Sosyal haklar konusunda çoğu yer sigorta yapmıyor, servis problemimiz var, maaşlar zamanında verilmiyor. Güzel yemek, dinlenme saatleri ve dinlenme sahası iyi olabilir. Daha az çalışma saatleri ve cumartesi çalışmanın kaldırılmasını istiyorum.

İş sahası dışında neler yapıyorsunuz?

Çalışma saatlerinin çokluğundan dolayı ve sürekli olan mesailerden dolayı kendime pek zaman ayıramıyorum. Olan vakitlerimi de dinlenerek geçiriyorum.

Siyasal, kültürel ve ekonomik yapının bozulmasını neye bağlıyorsunuz?

İktidara ve daha önceki iktidarlara...

İşçiler neden Alevi, Kürt, Sünni gibi bölünmelere maruz bırakıldı?

Çünkü parçalamak ve onu ezmek karşı tarafın gücüne güç katıyor.

Neden daha fazla kazanmak istiyoruz?

Yanı başımızda hep iyi yaşayanları gördüğümüz için, onlar gibi olmak istiyoruz. Bu da bizim en doğal hakkımızmış gibi görünüyor. Aslında bu böyle olmamalı. Çünkü bu şekilde daha fazla zarar görüyoruz...

'kızlar evlenip, erkekler atölye açıp kurtulmak istiyor' – İ. yılmaz

İçinde bulunduğunuz durum ve çalışıma koşullarınız nasıl?

Genel anlamda çalışma koşulları çok zor, mesai saatleri fazla, zorunlu mesai ve cumartesi çalışma var. Çalıştığımız yer bodrum katta ,ama temiz olduğu söylenebilir. Sürekli bir denetleme var, çıkardığımız işler kontrol ediliyor, performanslarımız takip ediliyor.

İşçilerin diyalogları ve işverenle karşılıklı iletişim nasıl?

İşverenin koymuş olduğu disiplin, işçiler arasında da bir kopukluk yaratmış durumda. İş esnasında samimiyet yok. Yeni işi, eski işçi ayırımı yapılıyor. Kızlar eğer güzelse ustabaşının veya patronun gözbebeğidir.

Geleceğe dair bakış açınız nedir?

Kızlar evlenip bu işten kurtulmayı, erkekler ise bir şekilde bu işten çıkmayı yada kendine bir atölye açmayı ister. Daha fazla ileriye bakamıyoruz.

Medyayı takip ediyor musunuz, paparazzi sizin için ne ifade ediyor?

Medyayı takip ediyorum, paparazzi zaten her an karşımızda. Tamamen mekanik bir ilişki medya ve paparazzi. Televizyonda diziler rağbet görüyor. Diziler aslında bize yaşamak istediğimiz hayatı, ya da bize sunulan güzelmiş gibi görünen şeylere yönlendirdiği için cazip geliyor.

Sosyal haklarınız neler ve daha ne olabilir?

Sosyal haklar yok. Genelde, uzun süreli çalışanlara sigorta yapılır. Yemek var, servis yok. Yıllık izin yok, ikramiye yok. Bence çalışma saatleri azalmalı, zorunlu mesailer kaldırılmalı, ssk olmalı, yıllık izin olmalı, arabesk dışında da müzik ve haber dinlenmeli, iletişim problemimiz çözülmeli.

İş sahası dışında neler yapıyorsunuz?

Sosyal faaliyetlere katılıyorum, sinemaya gidiyorum, kafelere gidiyorum. Bol bol yürüyüş yapıyorum, insanlarla sohbet ediyorum ve aileme de zaman ayırmaya çalışıyorum. Ama çevremdeki bütün işçilerin bunları yapabildiğini sanmıyorum.

Siyasal, kültürel ve ekonomik yapının bozulmasını neye bağlıyorsunuz?

Yapının bozulmasını kapitalizme bağlıyorum. İnsanlar farklı alanlara özendiriliyor. Hep daha kolay yaşama düşüncesine dalıyorlar. Hep yetmemekten şikayet ediliyor. Bu da insanlarda önüne geçilemez bir hırs haline dönüşüyor.

İşçiler neden Alevi, Kürt, Sünni gibi bölünmelere maruz bırakıldı?

Bölmek onların gücüne daha fazla güç katacak ve insanların diğer gerçekleri görmesini engelleyecek. Ben Alevilerin özellikle ramazan aylarında çok sıkıntı çektiklerini söyleyebilirim. Biz hep onlara uymak zorunda kalıyoruz ve kendimizi ifade edemiyoruz. Buda bizde çok büyük bir eziklik yaratıyor.

Neden daha fazla kazanmak istiyoruz?

Çünkü kötü yaşıyoruz, tatil yapamıyoruz, geleceğe güvenle bakamıyoruz. Karamsar bir ruh haline bürünmüşüz. Etrafımızdaki durumu iyi olan insanlar kafamızı karıştırıyor. "Ben de onun gibi yaşayamaz mıyım?" düşüncesi bizim daha fazla kazanmak istememize bir sebepmiş gibi görünüyor.

İktidarı nasıl buluyorsun?

İktidarı çok kötü buluyorum. İktidarı ve gelecek iktidarları birbirinin aynı olarak görüyorum. Kimse gerçek sorunlardan bahsetmiyor ve bahsedecek bir yapıda göremiyorum.

İşçiler sizce beraber hareket edebilirler mi?

Ben bunu imkansız olarak görüyorum. Özellikle küçük tekstil atölyelerinde işçilerin işyerini ve işi sahiplenme gibi bir durumu yok. Orada yaptıklarını gelip geçici olarak görüyorlar. Akıllarında hep başka şeyler var. Bence bunu düşünmüyorlardır bile...

'kürtüm ama herkes eziliyor' – ü. altürk

İçinde bulunduğunuz durum ve çalışıma koşullarınız nasıl?

Aslında çalışma koşullarını zor buluyorum. Ama biz zora alıştık galiba, kimseden bir şikayet yok. Çalışma saatleri uzun ve yorucu. Cumartesi günleri öğlene kadar. Zaman zaman mesaiye kaldığımız da oluyor. Bodrum katta, etrafı çatlaklarla dolu bir binada çalışıyoruz.

İşçiler ve işverenle iletişim nasıl?

Arkadaşlarla iş saatinde ve mesai dışında bir problem yok. Ama çok büyük bir yakınlık da yok. Çıraklar çok eziliyor. Eski işçiler daha ayrıcalıklı. Patronla herkes diyalog kuramıyor, kurabildiğimiz tek diyalog işle alakalıdır.

Geleceğe dair bakış açınız nedir?

Gelecekle ilgili pek bir şey düşünemiyorum. Çünkü bu günümü bile yaşayamıyorum. Sanki bir gün bir şeyler değişecekmiş gibi geliyor bana ama biliyorum ki bir şey değişmeyecek. Kendimi hayatın akışına bıraktım, ne olur bilmem.

Medyayı takip ediyor musunuz, paparazzi sizin için ne ifade ediyor?

Televizyon izlemeye çalışıyorum, ama izleyemiyorum. Çünkü medyadan, paparazziden nefret ediyorum. Benim istediğim hiçbir şey yok neredeyse. Paparazzi, insanların başka alanlarına kaymasını, kendi problemlerini unutmasını sağlayan bir zehir.

Sosyal hakları neler ve daha ne olabilir?

Kesinlikle hiçbir sosyal hakkımız yok. Ama patronun gizliden bazılarını sigortalı yaptığını biliyorum. Bazı işçiler de sigorta yerine daha fazla maaş istiyor. İstediğimiz basit şeyler: Sigorta, güzel yemek, yol parası, mesai saatlerinin azalması, yıllık izin, ikramiye, sağlık muayeneleri ve düzenli bir zam. Acaba çok mu şey istiyoruz?

İş sahası dışında neler yapıyorsunuz?

Müzikle uğraşıyorum. Çok fazla zamanım olmadığı için, olanı da dinlenerek ya da arkadaşlarla sohbet ederek geçiriyorum. Zaten fazlasını yapacak ne zaman, ne de para imkanım yok.

Siyasal, kültürel ve ekonomik yapının bozulmasını neye bağlıyorsunuz?

AKP ve ondan önceki iktidarların hepsine. İnsanlara hevesle bir hayal dünyası sunuluyor ve onun peşinden koşma sevdası yaratılıyor.

İşçiler neden Alevi, Kürt, Sünni gibi bölünmelere maruz bırakıldı?

Ben Kürtüm ve bu ülkede bir Kürt sorunu var. Bunu herkes görmeli. Ama bu ülkede herkes eziliyor, bunu da görmeli. Bunu göremezsek daha da parçalanırız ve onlar amaçlarına ulaşırlar...

Neden daha fazla kazanmak istiyoruz?

Çünkü çok çalışıyoruz ama az kazanıyoruz. Az çalışıp çok kazanan ve lüks içinde yaşayan insanları görünce onlara imreniyoruz. Bunu kabul edemiyoruz yani.

İktidarı nasıl buluyorsun?

İktidarı iyi bulmuyorum. Kendi kadrolarını kurmuşlar. Başka bir şey umurlarında değil. Belki bir gün bizi de hatırlarlar. Ama seçim zamanı değil...

'tuvalet bile yasak' – t. örgün

İçinde bulunduğunuz durum ve çalışıma koşullarınız nasıl?

Bir insanın dayanabileceği koşullar değil. Paydos saatimiz 1 saatken, 30 dakikaya indirildi. Fazla mesai yapıyoruz, ücretlerimizi yarım yamalak alıyoruz. Pazar günü bile çalışıyoruz.

İşçilerin diyalogları ve işverenle karşılıklı iletişim nasıl?

İşyerinde işçiler arasında ayrım yapılıyor, patron yanlısı olanlar ve olmayanlar diye. Tuvalete bile gidemiyoruz, rahat hareket edemiyoruz, sürekli önümüze bakmak zorundayız, sürekli hakaretle küfre maruz kalıyoruz. Çıraklara çok kötü davranılıyor. Kendi bedenlerinden büyük işler veriliyor. Verilen işi yapmadıklarında dayak bile yiyorlar.

Televizyon izliyor musun?

Genellikle belgeseller ve haber programlarını izliyorum.

Sosyal haklarınız neler ve daha ne olabilir?

Sosyal hak diye bir şey yok. Hastalandığımızda hastaneye bile gidemiyoruz. Gebersen de izin vermiyorlar.

İş sahası dışında neler yapıyorsun?

Çok yoğun çalışmaktan dolayı, fazla bir şey yaptığım söylenemez. Rutin bir hayatım var. Ara sıra kafeye gidiyorum. Onun dışında evdeyim.

İşyerindeki sorunlar?

İş yerinde mezhepsel ayrımlar yapılıyor. Genelde patron kendi akrabalarını çalıştırıyor. Bizim Alevi olmamızdan dolayı sürekli bir baskı uyguluyorlar. Televizyonda herhangi bir çatışma haberi olduğunda gelip bizi zan altında bırakacak sözler söylüyorlar. Patronun akrabalarıyla da aramızda bir mesafe var. Küçük bir çocuğun parmağı kanadığında, pansuman yerine ona koli bandını sararak tedavi ettiler. Bu yüzden işyerlerinin denetlenmesini istiyorum. Çalışma koşullarının düzeltilmesini ve işçinin hakkının yenmemesini istiyorum.

İktidarı nasıl buluyorsun?

İktidar, diğer iktidarlar gibi sadece vaatte bulunuyor. Seçim zamanları çöplerimiz alınıyor, yollarımız yapılıyor, ama bunlar insanları kandırmak için yapılan çalışmalar. Muhtarlar yoksul kağıdı verirken iyi araştırma yapmıyor. Kendi çevresindekilere ve tanıdıklarına veriyorlar.

Siyasal, kültürel ve ekonomik yapı niye bozuldu?

Toplumun yapısının bozulmasını, hem başımızdakilerden , hem de çevremizdeki insanlardan kaynaklandığını düşünüyorum. Bizim toplumumuz cahil değil.ama kafalarını cahilliğe vuruyorlar. Birbirleriyle uğraşıyorlar. Bunun yerine, toplumun sorularıyla uğraşsalardı, belki bu yapı da bu kadar kolay bozulmazdı.

Zenginlerin vicdanlarını titreten 'kuçucuk'lar

hüseyin polat / öteki

"Kuşları kafeslerde değil de, gökyüzünde sevemez mi şu insanoğlu?.." **Kuşlar da Gitti**

Ortaokul yaşlarımda, sıcak bir yaz akşamı, penceremizden bir güvercin girdi. Ama ne giriş!.. Önce pencerenin karşısındaki kapıya çarptı, yere düşer düşmez de kanepenin altına kaçtı. Tüm bunlar üç-dört saniyede oldu (ve odada oturup da güvercinin yaşadıklarına tanık olamayanlar vardı). Sanki bir şeyden kaçıyordu ama kaçtığı yer de pek tekin sayılmazdı. Çarpmanın ve ortama yabancı olmanın verdiği şaşkınlıkla güvercin kanepe altında saklanırken, olayın şaşkınlığını atlatan bizler hemen onu yakalayıverdik.

Eskiden çamaşırları plastik, dikdörtgen ve kenarları delikli sepetlere koyardık. Onlardan birini boşalttık ve ters çevirerek güvercine kafes yaptık. Artık bir güvercinimiz vardı! Ağabeylerimizin kuşları gibi özel bir ırkı yoktu ve onlar kadar para etmiyordu ama olsun, o bize, en çokta bana aitti. İki gün boyunca kafesinde yemini, suyunu, temizliğini ve sevgimizi eksik etmeden baktık ona. Tüm bunlara rağmen kuşta bize karşı en ufak bir güven veya sıcaklık hissi oluşmamıştı. İkinci günün akşamı, aile büyükleri kuşu serbest bırakmaya karar verdiler. Yoksa elimizde ölecekti. Kuşu bıraktılar nihayetinde. Çok üzülmüştüm ve nedenini sonradan öğreneceğim sorular sormuştum kendime:

- Neden tüm çabamıza rağmen kuşta bize karşı bir yakınlık oluşmamıştı

Sebebi açıktı :

"Çünkü o bir kuştu ve doğaya aitti, kafeslere değil."

***

İşte bu yüzden sadece yemlerin serpildiği
Kaldırımlarda görebiliyoruz güvercinleri
Kuşlar da Gitti

***

Önceleri kuşlar balkonlardaki kafeslerde, kedi köpekler bahçelerde beslenirdi. Bahçeler binalara, balkonlar çamaşır kurutma makinelerine dönüştürüldüğünden beri ülkemizde hayvan besleme işi de garipleşti.

Günümüz koşullarına uygun, yani tüketimin çılgın boyutlara ulaştığı bir sektör haline geldi.

Şimdilerde büyük illerde, özellikle zenginlerin boş vakitlerini geçirdikleri, güvenliğin diğer semtlere oranla daha üst seviyede tutulduğu ilçelerde PET-SHOP adı altında dükkanlar açılıyor. Sevgisizliklerini bir hayvanın sırtına yüklemek isteyen zenginler, doğasını bile değiştirdikleri hayvanları, kendilerine en yakın koşullarda 'beslemeye' çalışıyor. Bu 'pet-shop'larda çok uzak ülkelerden tutun da, laboratuarlarda üretilenler de dahil olmak üzere evcil ve yabanıl hayvanlar ve bu hayvanların ihtiyaç duyduğu ürünler satılıyor. Hem de ne fiyatlara! Buyurun beraber bakalım:

Amerikalı magazin yıldızı Pamela Anderson da pek 'hayvansever'miş, araştırmamız sırasında öğrendik...

Kedi-köpek tüy kesme seti: 25 ytl
Çiş eğitim spreyi: 25 ytl
Göz temizleme çubuğu: 13 ytl
Diş temizleme çubuğu: 13 ytl
Kulak temizleme çubuğu: 13 ytl
Pire ısırığı çubuğu: 13 ytl
Popo temizleme çubuğu: 16.5 ytl
Pati temizleme çubuğu: 16.5 ytl
Köpek uzaklaştırıcı: 22 ytl

***

MAMALAR:

Yavru ve sindirim problemli köpekler için: 65 ytl
Şişman ve şişmanlamaya meyilli köpekler için: 37.5 ytl
Yaşlı köpekler için: 10-40 ytl
Somon balıklı, sığır etli, patatesli, ırklarına göre vs. envai çeşit mamalar bulunmakta.

***

ŞAMPUANLAR:

Kısa-uzun tüylüler için: 15 ytl
Yavrular için: 13 ytl
Yavrular için göz yakmayan: 15 ytl
Kepek önleyici: 14.5 ytl
Bitki özlü, Hindistan cevizli, kayısılı, yağlı, kuru vs..vs..
Bahçe köpek kafesleri: 100–1000 ytl arası
Köpek kapısı: 138 ytl

***

Bunların içine hayvanların alım satım fiyatlarını, eğitim giderlerini, oyuncaklarını, taşıma çantalarını, kıyafetlerini ve aklımıza gelmeyen giderlerini de ekleyebiliriz.

Yani bu fiyatlara bakarsak, bir kedinin veya köpeğin aylık gideri orta halli bir vatandaşın giderinden daha fazlaya geliyor. Ülkenin üçte ikisi de orta halli olduğuna göre, bu hayvanlar bizden daha ayrıcalıklı şartlarda yaşıyorlar demektir.

'Dört ayak üstüne düşmek' dedikleri böyle bir şey olsa gerek!..

Her ay yapılan farklı araştırmalarla ülkedeki açlık (aylık asgari gıda harcaması) ve yoksulluk (asgari geçim haddi) sınırları ölçülüyor. Bu ölçümlerle, yukarıda yazılanları karşılaştırınca insanın, "Burası Türkiye!" diyesi geliyor.

Birleşik Metal-İş'e göre:
4 kişilik ailenin açlık sınırı, 602 ytl
4 kişilik ailenin yoksulluk sınırı, 2190 ytl
Türk Harb-İş Sendikası'na göre:
Açlık sınırı 614 ytl
Yoksulluk sınırı 1895 ytl
Çalışan bir kişi için 1182 ytl
Türkiye Kamu-Sen'e göre:
Çalışan bir kişinin yoksulluk sınırı: 1130 ytl
4 kişilik ailenin yoksulluk sınırı: 2242 ytl
Türk-İş'e göre:
4 kişilik ailenin açlık sınırı: 623 ytl
4 kişilik ailenin yoksulluk sınırı: 2030 ytl
Ülkede asgari ücret net 478 ytl

***

Herkes kendi aldığı ücret üzerinden bir hesap yapabilir. Bu yazılanlar yoksulluğumuzun kanıtıdır. Evet, biz bu ücretleri almadan da yaşamımızı devam ettirebiliyoruz. Ama bu göstergeler, ülkede yapılan üretim ve tüketim üzerinden hesaplanıyor ve hakkımız olanı gösteriyor.

Bu yazıda iki farklı resim var:

Birinci resimde, insanın doğaya hakim olmaya başladıktan sonra, onu kendine göre değiştirip dönüştürmesini, daha fazlasını elde etme amacıyla her şeyi metalaştırmasını ve kapitalizmin bu eğilimleri fark edip, onu kendi çıkarlarına uygun bir biçimde derinleştirmesini görebiliriz.

İkincisinde ise, toplumun büyük bir kesiminin yaşıyor olmasına rağmen; göremediği, farkına varamadığı gerçekliğimiz var. Hepimizin ortak sorunu bu ikinci resimde gösteriyor kendini: YOKSULLUK!..

bizim kaderimiz balık istifi

Klimalı otobüslerin dakikada bir fink attığı, kentin zengin godoşlarının malikanelerinin bulunduğu şık semtlere değil de, işçi ve yoksulların oturduğu mahallelere bakın... Ne gördüğünüzü, bir kenara not edin... Tekrar tekrar okuyun...

Sabahattin polat / öteki

İstanbul'da Büyükşehir Belediyesi'ne ait toplu taşıma araçlarındaki reklâm panolarında hayli ilginç bir slogan öne çıkarılmış: 'Biz insan taşıyoruz...'

Okuyan kişinin Aristocu klasik mantık ile yerinden silkelendiği bu slogan esasen tersinden bir gerçeğin bir tezahürü. Slogandaki gerçek, kurumun idarecilerinin taşıma bilincine vakıf olduğunu, fakat daha ziyade bunu nakliye şirketi ilkeleri ile gerçekleştirdiğini gösteriyor. Bu durumun ispatını aramak için bakılması gereken yer ise 'yeşil' motorlu, klimalı otobüslerin dakikada bir fink attığı kentin zengin godoşlarının oturduğu şık semtler değil de, işçi ve yoksulların oturduğu mahalleler...

Eğer ki, oturduğunuz yer İstanbul'un gecekondu veyahut siyasal anlamda sisteme karşı muhalefetin yükseldiği yerlerden biri ise, gördüğünüz hizmet hiç de adil olmuyor, toplu taşıma araçlarının az oluşuna paralel bu otobüsleri kullanan insanların sayısal oranı kimi zaman Guines Rekorlar Kitabı'na girmeye talip olunacak derecede. Öylesi traji-komik bir durum ki, sorası geliyor insanın, bilmecedeki gibi, "Bir arabaya beş fil nasıl binebilir?.."

Kolay ve hızlı ulaşım ilkesinin karşılığı ise kimi zaman saatlerce durakta beklemek ve traktörden bozma otobüslerde ağır İstanbul trafiğinde ömre bedel yolculuk yapmak oluyor... Ömre bedel ifadesi hiç de hafife alınmaması gereken bir laf; eğer ki, otobüs ile işinize gidiyorsanız, evinizden çıktığınız süre ile iş yerine vardığınız süre arasındaki zaman dilimi hesaplandığında, yabana atılamayacak bir vakit ortaya çıkabiliyor..

Mesela İstanbul Gazi Mahallesinde oturan ve mahalle dışında çalışan bir emekçisiniz, çalıştığınız işyeri, Şişli, Eminönü veyahut Beyazıt semtinde ve sabah 08:30'da işbaşı yapıyorsunuz... E o zaman sabah 06:00'da yollara düşeceksiniz; mevsim kış ise, daha kalın giyineceksiniz, duraklarda saatlerce beklerken donma tehlikesi yaşamamak için...

Körük 'cart' diye gider!

Bu tabii ki, başlangıç... Diyelim bir şekilde bindiniz otobüse, işiniz bitmedi... İyi kollayın çevreyi! Daha yer tutacaksınız! E olur ya, 60 model traktör bozması otobüsten bir anda kopan bir parçayla kendinizi asfalta yapışmış bulabilirsiniz... Otobüste sağlam bir yer bulmalı... Çok mu abarttım? Hiç sanmıyorum, olanlar olacakların habercisi... Körüğü yırtılan, yolda devamlı kalan otobüslerle yolculuk ediyoruz...

Otobüslerden umudunu kesip minübüs kapısından sarkarak yolculuk edip de hayatını kaybeden insanları duymadınız mı yoksa?

Otobüse bindiniz... Eee yer de sağlam... Gerisi yolun durumuna bağlı! O da ne? Kilitlenmiş bir trafik! Öyle ya, özel araçlar serilmiş yollara... Size de bir saate bir trafik ışıklarına bakmaktan başka çare kalmıyor... Bir umut, işime zamanında yetişirim diyerekten...

Yukarıda sayılan olumsuzluklar hemen hemen tüm işçi ve emekçilerin oturduğu mahallelerde aynı... *Metropolis* filminden bir sahne gibi her şeyi bileklerimizde ve yüreğimizdeki güçle bizler inşa ediyoruz ama bize yeraltını işaret ediyorlar... Ne kadar karanlık! Yoksa güneş balçıkla sıvanır mı?

Oysa kaybedilen zaman öyle bir zaman ki, belki de bileklerinizle, yüreğinizle taşıdığınız yorgunluğu üzerinizden atabileceğiniz, çocuğunuz, çocukluğunuzla ruhunuzu arıtacağınız, kim bilir belki de okuyup kitapları, dergileri kafanızda şimşeklerin çakacağı ve adaletsizliklerin karşısında korkusuzca duracağınız bir zaman...

Susun! Canınız çıksın!

Ama ne mümkün ki, bu ülkede emekçi olmak alınteri ile çalışmak, insanca yaşamak için yetmiyor... Eğer ki devlet makamında, bilemediniz belediyede tanıdığınız yoksa, Özal'ın mirası 'işini bilen memur' da değilseniz, eee çalıp çırpmayı da bilmiyorsanız, altta kalıp da canınızın çıkması pek bir olağan...

Bireyin toplumla uzlaşmasındaki ilk öncelik, eşit haklarının olması ve yaşam standartındaki yükselişe bağlı gelişir... Ama siz tıka-basa bir otobüste 12 saatlik mesainize yetişmek için yolculuk etmeye çalışırken yanı başınızdan son model Avrupa menşei bir aracın içinde, aracı kullananın 'dünyaları ben yarattım' edası ile geçmesi, haliyle sizde o kişiden başlayarak tüm çevreye yayılan bir öfkeyi besliyor...

Düşünün, koca kasalı araç (araç şöförü dahil) ve yanı başında tıklım tıklım bir otobüs! Gel de buradan biç bu ülkede hak ve adaleti...

Bu gibi örnekleri çoğaltmak mümkün. Devlet dairelerindeki, hastanelerdeki uzun kuyruklar, bir aylık emeğinizin karşılığı aldığınız ve sizi borçsuz yaşatmayan ücretler... Sesinizin bir an çıkması mı? İsyan etmeniz mi? Susun! Altta kaldınız ya, e o zaman canınız da çıksın...

vicdan, bir tutam bilim...

Terazinin bazen o yanında, bazen de bu yanında salınırken, utançlar üzerine yeni utançlar ekleniyor ve toplum, şirazesinden çıkıyor artık. Ezerek veyahut da ezilerek yaşamak, bir bireyin akıl ve ruh sağlığı yerindeyken katlanabileceği bir durum değil çünkü. Peki utançla yaşamaya alışılır mı? "Vicdan, doğuştan insanın yüreğinde bulunan bir tutam bilimdir," diye yazmış Victor Hugo *Sefiller*'de...

latife / öteki

İlkokul ikinci sınıfta, okuldaki kurslara katılmak üzere otobüse binip kırkbeş dakika kadar süren bir yolculukla şehir merkezine gitmeye başlamıştım. Evden aldığım çeşitli tembihler sebebiyle biraz korku duysam da, kendimi hafiften birey hissedebilmenin gururunu da katarsak, şehrin sokakları çok keyif vermişti bana. Vitrinlere bakarak Atatürk Bulvarı'ndan yukarı çıkıyor, Kurtuluş Parkı'ndan heykeller arasından geçiyor, koyu, büyük binalarıyla devletin varlığını hep hissettiren Ankara sokaklarında, satıcıların bağırışları, insanların kalabalığı içinden, Kumrular'ın yemyeşil ve geniş yolundaki okuluma ulaşıyordum. Minik bir aletle kuş sesi çıkaran amca hep köprünün altında olurdu; küçük bir çocuğu elinde defteriyle görüp başını okşayan bir sürü güler yüzlü amca-teyze etrafta. Sevgililer, çiçekçiler, simitçiler, merak dolu bir hayat. Bir de yol köşelerinde dilenciler.

İşte burada görüntü bozuluyor... Çıplak ve üşüyen bir çocuk, sakat bir adam ya da yaşlı bir kadın. Dileniyorlar. Yanlarından geçerken benden bir şeyler istiyorlar. Bana seslenen ve benden yardım dileyen insanların yanından; diyelim aç veya hasta veya üşüyen insanların yanından, onlarla hiç bir iletişim kurmadan geçebilmem gerekiyor...

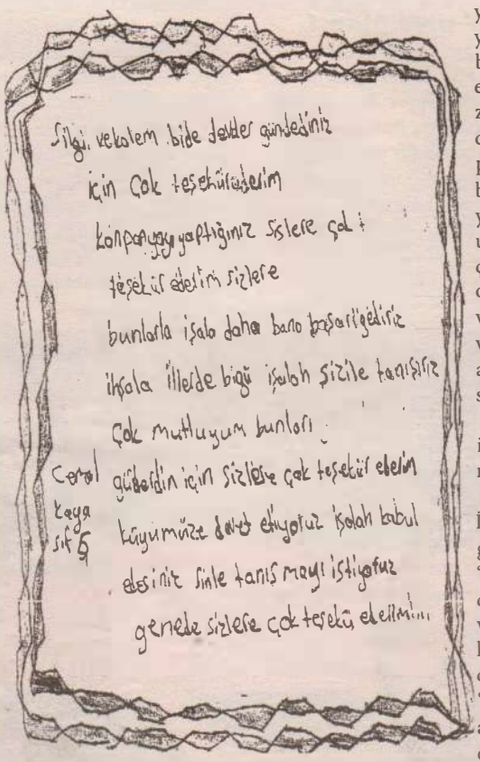
Bu görüntü karşısında duyulan, acı, korku, çaresizlik ama hepsinden de öte büyük bir utanç değil miydi?

Görüntünün bozulduğu bu yerlerden geçen insan seline adım adım katılıp utanç içinde giderken akıl ve ruh sağlığı da yitmeye başlıyor muhakkak...

Çocuk gözlerimize, diyelim ki dilenci kılığında, köşe başlarında görünen bu 'adaletsizlik'in, aslında dünyanın her yanına sinmiş olduğunu yaşayarak görmekte gecikmiyor 'yetişkin' beyinlerimiz. Terazinin bazen o yanında, bazen de bu yanında salınırken, utançlar üzerine yeni utançlar ekleniyor ve toplum, şirazesinden çıkıyor artık. Ezerek veyahut da ezilerek yaşamak, bir bireyin akıl ve ruh sağlığı yerindeyken katlanabileceği bir durum değil çünkü.

Peki utançla yaşamaya alışılır mı?

"Vicdan, doğuştan insanın yüreğinde bulunan bir tutam bilimdir," diye yazmış Victor Hugo *Sefiller*'de. Kurallarını okumadan, insan olmanın ne demek olduğunu biliriz. Ahlakın, erdemin, iyinin, doğrunun, güzelin ve adil olanın ne olduğunu biliriz. Bu 'bir tutam bilim'e, bir tutam da akıl koyduğumuzda çözüme ulaşmak, insana yakışanı yakalamak, onurlu bir yaşam sürmek mümkün.

Fakat bu bir tutam akla olan yoksunluğumuzdan dolayı, çözümü 'utançtan kurtulmak'ta değil de 'utançla yaşamanın yollarını aramak'ta bulmak en genel eğilim. İlk ne zaman eğilip de bir dilenciye para uzatabildik bilmiyorum. Bunu yaparken insanın utancı katlanıyor çünkü. Artık orada uzanan el, vicdanın değil, vicdan azabının eli; ağlayan vicdanın sırtını sıvazlayan...

Bu çözümsüzlük içinde bu el çeşitli rollere girebiliyor; İşe girip İstanbul'a ilk geldiğimde 'selpakçı' çocukların çokluğu ve sefillikleri karşısındaki çaresiz bir anımda, 'onlardan selpak almanın aslında onları sistemde tutarak sayılarını da çoğalttığını' söyleyen bir cümle sarf edilmişti. Bu bir çeşit 'vermeme'nin avuntusu sanırım.

Diğer yanda, yoksulluğu, sefaleti, bu adaletsizliği, yaşamak ve seyretmek 'olgunluk' sayılıyor toplumda. Artık sorgulayan çocuk kalbimiz, çıkmaz sokaklarda, kabullenmiş, körelmiş 'olgun' mantığa teslim ediyor kendini. Sanki biraz yetişkin olma kompleksi de var bu halimizde; benim ilk kendi başıma sokağa çıktığımda duyduğum gururun örselenmiş hali.

İyilikseverlik?

Geçen yıl, modern kölelik sistemiyle çalıştığım şirkette 'eğitim yardımı' adı altında bir organizasyon yapma fikri ortaya atıldığında hemen sorumluluk aldım. Daha ilk toplantıda 'çocukların sevincini yaşamak üzere Diyarbakır'a gitmek' fikri konuşuldu. -Yardımın Doğu'ya yapılacak olmasından rahatsız olanlar da oldu.- Diyarbakır'da çalışan öğretmen arkadaşlar aracılığıyla o bölgedeki yoksul köy okullarının öğretmenleri ile irtibata geçtim, ihtiyaçlarını öğrendim. İlk kırtasiye yardımını yolladığımızda, okullardan birinden çocukların sevinç mektupları geldi. Vicdanları okşayan bu mektuplar, yardım toplamayı sürdürmede etkili oldu. Bir süre sonra, her ay toplanan bu paralar ve paylaşma şevki, yapılan 'iyilik' elle tutulmaz, gözle görülmez oldukça azaldı.

Size çocukların mektuplarını göstersem sevinçleriyle çok duygulanırsınız. Paylaşmak ne büyük bir sevinç ve ne kadar insana dair...Ve aslında 'fasulyeden' olan bu payłaşma, gerçekte dinmez bir yara. Bu utançtan kökten kurtulmak üzere, aklımızla vicdanımızı birleştirip adil bir paylaşma düzeni oluşturamadıkça, bulunan her çözüm toplumun kanayan yarası...

söz vermiş dostlara...

Ellerindeki yanık izlerinden ürpermiştim... Sigara söndürmedikleri yer kalmamış vücudunda. Sürekli dövmüşler ama o hep karşı çıkmış ve Hasan Dağı'nı söylemiş bağırarak...

veysali karabulut / öteki

Gazi Mahallesi 70'lerin başında 3-5 gecekondunun bir araya gelmesiyle oluşmuş, asıl ismi Atatürk Çiftliği olarak bilinmiş, sonra nüfusun giderek artmasıyla Gazi Mahallesi ismini almış bir mahalleydi...

80'li yılların sonları geldiğinde, Gazi'nin devrimci çocukları bir dernek kurmuşlardı. Artık kızlı erkekli gençler toplanıp sohbet ediyor, mahallenin sorunlarını tartışıyorlardı...

Çocuklar sobanın etrafında toplanıp ısınmaya çalışıyorlardı. İçeriye zayıf, çelimsiz, kirli giysili, tuhaf görünüşlü ve durup dururken gülen bir adam girdi. İlk önce hoş karşılamadılar gençler bu kişiyi. Sonrasında mahallenin delisi olduğunu öğrendiklerinde sevdiler ve öyle kabul ettiler. Artık bu kış bu mahallenin zavallı delisi, ısınabileceği ve çay içip sigara tüttürebileceği bir yer bulmuştu...

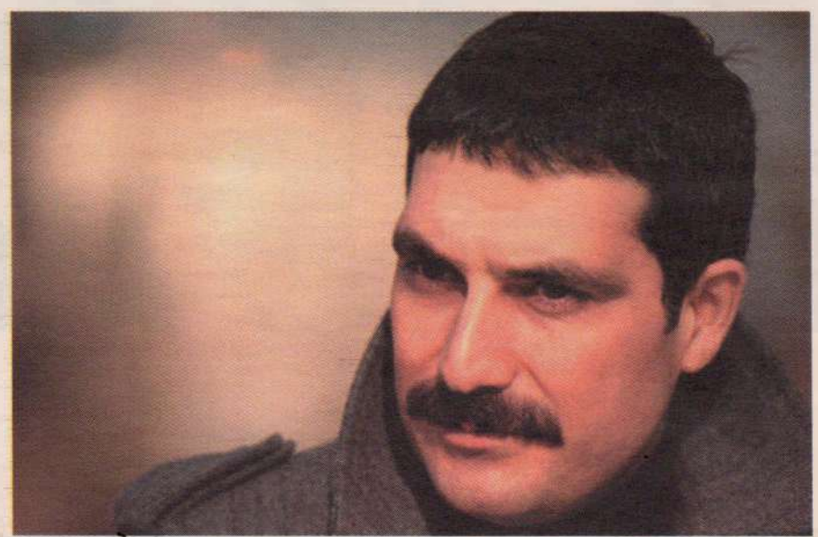
Daha sonradan öğrendiğimde bu arkadaşın adı Hasan'dı. Ailesinden ona tek kalan mirası taşıyordu: Şizofreni!..

İki kardeşi, abisi ve annesiyle oldukça güç koşullarda yaşıyor, komşuları ne verirse onu yiyor veya sağlıklı olan abisinin sınırlı katkısıyla yaşamlarını sürdürüyorlardı. Sanırım kendisine insan gibi davranan bu gençleri çok sevmiş ve kendisi gibi görmeye başlamış olacaktı ki, Hasan artık çalışmalara katılmak istiyor ve daha çok şey öğrenmeye hevesleniyordu. Gençler ise o koşuşturma ve yoğunluktan arta kalan zamanlarda sadece sohbet edebiliyor veya saz çalarken Hasan'ı da dâhil etmeye, türkü öğretmeye çalışıyorlardı.

İlk türkü: Hasan Dağı

İlk öğrendiği türkü Hasan Dağı'ydı. Sürekli her saz çalma faslında o türküyü istiyor, 'İnsan olmak tek suçumuz' kısmında neredeyse kendinden geçerek eşlik ediyordu.

Dernek vasıtasıyla sürdürülen çalışmalar oldukça hızlanmış ve mahallede 80 sonrası ilk defa bu denli kitlesel bir örgütlülük yaratılmıştı. Artık her genç, her demokrat, her ilerici, polisin gözünde şüpheli ve suçlu gibiydi. İki kişi bir araya gelip yürüyemiyordu. Mahallenin derneği de artık sürekli takip altındaydı ve mahallenin gençleri çalışmalarını daha güvenli alanlara çekme kararı aldılar. Derneğe sadece nöbetçi bir-iki kişi bırakır olmuşlardı.

Gazi Mahallesi'nde filmi, dizisi yapılacak bir adam varsa, o da Hasan'dı... Ama Hasan'ın öyküsünde öyle dört çeker cipler ve ıhlamurların altında sevişmeler yoktu... Acı bir öyküydü...

Fakat Hasan derneğe sürekli gitmeye devam ediyor orada tanıdığı her arkadaşını görmek için can atıyordu. Derken bir gün derneğin polis tarafından basıldığını, içeride bulunanların tartaklanarak ve coplanarak götürüldüğünü duyduk. Gözaltında bir hafta tutulan üç kişiye çok kötü davranılmış, işkenceden geçirilmişlerdi. Bunların içinde Hasan da varmış...

Ne yazık ki, Hasan şiddete en çok maruz kalan kişi olarak bırakıldığında vücudundaki izler, morluklar hâlâ net bir şekilde görülüyordu. Hasan mutluydu çünkü kendisinin ciddiye alınıp dövülmesi, işkence görmesi ona göre 'demokrat' olduğunun göstergesiydi, 'insan' olduğunun kanıtıydı. Artık bedel ödemiş ve kendini ispat etmiş, ona insan gibi davranan gençlere borcunu ödemiş oluyordu.

Hasan artık polis görmeye tahammül edemiyor, saldırmaya kalkıyor, yanındaki gençlerin zoruyla vazgeçiriliyordu. Mahallemizin bu asi, baş eğmez adamı, artık herkes tarafından tanınmaya başlamıştı. Maddiyatı reddeden, işçilerin, yoksulların haklarını savunan baş eğmeyen bir görüntü çiziyordu...

Hasan'ın dönüşü

Mahalle artık eskisi gibi değildi. Evler basılıyor, insanlar tutuklanıyor, kalanlar firari durumda oluyor, kahve ya da birahane dışında bir araya gelmek imkânsızlaşıyordu. Belki bu deli adam geleceği görmüştü. Mahallenin bıçkın delikanlısı, ileride bir film yapılsa mahallenin Yılmaz'ı olacak deli dolu işlere atılacaktı. Belki jiple gelecekti mahalleye. Belki kızların sevgilisi olacaktı. Ama bu 15 sene öncesinin delikanlısıydı. Daha yıllar geçmesi gerekecekti. Kim ölür kim kalır, belli değildi. Hasan'a artık rahat yoktu. Evi basılmış, şubeye götürülüp uzun süre işkenceye maruz bırakılmış, 15 gün sonra bir şey bulunamayınca askere yollanmıştı.

Dört ay sonra Hasan'ın nöbetteyken silahıyla beraber firar edip üç hafta sonra tekrar yakalandığını duymuştuk. Bir buçuk yıl Hasan'ı kimseler görmedi ve haber almadı. Ta ki bir yaz sabahı kahvenin önünden geçerkenki ana kadar...

Zayıf kupkuru bir insan kahvede oturmuş sigara ve çay içiyor ve gülerek anlamsız boş bir şekilde bana bakıyordu. Ve Hasan'dı bu...

Yanına gittim beni zor tanıdı. Hastalığı oldukça ilerlemişti. Ellerindeki yanık izlerinden ürpermiştim. Sordum, askerde yapmışlar. Sigara söndürmedikleri yer kalmamış vücudunda. Sürekli dövmüşler ama o hep karşı çıkmış ve Hasan Dağı'nı söylemiş bağırarak.

Hasan'ın gidişi

Ağlamaklı oldum, belli etmedim üzülmesin diye. Bir miktar para ile sigara paketimi bırakıp çıktım sessizce. Gün boyu Hasan Dağı'nı mırıldanıp durdum:

"İnsan olmak tek suçumuz!.."

O'nun gibi...

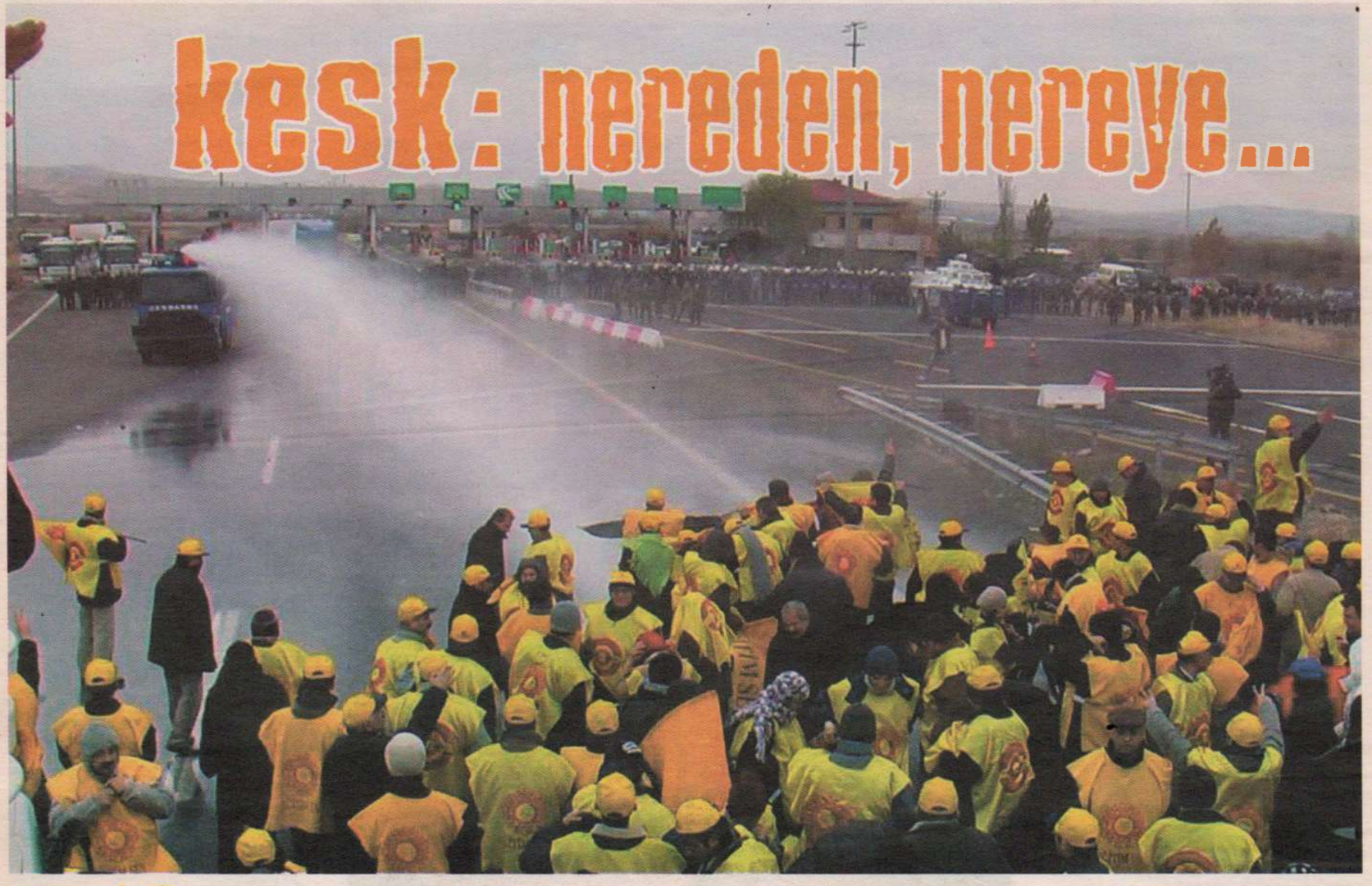
Üç ay sonra Hasan'ın intihar ettiğini duydum. Artık yaşadığı acılara son vermişti. Geride kalan annesi de çok geçmeden kendini asmıştı. İkiz olan iki kardeşi ise bir aşağı bir yukarı Gazi'nin sokaklarında yürür kendilerine sigara veren olursa alıp içerlerdi. Veyahut kahvede bir çay veya yiyecek...

Gün boyu bir aşağı bir yukarı... Kışın iç çamaşırları ile, yazın ortasında ise montlarıyla...

Öğle saatlerinde hummalı bir çalışma var. Ihlamurlar altında çekiliyor. Mahallenin bıçkın delikanlısını konu almış...

Bence filmi yapılacak tek adam Hasan'dı...

kesk: nereden, nereye...

sezgin diler

Tarihler 1925'i gösterdiğinde Samsun, Adana ve Trabzon Telgraf emekçilerinin grevi 'ilk kamu emekçisi eylemi' ile başladı bu sevda. Ücretlerinin artırılması talebiyle bu greve katılan 6 emekçi bu eylemde yer aldıkları gerekçesiyle İstiklal Mahkemelerinde yargılanmıştır.

'60 ihtilali' sonrası 31 Aralık 1961'de Saraçhane meydanında toplanan 200 bin emekçi talepleri için miting yapar. 1963 yılında Kavel Direnişi 274 ve 275 sayılı Sendikalar Yasası ve Grev, Toplu Sözleşme ve Lokavt yasalarının kabulü ile sonuçlanır. Profilo, Demir Döküm, Gama, Singer, Sungurlar grevleri toplumsal muhalefetin ve emek mücadelesinin yükselişinin önemli simgeleridir. Yükselen muhalefet 8 Haziran 1965 yılında 624 Sayılı Devlet Personel Sendikaları Yasasının kabulü ile 92 kurucusuyla TÖS'ün (Türkiye Öğretmen Sendikası), İLKSEN ve TÜMAS gibi kamu emekçilerinin sendikalarının kuruluşu izler.

Sürgün ve ceza

15 Aralık 1969 yılı eğitim emekçilerine uygulanan sürgün, ceza ve şiddet olaylarına karşı Öğretmenler Boykotuna tanıklık eder. 80 bin üyeli TÖS ile 20 bin üyeli İLKSEN 4 gün sürecek greve çağrı yapar. Greve 120 bin dolayında eğitim emekçisi katılır.

15-16 Haziran 1970'de 274 ve 275 sayılı yasalarda yapılmak istenen değişiklikleri protesto için 150 bin emekçi İstanbul ve Kocaeli'de yürüyüşe geçer. Kolluk kuvvetleri eyleme müdahale eder 3 işçi can verir. İstanbul ve Kocaeli'de sıkıyönetim ilan edilir.

Yükselen toplumsal muhalefet, grevler, işgaller 12 Mart muhtırasıyla sonuçlanır. Demirel istifa eder, Nihat Erim Başbakan olur. Sendikalar kapatılır, gençlik liderleri tutuklanır, grevler yasaklanır ve lokavt uygulamaları yaşanır.

Muhtıra sonrası...

Muhtıranın üzerinden çok geçmeden 1971'de TÖB-DER, TÖS-DER, TÜM-DER gibi dernekler üzerinden kamu emekçilerinin örgütlenmesi tekrardan başlar. Kamu emekçilerinin dernekleri ve sendikaları 1 Mayıs'larda, DGM protestolarından, öğrenci işgallerinde, işçi grevlerinde sınıf kardeşleriyle omuz omuza olmuşlardır. Ta ki 12 Eylül ülkenin üzerinde kara bulut gibi gezmeye başlayıncaya kadar. 1 milyon civarında insan gözaltına alınır, tutuklanır, dernekler, sendikalar kapatılır, anayasa referandum'la kabul edilir.

1988 yılı kamu emekçilerinin derneklerini kurduğu ve fahri üyeliklerini yaptığı dönemle yeni bir sürecin işaretini verir.

İlk ateşini 87 yılı içerisinde sendikalaşma tartışmaları ve sendika yürütme komisyonlarının oluşturulması ile başlamıştır. Çok hızlı, inançlı ve örgütlenme aşkı ile dolu yüzlerce ve binlerce gönüllünün çabasıyla yürütülen çalışmalar sendika kuruluş dilekçelerinin ilgili kurumlara verilmesi izler. 90'larda resmi olarak kamu emekçilerinin sendikalarının varlığı kabul edilir. 28 Şubat 1991'de İçişleri Bakanlığı bir genelge yayınlayarak kamu sendikalarının yasal olmadığını belirtir. 16 Mart 1991'de TÜM BEL – SEN, EĞİT-SEN, TÜM SAĞLIK-SEN, KAM-SEN Genel Merkezleri mühürlenir. 20 Mart 1991'de İstanbul ve diğer illerde binlerce emekçi valilikler önünde sendikalarına mühür vurulmasını protesto eder.

İlk eylemler

1993 yılında Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı için 55 yöneticinin başlattığı Ankara Yürüyüşü güzergahında binlerce insan tarafından karşılanır. 15 Haziran 1993'de bu eylemin üzerine Başbakanlık Kamu Görevlilerinin sendika kurma, sendikalara üye olma, sendikal etkinlik yürütmelerinin engellenmemesi için genelge yayınlatır. İş bırakmalar, yemek boykotları, basın açıklamaları arasında Konfederasyonlaşma süreci hızlanır. Kurulu olan Eşgüdüm Platformları birleşerek Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurulu'nu (KÇSKK) oluşturur.

Açlık grevi

Ülkede süren ekonomik kriz 5 Nisan kararlarının alınması süreci ile 22 sendika başkanı açlık grevi başlatır. Eyleme destek verenlerle beraber 54 kişi polis saldırısı sonrası gözaltına alınır. Yaşanan bu olay üzerine 28 Mayıs 1994'te 30 bin emekçi Başbakanlığa yürür.

20 Aralık 1994'te yürütülen ekonomik politikaları, Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı için bir günlük iş bırakma eylemi yapılır. 400 bin üyeye sahip KÇSKK 1 milyon emekçinin greve katılımıyla onurlandırılır. Eylem sonrası 30 bin kamu emekçisi çeşitli soruşturmalara maruz kalır. 16-17 Haziran 1995 Grev ve Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı için Ankara'da buluşan 150 bin emekçi Kızılay ve Güvenpark'ta 2 gün süren oturma eylemleri yapar. Örgütlenme ve Toplu Görüşme Yapma Hakkı'nın önü açılmıştır.

11-12 Kasım 1995'te toplam 393.174 üyenin temsilcisi 28 sendika ve 500 delege ile Konfederasyonlaşma kararı alınır. 8 Aralık 1995'te Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) kurulur.

Bu mücadelenin önünü almak için

oluşturulan devlet destekli Türkiye Kamu-Sen'in çabaları ve desteğiyle Sahte Sendika Yasası meclis gündemine gelir. 4-5 Mart 1998'de binlerce emekçi Ankara Kızılay'da polisin sert müdahalesiyle karşılaşmış direngenliğiyle ve kenetlenmesiyle polisin saldırısını da yasayı da geri çektirmiştir. KESK tarihinin ciddi eylemlerinden biri olarak yer almıştır.

14 Temmuz 1999 Emek Platformu (EP) oluşturulur. İlk sınavını Mezarda Emekliliğe Hayır eylemiyle Ankara'da 300 bin civarında emekçiyle vermiştir. İşçi ve memur birlikteliği yönüyle önemli sayılabilecek eylemlerden birisidir.

1 Aralık 2000 Emek Platformu çağrısıyla emeğin bütçesinin oluşturulması talebiyle yapılan greve 1 milyon emekçi katılır. 500 bin emekçi sokaklarda yer alarak bu eylemdedir.

Yargı-Sen'e kilit!

En sonunda 25 Haziran 2001 tarihinde 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu (KGSK) olarak geçen grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika yasası kabul edilir. Asim-Sen, Yargı-Sen kapatılır. Birçok işkolunda sendikalar birleşir.

1925 yılında Samsun, Adana ve Trabzon'da yakılan ateş belirttiğimiz gibi dönem dönem yalpalayarak dönem dönem gündemi belirleyerek yükseldi. IMF'ye, Dünya Bankasına, Kapitalizme, Savaşlara karşı mücadele yürüttüler. Habitat toplantılarında, Gazi olaylarında, Sivas Katliamında kadını ve erkeğiyle karşı çıktılar. Savaşlara, yolsuzluklara karşı barış istediler, bemokrasi istediler.

Bir dönemin önemli görülebilecek tarihleri ve olaylarını aktardık. Tarihsel her gelişme kendinden önceki yaşanmışlıklar üzerinde gelişiyor. Bu nedenledir ki tarihi bilmek ona yön vermede öncelikli olmak durumunda.

Miladımız

KESK'in tarihini 88 ya da 95'den değil 25 Haziran 2001 tarihini milat kabul edip ele alacağız. Bu tarihi milat alıyoruz çünkü bu elbise bize dar gelir denilerek ciddi direniş gösterilmeyen, zamanla "fiili ve meşru mücadele hattı" ile delinecek veya genişletilecek olan 4688 Sayılı K.G.S.K.'nın kabul edildiği tarihtir.

Peki neydi KESK'i bu duruma getiren neden, nerede hata yapıldı, bu hatanın sahipleri kimlerdir? Soruları çoğaltabiliriz. Kurulduğu dönemlerde 400 bin dolayında üyesi ve etkilediği 1 milyon civarında emekçiyle ciddi bir sendika olan KESK son Çalışma Bakanlığı üye belirlemesinde 231.987 üyesiyle sınıf işbirlikçisi diye tabir edilen ve 350.727 üyeye sahip TÜRKİYE KAMU – SEN ve 249.725 üyeye sahip MEMUR-SEN'in gerisinde kalmıştır. 1.617.410 kamu emekçisinin yalnızca 855.463'ü örgütlü durumda bulunmaktadır.

Bu süreci işletirken ülkedeki genel durum, işçi ve öğrenci gençlik mücadelesini, Türkiye sol hareketinin içinde bulunduğu durumu göz önünde bulundurarak yapmak durumundayız. Yoksa sadece KESK'i suçlu bulup okun sivri ucunu oraya yöneltmek ciddi bir haksızlık olacaktır.

KESK kurulduğu günlerde emek

mücadelesinin ivmesinin yüksekliğiyle birlikte çok canlı ve olumlu nitelenebilecek mücadele yürütmüştür. Fakat solun içinde bulunduğu açmazlar, kendisini yenileyememe/aşamama hastalıkları neticesinde bugünkü durumuna gelmiştir. Ciddi çabalarla elden para toplayarak, telefon faturalarını, kiralarını ödeyemeyerek, çocuklarının ve evinin parasından kısan kamu emekçileri bu kurumları ayakta tutmuştur.

Parmak hesapları

Gelin görün ki yakalanan kitlesellik hakim durumda olan sol anlayışların parmak hesapları yapmasına yol açar. Bu ise niteliğe bakılmaksızın sırf aynı anlayıştan olunmasından dolayı süreci kavrayamayan/kaldıramayacak durumda olan insanların yönetim kademelerine gelmesini beraberinde getirir. Herhangi bir siyasal yaklaşım içinde olmayan ya da siyasal yaklaşım içinde olup bu tipte uygulamalardan rahatsız olan yüzlerce belki de binlerce insanın mücadeleden soğumasına yol açmıştır. Kongreler sendikal mücadele yöntem ve politikalarının değil de siyasetlerin birbirleri arasındaki sorunları çözdüğü/çözemediği toplantılar olma durumuna gelmiştir.

Öğrenciler unutuldu...

Yine ülkede gelişen duruma ilişkin mevcut bir politikanın olmayışı, eğitim, sağlık, yerel yönetimler, ulaşım ya da diğer iş kollarında halkın sorunlarını esas alan programların hazırlanmayışı,

Yıllardır yürütülen mücadeleye rağmen talep edilenin çok az bir kısmının kazanım olarak dönmesi,

Öğrenci gençliğin mücadelesinin önemli oranda görmezden gelinmesi, işçi haklarına dönük gerçekleşen yasa tartışmalarında işçilerin yalnız bırakılışı, emekçiler arasında bölünmelerin yaşanması belki de azımsanmayacak derecede önemli sorunlar olarak yer alabilir.

Halkalar koparsa...

Toplumsal mücadele, emek mücadelesi bir bütündür/halkadır. Bu halkada herhangi bir kopma örneğin işçi mücadelesinin sönmesi diğer halkaya çok yüklenilmesine yol açmıştır. Ki KESK neredeyse ülkedeki bütün sorunları çözen/çözmesi gereken bir kurum olarak algılanmıştır ve bu yükü kaldıramamıştır, kaldıramayacaktır da.

KESK'in geldiği durum özetle budur. Toplu Görüşmeler sürecinde önceki yıllarda yinelenen istekler, uzlaştırma kurulunun aynı istekleri ve hükümetin aynı görmezden gelişi. Görmezden gelinmektedir çünkü kitlesellik/muhalefet yoktur. Ciddi eylem politikalarının olmayışı 150-200 kişilik eylemlerin organize edilmesi, insanların eskisi gibi büyük beklentiler içerisinde olmayışı bu hali özetlemektedir.

Öneriler

Dolayısıyla bu sürecin aşılabilmesi, yeni bir atılımın yakalanabilmesi için;

Sendikalarda yürütülen profesyonel sendikacılık uygulamasına son verilmelidir.

En kısa zamanda ortak çalışanlar yasası çıkarılması için mücadele başlatılmalı, fiili olarak bu süreç işletilmelidir.

Ülkedeki ekonomik durum değerlendirmesi, bütçe, yer altı ve yer üstü zenginlikleri bunların kullanımı ile ilgili ciddi araştırmalar yapılmalı. Bu araştırma sonuçları geniş halk kesimlerine duyurulmalıdır.

Şu an itibariyle uygulamada olan ya da yasalaştırılması planlanan çeşitli yasalar (Kamu Yönetimi Temel Kanunu, Yerel Yönetimler Yasası, Personel Rejimi Reformu, 4857 Sayılı İş Kanunu, 4688 Sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu, 2821-2822 sendikalar yasaları vd.) ile ilgili artı ve eksiler hızlı bir şekilde belirlenmeli, ortak mücadele ile bu yasaların uygulama kanalları kapatılmalıdır.

Sendikal mücadele kavramı, uygulama yöntemi yeniden tartışılmalıdır.

Sendikal mücadele tek tek ülkelerde önemini korumakla birlikte, uygulanan politikalar uluslararası düzeyde farklılık yaşamamaktadır. Kapitalist sistem kendisini ve sömürü ağını genişletmek için sürekli yeni uygulamalar başlatmakta ve bunu her yerde örgütlemektedir. Dolayısıyla bize yöneltilen saldırılar Amerika'da, Asya'da, Afrika'da emekçilere yöneltilen saldırılardan farklı değildir. Bu saldırılara karşı mücadele ortaklaştırılmak durumundadır. Bunun yolları zorlanmalıdır.

Sonuç olarak...

Bu istekler şu an için akla gelenler ama konunun muhatapları bunları daha da genişletilebilir. Çünkü bu süreci aşacak olanlar: sendikalarda çalışan emekçiler, temsilciler, yöneticiler ve buralarda yer alan siyasetlerin farklılıkları zenginlik kabul edip herkese kendisini ifade hakkı tanımasıyla olacaktır.

EMEK EN YÜCE DEĞERDİR!

emperyalizm ve siyonizmin tarafında 'bir minicik tarafsız bülbül'

'Tarafsızlık' ne sihirli bir sözcük, değil mi? 'Onları da anlamak lazım'larla başlayan nutuklar, ılımlılık gösterileri, anlayış kumkumalığı... Ama o sihir de, yeri geliyor, bozuluyor işte... Zalimlerin zulmüne gösterilen anlayış, estirilen ılımlı rüzgarlar, ezilenler silaha sarıldığı zaman yerini müthiş bir öfkeye bırakıyor. Anlayıştan, ılımlılıktan eser kalmıyor. Ayşe Teyze, Ace'yle bütün anlayış lekelerini tek tek temizliyor. 'Tarafsız'lar anında taraf oluyor!..

esin tepe / öteki

Ne sağcı, ne solcu, ne dinci, ne şucu, ne bucu... 'Tarafsız' gösterip tap-taraflı yazı yazma becerisini keşfeden zat. Yaptığı tek şey, 'tarafsızlığının' mutedil duygularını dile getirmek. Türkiye'de her gün yüz binlerce satan bir gazetenin genel yayın yönetmeni olup, aynı zamanda 'tarafsız' bir köşe yazarı olunabilir mi? Ertuğrul Özkök bunu becerdiğini sadece iddia etmekle kalmıyor, üç beş yazısında bir papağan gibi tekrarlıyor. Özkök ve başında bulunduğu Doğan yazarlar cemaatini 'ılımlı'giller kategorisinde görüyorum. Ilımlıgiller sadece ılımlı İslamcıları, ılımlı liberalleri, ılımlı 'solcu'ları barındırmıyor. Bu ılımlıgiller çok daha büyük bir mesele aslında...

Ilımlıgiller tarafı, öve öve bitiremedikleri ve bugün Ortadoğu halklarına kan kusturan, Büyük Ortadoğu Projesi'nin mimarlarını -ABD, İsrail ve müttefiklerini- öven kesimdir, halkları yok sayıp toprak işgal eden ve sonra barışlar adı altında sömürmeye başlayan kesimdir. Ve elbette bu politikaları Türkiye'ye yerleştirmeye çalışan kesimdir de. Ilımlıgiller dünya halklarının barış elçiliğini yapıyor (ordularıyla) Ertuğrul Özkök'e göre ve Türkiye de bu barışa hizmet etmeli. Ama her zaman o kadar da ılımlı değiller tabii.

Kendinin 'tarafsız' olduğunu ilan etmenin rahatlığıyla yazan Özkök, Filistin halkının işgalcilere karşı verdiği mücadelenin simgelerinden Leyla Halid'in Türkiye'ye geldiği tarihte, Hürriyet'te kaleme aldığı yazısında; Leyla Halid'i 'huzur kaçırıcı,' barışçı çözüm arayan herkesi kurşuna dizen bir korsan' olarak ni-ö-teliyordu. Emperyalist zihniyetlerin işgaliyle sessiz sedasız katledilen Filistin halkının sesini duyurmak için kaçırdığı uçakta, kimsenin ölümüne sebep olmayan Leyla Halid'i, onların (ılımlıların) barış arayışlarını 'kurşuna dizmek'le suçluyordu. Ve Siyonist belanın gelmesinden önce Filistin'de var olan huzurlu yaşamı yok sayan Özkök, Leyla Halid gibilerini karşı tarafa oturtuyor ve onların 'son Filistinliyi öldürtmeden, son İsrailliyi öldürmeden rahat edemeyeceklerini' söylüyordu. Ilımlıgiller 'dünya barışı' için çalışıyordu ve Özkök aynı yazıda, "Türkiye, Filistinlilerin daha çok uzun yıllar sahip olamayacağı bir demokrasiye sahip," demeden edemiyordu.

'Tarafsız' ılımlı yazar, yok etmek için programlanan İsrail'in ve yandaşlarının getireceği barışta arıyordu demokrasiyi. Filistin, çözümü 'intifada'da değil, AB-ABD-İsrail ve yandaşlarının sundukları -üç beş günlük- barışta bulurdu. Leyla Halid'e şahan kesilen 'tarafsız' Ertuğrul Özkök, İsrail'e karşı o kadar anlayışlıydı ki! Onları da anlamak gerekiyordu!

Bizler ise her şeyi programlayan ABD'nin programlanacak robotları olmalıydık ve tüm işgallere katılmalıydık. Siyonistlerin Filistin topraklarını işgaline, askeri destek veremedik (silah alışverişlerimiz oldu elbette), o topraklardan bir pay alamadık ama Irak iyi bir fırsat olabilirdi. Irak'a asker göndermeliydik. Hasta yatağında bunu düşünmüştü Özkök ve bu cümleleri döktürmüştü:

"Galiçya'da, Yemen'de Mehmetçiğin kanını akıttık çünkü oralar vatan toprağıydı... Büyük devlet olmak için sadece güçlü bir ekonomiye sahip olmak yetmiyor. Savaşma kabiliyeti ve morali olan güçlü ve hareketli bir ordunuzun bulunması gerekiyor."

Irak da vatan toprağıydı Özkök'e göre. 'Hareketli ordu' ile, Türkiye pay kapmasını öğrenmeliydi. Yani 'dünya barışı' taraftarı olmak aslında dünya savaşı içinde yer almak, pay almak anlamına geliyordu birden bire.

Dünya barışı, dünyayı paylaşmak isteyen efendilere dünya halklarının sorusuzca itaat etmesi anlamına geliyor!

Ki bu da taraflarının belli olduğuna delalet eder. İtaat eden değil, itaat ettiren? Niyet bu kadar net. 'Tarafsız taraf'larının tanımı işgaldir, her şeyden pay kapmaktır, katletmektir. Özkök türü yazarların yaptığı da, akıl tutulması yaşayan toplumların tutulma hallerini derinleştirmektir. Toplum ne kadar tutulsa o kadar iyidir onlara göre. Hareket alanları genişler. Zira bu gibilerin korkulu rüyası, uyanmış bir halktan başka bir şey değildir.

Toprakları işgal edilen halklar itiraz etmeyin!

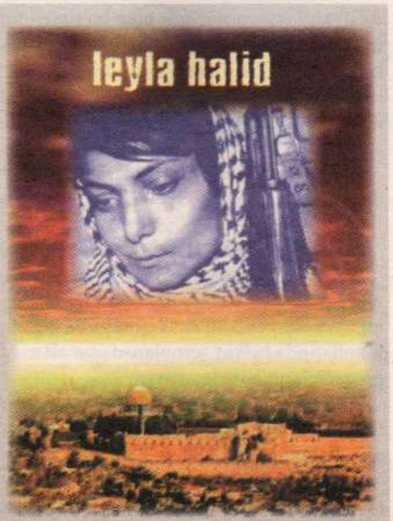
Fabrikaları ellerinden alınan, işten atılan işçiler itiraz etmeyin!

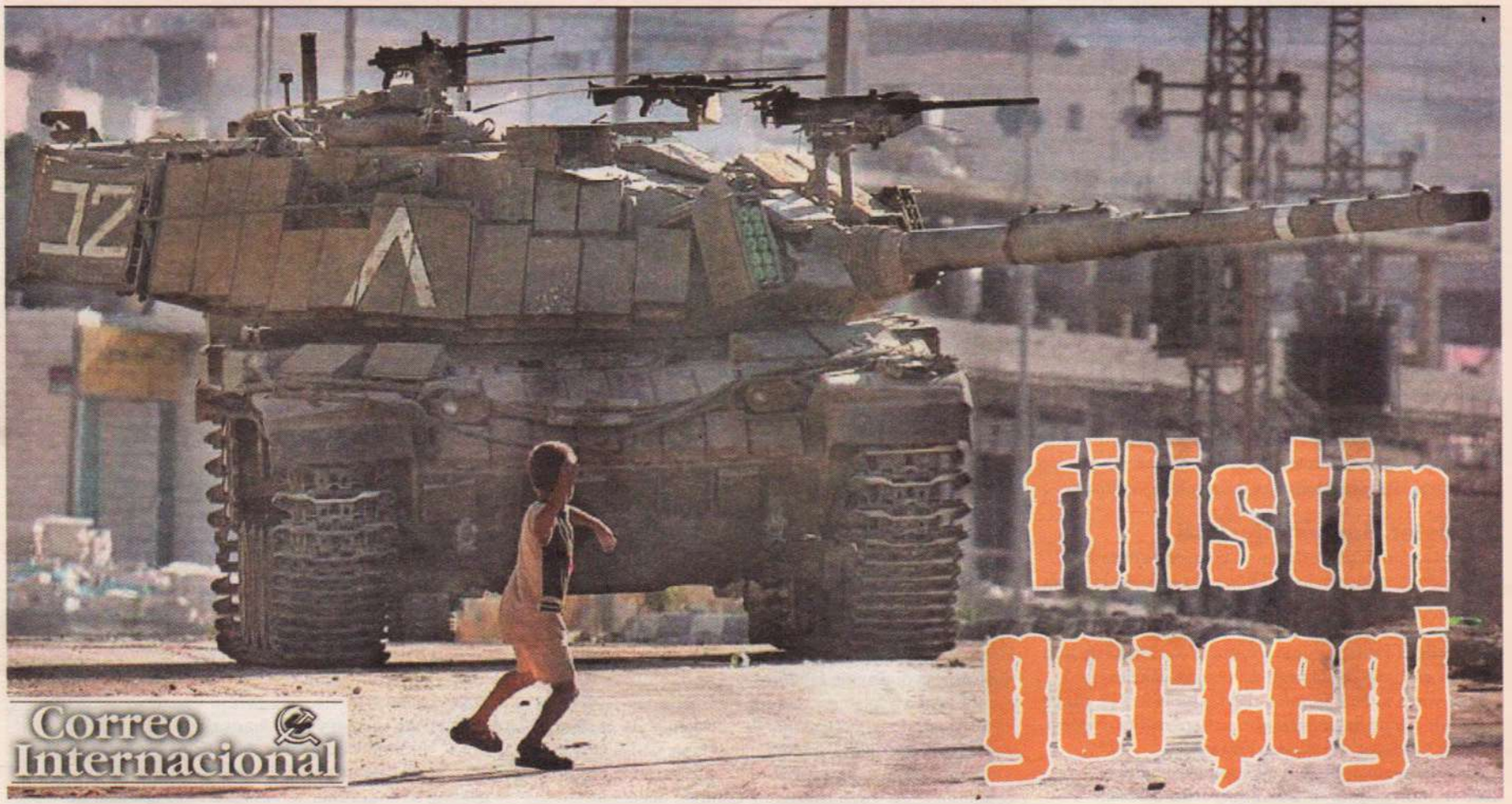
Eğer açlıktan ölmüyorsanız refah sizinle!

beyaz demir pankart

Beyaz demir pankart ağır
beyaz demir pankartı
iki kadın taşır
İki kadın melek değil
omuzlarında kanat yok,
omuzlarındaki ağır yük...
en önde yürümek
ölenleri geleceğe sürümek
yıkmak saltanatını
memleketi satanların!

kazak atlı

filistin gerçeği

Correo Internacional

ABD ve İsrail, yıllardır bastıramadığı Filistin direnişini çökertmek için bu kez Filistin içinde provokasyon ve çatışma yaratıyor...

Filistin bölgelerindeki durum iki an örgüt arasındaki çatışmalar yüzünden daha da çetrefilleşti. Hamas Gazze Şeridini ele geçirdi ve El Fetih'i buradan çıkardı, bu arada Ulusal Filistin Yönetimi'nin başkanı ve El Fetih'in lideri Mahmut Abbas, tam anlamıyla bir darbe yaptı ve Hamas'ı yönetimden uzaklaştırdı.

Filistinli sol örgütler bu çatışmaları 'bir trajedi' olarak görüyor ve husumetin sona ermesi ve iki örgütün de İsrail'e karşı mücadelede birleşmeleri için çağrı yaptı. Diğer ülkelerdeki sol eğilimli bazı örgütler de benzer bir konumu savundu.

Bu çatışmaların Filistinlilerin özgürlük mücadelesini zayıflattığından bir şüphe yok. Bu bakış açısından, bu gerçekten de 'trajedi'dir çünkü İsrail ve emperyalizmin kazanması anlamına gelir.

Fakat bu, mevcut güçlerin nerede durduğu hakkındaki derinlemesine analiz yapmamızı engellemiyor ve bu örgütlerden birinin (El Fetih) Filistin halkının çıkarlarını artık savunmadığını ve yürüttükleri liderliğin İsrail ve emperyalizmin doğrudan ajanı olduğunu belirleyebiliriz. Bu anlayış devrimcilerin kendini bu çatışmada nerede konumlandıracağı açısından merkezidir.

Tarihsel bir mücadele

Mevcut çatışmalara tarihsel bir perspektiften –en azından bir süre- bakmamız gerekiyor. 1948'teki BM kararı İsrail Devletini kurdu, Filistin'in tarihsel bölgelerinin yarısından fazlasının (yüzde 55) Siyonizm tarafından gasplarını yasallaştırdı. Siyonist silahlı örgütlerin kuruluşuyla, Filistinlilere verilen bölgelerin bir kısmını daha işgal ettiler ve böylece yüzde 20 daha fazla toprağı ele geçirdiler, 800,000 Filistinliyi (nüfusun üçte biri) daha topraklarından ettiler ve mülteci dramını başlattılar. Bu, petrol kaynakları açısından stratejik olan bölgenin ortasında yükselmekte olan antiemperyalist Arap dalgasının karşısında emperyalist kuşatmanın bir jandarmanın ortaya çıkışıdır. Bu yüzden, İsrail'in kuruluşundan beri, Filistin halkı ve genel olarak emekçi Arap kitlesi, topraklarının kurtulması ve Siyonist işgalcilerin defedilmesi için savaşıyor.

Oslo Anlaşmaları

1960'da, Yaser Arafat'ın kurduğu El Fetih, Laik, Demokratik ve Irkçı-Olmayan Filistin ve İsrail'in yok edilmesi yönündeki mücadele talebini ve ihtiyacını yerine getiriyordu. Bu onları Filistinli kitlelerin önderleri haline getirdi.

Ama 1980'lerde, Arafat ve El Fetih kendi programlarından vazgeçti ve 'iki devlet'i (İsrail ve Filistin) kabul etmeye hazır olduğunu gösterdi. Politikaları emperyalizmle birlikte müzakereler yapma çevresinde şekillenmeye başladı. Bu Oslo Anlaşmalarında (1993) görünür hale geldi. Küçük Filistin devletinin gelecekteki şüpheli varlığına karşılık, Ulusal Filistin Yönetimi'nin kurulmasını kabul ettiler. Kısıtlı özerkliğiyle, bir sömürge üstyapısına sahip, Apartheid (Ayrımcılık) yıllarındaki Bantustanlılar'ınkine çok benzer bir yapı.

Ulusal Filistin Yönetimi

Filistin Yönetiminin Gazze ve Batı Şeria'daki bölgelerde kurulmasından beri, Arafat ve El Fetih yönetimi bu sınırlı idareyi ellerine alıp yeni bir karakter kazandılar, sömürge yönetiminin 'esas idaresi' haline geldiler. Siyonizm bu teslimiyetten faydalanıp Batı Şeria ve Gazze'deki sömürgelerini artırdı, su kaynaklarını kontrol altına aldı, bu bölgede 'sadece Yahudilerin geçebileceği' yollar yaptı. Filistinlilerin yaşamları gerçek birer cehenneme dönüştü.

Aynı zamanda, tam yozlaşmanın ortasında, El Fetih'in kadroları Filistin Yönetiminin bütçesini kendi çıkarları için kullanırken, Filistinli kitleler her türlü zorluğu yaşadı. El Fetih'in prestiji azalmaya başladı.

Abbas: Emperyalizmin adamı

Arafat'ın ölümünden sonra (şu anda cinayet olduğu söyleniyor), Mahmut Abbas'ın halef olarak seçilmesi bu dinamikleri destekledi. İsrail 'utanç duvarı'nı inşa etmeye başladı, bölgeleri ayırdı ve bu avantajdan faydalanıp daha fazla toprak elde etti. Emperyalizm çok açık bir şekilde Abbas'ı Filistin'deki ajanları olarak desteklemeye devam etti. El Fetih'in önderliği İsrail ve emperyalizmle işbirliğinde o kadar ileri gitti ki, bir süre Filistin Başbakanlığı da yapan Ahmed Korei Siyonist devlete 'utanç duvarı' inşa etmesi için büyük miktarlarda çimento satan şirketin sahibiydi.

Oslo Planı'nın krizi

Emperyalizm ve İsrail, Filistin Yönetiminin sömürge durumunu Filistin'deki seçimlerle yasallaştırmaya çalıştı. Bunun için, Hamas'ın parlamento seçimlerinden zaferle çıkmaması gerekiyordu. Oysa Hamas'ın seçim galibiyeti Filistinli kitlelerin Oslo planlarına karşı bir zaferiydi. Her ne kadar Hamas burjuvazinin öndeliğinde köktendinci bir zihniyete sahip olsa da, programlarına devam etmeleri ve İsrail'in yok edilmesi için çağrı yapmaları, Filistinli kitlelerin El Fetih'e ihanetlerini ödetmek için kendilerine oy vermelerine sevk etti.

Emperyalizm ve El Fetih bariz biçimde seçim sonuçlarını görmezden geldi ve Hamas'ın önderliğindeki yeni Filistin Yönetiminin İsrail'i tanımasını gerektiği ve Oslo anlaşmalarının devamını kabul etmesi gerektiği yönde baskı yapmaya başladılar. Bu yüzden Gazze Şeridi'ne gönderilen erzakları kısıtladılar, ABD ve AB'den gelen ve Filistin yönetiminin işlemesi için zorunlu olan tüm mali yardımları bloke ettiler ve Filistin bölgelerinden İsrail'in topladığı vergilerden bile para çaldılar. Amaç Filistin halkını ve seçtikleri hükümeti 'açlıkla terbiye etmek'ti.

Abbas'ın provokasyonları

Filistin yönetiminin hâlâ başkanı olan Abbas, Hamas'ın pes etmesi ve El Fetih'in daha önceden yürüdüğü yolda devam etmesi için 'içeriden' çalıştı. Abbas sadece teslimiyetçi bir burjuva önderi değildir; aynı zamanda Filistin bölgeleri içinde İsrail ve ABD'nin doğrudan ajanı haline gelmiştir; aynı 'Hitler'in işgali altındaki Fransa'daki Vichy yönetimi ya da bugünkü Afganistan'daki Kara' gibi işbirlikçilere benzemektedir.

Yönetimin güvenliği CIA tarafından denetleniyor! Bölgedeki kilit adamı, Muhammed Dahlan, başkanın 'özel ordu'sunu kurdu, silahlar doğrudan ABD tarafından sağlandı ve İsrail bu silahların sahiplerine ulaşmasına izin verdi. Dahlan

Gazze'de yasadışı işler yapmak, halkı bastırmak ve Hamas hükümeti aleyhinde sürekli provokasyonlara kalkışmak gibi olaylar da tertipledi. İşte bunlar son dönemde gördüğümüz çatışmalara neden olan isyanı çıkardı.

Bonapartist bir darbe

Hamas liderleri, seçimleri kazanmalarının ardından El Fetih ile kurulabilecek bir 'ulusal birlik hükümeti' önerisinde bulundular. Abbas'ın İsrail ile hükümete karşı bir darbe planı yapıyor olduğu açığa çıkmasına rağmen, Hamas bu tutumunda ısrarcı oldu, Mısır ve Suudi Arabistan ile görüşmelere devam etti.

Bunun akabinde, Abbas tarafından gösterilen bakanlardan kurulan bir hükümet oluşturuldu. Ama bu koalisyon ABD ve AB tarafından (Bush ve İsrail'in bulunduğu noktaya paralel şekilde) hiçbir şekilde onaylanmadı. Hamas'ın içinde bulunduğu tüm yönetimleri, İsrail'in varlığı bu örgüt tarafından kabul edilene kadar boykota devam ettiler. Kudüs'teki Amerikan Büyükelçisi Jacob Wales ve CIA'in özel ajanı Keith Dayton aracılığıyla Hamas'ı ortadan kaldırma planı yapılmıştı.

Kitleler Hamas'ı ilerletti

Abbas tarafından hazırlanan ve emperyalizm ve İsrail tarafından desteklenen hakiki Bonapartist darbe hazırlığı, Gazze'deki kitlelerin tepkisini tetikleyip Hamas'ın bu bölgeden emperyalizmin doğrudan ajanını ve bir de Dahlan ile El Fetih polisinin yarattığı askeri teşkilatı, tüm modern cephanesine rağmen def etmeye yöneltti.

İnanıyoruz ki bu Filistinli kitlelerin bir zaferiydi; çünkü Gazze'nin içinde bulunduğu ağır şartlara rağmen bölgeyi İsrail ve yandaşlarının elinden kurtardılar.

Abbas'ın adamlarının kovulmasının ardından 2006 seçimlerini hiçe sayarak Bonapartist darbesini yaptı. Sonra başını IMF ve Dünya Bankasının resmi çalışanlarından oluşan ve hem Amerikan hem de İsrail vatandaşı olan Salam Fayyad'ın başı çektiği olağanüstü hükümeti kurdu. Bu Filistin halkının zalim İsrail ve Amerikan emperyalizmine karşı kahramanca direnişinin karşısına dikilmek istenen engeldi.

Bu yeni kuklanın tek bir ödevi vardı: Batı Şeria'da kurulu El Fetih ve Abbas'a yaslanıp Gazze'deki direnişi alt etmek, Filistin'in gerçek kurtuluşunu engellemek üzerine kurulu Siyonist ve emperyalist planı uygulamaktı. Bu amaçla silahların dışında iki şeyi daha kullandılar: Biri Gazze'deki son derece güç şartlardan yararlanarak açlık vasıtası ile isyanları bastırmak, diğeri de İsrail emperyalizminin milyon dolarlar harcayarak rüşvet karşılığında hükümeti içten ele geçirmek.

Devrimcilerin tarafı

Dünya solunun asli görevi net bir tavır sergilemektir. Bu zamana kadarki çatışmada hep iki taraf vardı: bir tarafta İsrail emperyalizmi ve onların işbirlikçi ajanları, diğer tarafta kurtuluş için savaşan Filistinli kitleler.

Bu sebeple herhangi bir tereddüdümüz yok: Liderliğini kimin yürüttüğü tartışmasından bağımsız olarak, direniş cephesinin tarafındayız. Başka deyişle, koşulsuz olarak Hamas 'askeri cephesi'nin yanındayız. Peki, bunun anlamı ne? Bunun anlamı Hamas'a herhangi bir politik destek vermeden ve liderlerine güven duymaksızın, işbirlikçilere karşı gerçeklesen direniş savaşında onların zaferinden yana olacağız; çünkü bu kamplar, Filistinli yığınların ve on yıllardır süregelen baskılara karşı olan direnişlerinin bir simgesi. Bu tutum, İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazilere ve işbirlikçilerine karşı yürütülen mücadeleye veya Vietnam Savaşı'nda Vietkong kuvvetlerine verdiğimiz desteğin aynısıdır.

Aynı zamanda inanıyoruz ki, Gazze ve Batı Şeria'daki, komşu ülkelerdeki mülteci kamplarındaki, dünyanın çeşitli yerlerine sürülmüş Filistinlilerin tüm direniş örgütleri, kukla Fayyad rejimini yıkmak ve hem içteki, hem dıştaki düşmanlara karşı Filistin davasını savunmak üzere güçlerini birleştirecektir.

Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal'in yayını Uluslararası Posta'dan (Correo Internacional) çeviren Bilgesu Sümer

gazze 'de ablukaya son

İşbirlikçiler Gazze'den dışarı sürüldüklerinde, bu bölge gerçekten bağımsız Filistin toprağı oldu. Fakat bu, İsrail saldırıları sonucu altyapının (yollar, hastaneler vb.) yıkımı ve İsrail'le kukla Abbas yönetimince kaynakların ve fonların ablukası yüzünden oluşan, ciddi ekonomik ve sosyal sorunlar pahasına gerçekleşebiliyor. Abbas gibi İsrail de bu durumu Gazze'yi açlığa mahkûm etmek için kullanmayı deniyor.

Bu nedenle Gazze'deki ablukaya derhal son verilmesi ve gıda, ilaçları elektrik ile halkın yaşayabilmesi için gerekli olan her şeyin sağlanabilmesi adına mümkün olduğunca geniş kampanyalar gerçekleştirilmelidir.

tarafsızlık mı, savaşana destek mi

Gazze Ajansı'nın bildirdiğine göre iki Filistinli sol örgüt, FPLP ve FDLP, 'Kana susamış cinnetin Gazze'de dizginlerinden boşalmasının teşhiri' isimli bir gösteri düzenledi.

Kaynak şöyle bilgi veriyor: "FDLP gibi FPNP de Filistinlilerin birliği ve kan dökmeye son verilmesi için çağrıda bulunan bir demeç yayınladı... Sorun Filistin'in El Fetih ve Hamas arasındaki bütün şiddet ve kavgaları reddetmesiydi. Sayısız tanınmış kişi, sivil toplum kuruluşları ve yüzlerce vatandaş, liderlik yapan parti kadrosu ve her iki örgütün üyeleri önderliğinde gösteride yer aldı Göstericiler taleplerini ulusal birlik ve Filistin içinde silah kullanımına başvurmak gibi bütün bölünme çeşitlerini teşhir etme çağrısında bulunan taleplerini şarkılar söyleyerek dile getirdiler... FPLP... tam bir ulusal diyalog başlatılması gerektiğini, güvenlik kurumlarının eşit ve profesyonel temelde yeniden tasarlanmasına duyulan ihtiyacı vurguladı."

Çatışmaya ilişkin bu bakış açısına katılmıyoruz. "Kardeş kavgasını durdurun" bakış açısı, şayet benzer kesimleri temsil eden iki grup söz konusu olsaydı ve ikincil meseleler ya da mali kaynakların bölüşümü için savaşsalardı geçerli olabilirdi. Fakat buradaki durum farklı. Bugün Filistin toprağı üzerinde tanık olduğumuz; işbirlikçi bir politikanın sonucunda, bütünüyle İsrail'e ve boyun eğmeyen direnişin yok edilmesini amaçlayan emperyalizme teslim olunduğudur. Mevcut çatışmaları El Fetih ile Hamas arasındaki basit çekişmeler olarak analiz etmek mümkün değildir, Filistin halkı arasındaki iki benzer örgüt birbiriyle savaşmak yerine bir araya gelmelidir. Biz bundan daha derinini görmek zorundayız. Örgütlerden biri olan El Fetih, Filistin halkının düşmanına katılmış bulunmaktadır.

Bir kez daha, Nazilerin Fransa'yı işgal etmeleri ve yerine Vichy yönetimini kurmaları arasındaki benzerliğe bakalım: Direniş işgale karşı savaştı ve sadece Nazilerle değil, onlarla işbirliği yapan Fransızlarla karşı karşıya gelmek zorunda kaldı. Yahut ABD Güney Vietnam'ı işgal ettiğinde ve Saygon'da kukla bir devlet inşa ettiği zaman: Vietkong direnişi Amerikan askerleri kadar, kukla devletin birliklerini ve memurlarını da hedef aldı. O zaman, sol örgütler, Vietnam direnişi ile işbirlikçiler arasında birlik için çağrıda mı bulunsaydı? Abbas ve El Fetih liderliği emperyalist ve Siyonist projeyi destekleme kararı aldıktan bu yana Filistin'de de aynı şey yaşanmaktadır.

Filistin davası uğruna savaşanların birliği, zafer için kaçınılmaz bir zorunluluktur. Fakat düşman ajanları ve işbirlikçilerle birlik çağrısı yapmak, onlara müttefik gözüyle bakmak anlamına gelir ki, bu da Filistinli kitlelerin gözünde çatışmanın gerçek niteliğinin çarpıtılmasına yol açar. Ve böylesi bir kafa karışıklığı sadece İsrail'in ve emperyalizmin çıkarlarına hizmet eder.

emperyalizmin ortadoğu politikası

Terörle savaş' politikası Ortadoğu'da yaşanan krizi artırıyor; öte yandan, Irak, Afganistan, Lübnan, Filistin gibi ülkelerde direniş güçlenerek büyüyor. Bu direniş karşısında emperyalizm durumu kendi lehine çevirecek ya da en azından krizi yatıştıracak başka yollar denemeye başladı.

Bir yanda, onlar kukla örgütlere ve liderlere güveniyor; bunların bir kısmı bir süredir hizmet görüyor; bir kısmı da yeni ortaya çıktı. Diğer taraftan, emperyalizm direnişi bölmek ve aynı zamanda kendi ajanlarını askeri anlamda güçlendirebilmek için provokatörleri destekliyor.

Bu politika, Irak üzerinde denenmişti; El Maliki yönetimi altında, Şiiler ve Sünniler arasındaki çatışmayı kışkırtmak için, değişik dini inançların mabetlerine saldırılar başlatıldı. Şimdi provokasyonlarını Lübnan'a sıçrattılar; başbakan Fuat Senyora'yı ve suikasta uğrayan eski başbakan Refik Hariri'nin oğlu, Sünni parlamento üyesi Saad Hariri'yi destekliyorlar. Öte yandan Lübnan'da geçenlerde, El Kaide'yle bağlantılı olduğu belirtilen yeni bir örgüt, 'El Fetih İslam' ortaya çıktı ve birçok parlamento üyesi öldürüldü. Lübnan ordusu, .bu olayları bahane ederek Filistin kamplarına saldırdı. Bu saldırı, esas olarak Hizbullah'ı hedefliyordu.

Filistin'de, Muhammed Dahlan iki rolü de oynuyor gibi görünüyor. Bir yandan kukla Abbas yönetiminin güvenlikten sorumlu adamıyken, diğer yandan, CIA ve Mossad'la olan bağlantıları da teşhir oldu - Filistin direniş kadrosunu onlara Dahlan'ın ispiyonladı-; Hamas'a saldırmak için Amerikan silahlarıyla teçhizatlandırılmış birlikler kurdu; hatta Hamas ve Filistin direnişini yalıtmak için, El Kaide militanı olduğu söylenen bir kısım şaibeli militanla işbirliği içine girdiği ve Mısır'ın turistik bölgelerine yönelik saldırılar örgütleyerek, Mısır halkının Filistin direnişçilerine tepki duymasını sağladığı öne sürülüyor...

illegal

'Epope İllegal' için prolog
Enver Gökçe'nin anısına ... saygıyla

/ Beynim
Fitili şahdamarım boyunca
Bir dinamit ... /

Meydan uğulduyor
İki ucuna alanın
Sıçramış çamur
Polis panzerleri
Panzehiri devrim olan bir zehrin
Ölümcül etkileri-
-ne direniliyor

- En devrimcisi
Eylemin
Hâlâ çarpıyor olması
Yüreğin –

Meydan okunuyor
Öfkeyle, ezbere, soldan
Güneşten aldığı ışığı yansıtmayan
Çok yıldızdan
Yapılmış bayraklar
Uçlarından tutuşturuluyor

- Bize sizin yapmadığınız bir kötülük
söyleyebilir misiniz
Size onu yapmayalım !.. –

Meydan dağılmıyor
Sömürü,
Tarihi çok eskilere dayanan
Bir mübadeledir ülkede
Çalınan emek nerede
Biliniyor
Hep bir ağızdan
Sağ yanaktaki tokadın
Hesabı soruluyor

- Patron yok
Tanrı yok
Biat yok
Aslolan artık
kutsal güruh ... -

V. Mahir Üküç

Yoksa dün Karadeniz'de fındık için isyan eden vatandaş nasıl iktidara yol verirdi ki? Hem de tam gaz, takalarını denizin azgın dalgalarına sürer gibi...

SERHAT ÖZCAN

Mazot şimdi kaç para?

Televizyonlarda seçim sonuçları açıklanmaya başlandığında, yalaka medyanın yalaka mensuplarının satılmışlığının, aslında onlar için ne kadar büyük bir mutluluk olduğunu gözlerinden anlayabiliyorduk. Vatandaşın yıllardır 'Demokrat' kimliğine 'taptığı' hızlı araştırmacı gastecilerin mutluluğu!.. (E.Özkök böyle söylüyor, ki bence de gasteci. Çünkü gazeteci böyle olamaz.) Beyefendi, gıda sektörünün silinmeye yüz tutmuş kısmının araştırmacı gastecisini de yanına almış, büyük tirajlı gastelerinin Türkiye'nin Amiral gemisi olduğunu söylüyor büyük bir keyifle. "Biz bir aileyiz, büyük bir aile," diyor. (Gastede yaşananlara ensest diyebiliriz o zaman.) Tayyip Bey milli görüşü tasfiye etmiş de, yanına liberalleri almış da... Yani tarikatlarla cemaatlerle, ABD ile değil de, liberallerle kazanmış zaferini...

Liberaller bu tabandan çıkmamış yani. Liberal babaları yatırmamış anneciğini şeyhinin mezarına. Çok önemli bir saptama yapmış ya, ödül verecek sahibi. 'Nasıl yedim ama kekleri!' diyen ağzı yayıldıkça yayılıyor keyiften.

Bir şeyhten ya da cemaat liderinden icazet almadan iş yapan bir liberal tanıdınız mı bu memlekette?

Bilenler bilir, Uzak Doğu kökenli sporlarda aşamalar 'dan' denen bir birimle belirlenir ve beyazdan siyaha ulaştığınızda artık usta olmuşsunuzdur. Artık en üst derece siyah kuşaktan alınıp yeşil kuşağa verilmeli ve bu değerli gastecilere acilen takılmalıdır o kuşak. Belki o yeşil kuşaklar, onlara 'yeşil kuşak'la ilgili yıllardır uygulanan emperyalist projeleri anımsatır... mı dersiniz?..

Bu sayede belki yakın tarihi bile saptırmada ve iktidar yaptırımlarını halka dayatmada tek sesli bir güç yaratan medya patronları satın aldıkları lümpen solcularıyla, toplumu tek merkezden haber alma zorunluluğuna iterken, vicdanlarını bıraktıkları kucakları da anımsarlar.

Satılmışlığın parasal değeri çok büyük olunca, utanma duygusu da buharlaşıyor paranın sıcağında.

Hiç değilse dediğimiz, sosyal demokrat kimlik de, 12 Eylül'den sonra tozlu raflarda yerini aldı birçok temel değer gibi. Sonra da yeni anayasayla oluşan sistemde, meclisteki sol ve sağ söylemler birbirine yumuşak geçişler yaptı.

Ortak söylemler yaratılıp, sözüm ona ulusalcı bir çizgi yakalayıp, sözüm ona solu, iktidara taşıyacaklardı.

Cumhuriyet mitinglerinde, şuursuz bir biçimde, denize düşenin neye sarılacağını bilemediği bir halde doldu meydanlar çürükler ayıklanmadan. Böylece CHP oy'larını artıramazken MHP yeniden mecliste yer bulabildi. "Bunlar gelmesin de MHP gelsin," diyen balık hafızalı komik, sözde solcular, iktidarı belirlemişlerdi bile.

CHP + MHP = Ulusalcı İktidar.

Halkımız bunlara neresiyle güldü de, neredeyse her iki kişiden biri iktidara oy verdi, bilemiyorum. Bu oyları veren halka, halk düşmanları da kıs kıs nereleri ile güldü onu da bilemiyorum. "Kim kime hizmet etti belli değil," diyeceğim ama belli. Aslında gülenlerin de nereleriyle güldüğü belli... de yazmak gereksiz.

Seçim sonuçları açıklanmaya başlayınca, iktidar milletvekillerinin Ahmed-i Necad tarzı giyimleri, önemli değilse de dikkatimi çekti. Erdoğan ve Gül dışında kravat takan yoktu ve bazıları (George Michael tarzı) kirli sakal bırakmıştı.

Ve Erdoğan Cumhuriyete bağlılığını anlatırken bir taraftan da muhalefete zeytin dalı uzatarak kardeşlikten söz ediyordu.

Bu arada CHP önündeki köfteciler iş yapamadıkları için isyandaydı. AKP'ye oy verip de CHP'ye köfte satmaya kalktıkları için, belki de 'Allah' böyle cezalandırıyordu.

Sandıktan çıkan sonuca göre CHP ve MHP seçim sürecindeki –kendilerince- tutarlı tavrı sürdürüp, 'AKP ile asla' tavrında ısrar ederlerse, iktidar sadece bağımsızlarla pazarlığa girebilecek. Pazarlık yaparken de olasıdır ki, pazarlık yapacakları insanlarla ilgili önceki söylemlerini yutacak, böylelikle de unutacaklar...

Ve yine ülkenin 'amiral gemisi' medya, enflasyonun düştüğünden, ekonomik büyümeden, gelişmeden, yazarlarının cinsel hayatlarından bahsederken, arka sayfa güzellerlerinin hangi kremlerle selülitsiz olabildiklerini ve o selülitlere çare getirecek yeni ürünleri pazarlayacak, çevirmen-profesör-bilim adamlarının, günlerce sürecek dizi yazılarını yayınlamaya devam edecekler. İki haftaya kadar ligler başlayınca da, daha 'Allah'tan bela mı istesin millet? Ramazan da geliyor zaten, bayramı filan derken, kırk günde oradan koy, gelsin ilan, gelsin reklam!..

Yeni polis yetki kanunun etkilerini nasıl yaşayacağımızı, insan hakları konusunda nasıl yol alacağımızı yakın bir gelecekte göreceğiz. (Bizler turnelerimizde görmeye başladık bile!..)

Bu arada, AKP'nin birinci parti çıkmasına şaşırmadım. Geçen aylardaki yazılarımda da bu konuda net şeyler yazmıştım. Çok basit bir hesaplamayla bu sonuca varılabiliyordu çünkü.

Sadece iktidarla iş yapan müteahhitleri ve çalışanlarını ve onların yakınlarını sayın, yanına bir de cemaatleri ve tarikatları katın... Üstüne bir de arka bahçelerinden yetişenleri ekleyip, iktidarın tüm olanaklarını da kullandığını hesap ederek, bir de kent yakınlarında sistemli bir şekilde yaygınlaştırılıp, hocalarca yönetilen köyleri ve mahalleleri eklediğinizde, bu rakamlara direkt ulaşabiliyorsunuz zaten.

Birey olmanın Özal'dan bu yana bencillikle eşitlendiği toplumumuzda, günü kurtarmak telaşındaki çaresiz insanlar, umutlarını yitirmişken, umut tacirlerinin vaatleri, ortak bir yalana inanma duygusu geliştiriyor.

Muhalefetin kazandığı yörelerde cezalandırılıp çaresiz bırakılan halk, artık inat etmenin dayanılmazlığıyla yılana sarılıyor. Kendi düşüncelerinden dolayı ailesi ve sorumluluğundaki -kelleler- daha fazla çekmesin diyerek, yol, su, enerji, iş, yatırım beklentisi, eğitim, sağlık ve temel gereksinmeleri karşılanabilir olasılığıyla kopuveriyorlar, zaten inceldikleri yerden. Yoksa dün Karadeniz'de fındık için isyan eden vatandaş nasıl iktidara yol verirdi ki? Hem de tam gaz, takalarını denizin azgın dalgalarına sürer gibi... Parçalanma pahasına...

Çaresizlik, ya basit soruları unutturuyor ya da Aziz Nesin'i bir kez daha haklı çıkartıyor.

Ne oldu?

Dokunulmazlıklar mı kalktı?

Sokakları katillerle, hırsızlarla, pezevenklerle, orospularla, tecavüzcülerle, torbacılarla ve sürüye kurt dalmış gibi büzüşen, birbirine sokulan, tarikat takkelerinin altına gizlenmeye uğraşan tekke kullarıyla dolu bu memleketin 'irade'si kendisini en açık şekliyle yansıtmıştır işte...

HAKAN GÜLSEVEN

Evet, huzur isyanda!

Şimdi, bir bilirkişi heyeti oluşturulsa, bu heyete, "Türkiye'de oy kullananların şuuru yerinde midir, araştırın," dense, ayıptır söylemesi, yüksek oranlı bir şuursuzluk saçılır ortalık yere. Evet, bu memlekette insanlar sistematik olarak şuursuzlaştırıldı, her biri bir kimlik cüzdanı taşıyan ve 'ehil' sayılan 'vatandaş'ların aklı alındı, beyni uçuruldu. Hayatla en önemli bağı bir ekran olan, sabahtan gece yarısına kadar televizyon karşısında ağzı açık oturan geniş yığınlara, pespaye bir siyaset, pespaye bir ahlak, rezilin en rezili, 'yalamalık'ta sabitlenen bir 'yaşamak' standardı dayatıldı durdu...

Pespaye olanın cüreti, pespayeliğin toplumsallaştırılmış olmasından geliyor. Bağırsaklarından, "Ben kadından sorumlu devlet bakanı olmak istiyorum, 18'lik kızlarla yatlarda gezmek varken, siyaset yapıyorum," diye laflar döken İbrahim Tatlıses, bu cüretini toplumsal şuursuzluktan alıyor mesela. 'İbo'nun otobüsünün peşinden koşturmak toplumsal bir 'ortak akıl' haline geliyorsa, milletin aklının alındığına daha kanıt sunmaya lüzum mu var?!

Alaattin Çakıcı'nın önünde eğilmek gerektiğini vazeden, "Abilere saygıda hürmet etmeyeceksin," diye bir yalamalık standardını işaret eden adamı, Osman Yağmurdereli'yi milletin vekili olarak 'yüce' Meclis'e taşıyan da işte bu beyin uçmasıdır.

Gencecik bir adam, ailesiyle birlikte kendini satışa çıkarıyor, yüz binlerce dolarlık ışıltılı pırlantalardan yükselen müzik sesinin peşine köyün sübyanı misali takılıyor. Sokakta travestileri odunlarla

döven milletin yarattığı 'diva'ya 'damat' oluyor. Muhbirleşen, paparazzileşen, beyni uçmuş 'seçmenler' ellerinde kameralarla bu sübyanın peşine düşüyor. Liselilerin kafe köşesi koklaşması halinde, yaşıtı bir kadınla görüntüleri çekiliyor... Ve memleketin ana haber bültenleri, işte 'bu'nu anlatıyor...

Vatan-millet-sakarya ha! Bu milletin 'kutsal'ı saydıkları 'ecdat'larının sakallarını milliyetçi nutuklar atarak sıvazlayanlar, Dolmabahçe Sarayı'nı düğün yapmak için kiralayan Arap şeyhlerinin kıçını yalıyor...

Yalamalıkta sabitlenen bu yaşamak standardı, hırsızlığı meşru görmekte, hatta hırsızlığa övgü düzmektedir. Etrafımız, bir yolunu bulup hırsızlaşmak isteyenlerle doludur.

Hırsızlaşmayanların önemli bir bölümü, beceriksizliğinden dolayı hırsızlaşamamaktadır.

Orospulaşma ve pezevenkleşme genelleşmiştir. Beyoğlu'nun ara sokaklarındaki 'Türk hamamları'nda, kenar mahallelerden kopup gelen aslan gibi vatan evlatları, 'seks turizmi' için güzel ülkemize akan eşcinsellere, dolar karşılığı 'hizmet sunmaktadır'. Hayır, bunun adı 'cinsel tercih' falan değildir; basbayağı 'orospulaşma'dır...

Falanca zengin bebesiyle adı çıksın diye kendini kameralar önüne atan, kepazelikle isim yapmaya çalışan ve 'ekstra'ya gidip falanca 'top model' gibi 2 bin çift ayakkabı sahibi olmaya çalışan genç kadınlarla dolu bu ülkede, artık o genç kadınları babaları ellerinden tutup manken yarışmalarına götürmektedir. Bir zamanlar toplumsal kurtuluş için, geleceğine sahip çıkmak için Deniz Gezmişleşen, Mahir Çayanlaşan, İbrahim Kaypakkayalaşan gençlik, şimdi popstar yarışmalarında, soytarılaş bana yarışmalarında, bireysel kurtuluş niyetine İbrahim Tatlısesleşmeye, Bülent Ersoylaşmaya, Seda Sayanlaşmaya çalışmaktadır!..

Ve sekiz aylık bebeğe tecavüz edilen bu memleket, lanet bir memlekettir artık ve 'ey bugünümüzü sağlayan'lar, hiç de uzakta değildir, tam tepemizdedir...

Kim durduracak bu gidişi? Polisiye tedbirler mi? Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü garajında altı polis bir kadınla seks yapmak için sıraya geçiyor be! Hangi çeteye el atsan, bir avuç 'devlet görevlisi' elinde kalıyor.

Evet, bizim 'milli irade'miz böyle bir 'milli irade'dir. Sokakları katillerle, hırsızlarla, pezevenklerle, orospularla, tecavüzcülerle, torbacılarla ve sürüye kurt dalmış gibi büzüşen, birbirine sokulan, tarikat takkelerinin altına gizlenmeye uğraşan tekke kullarıyla dolu bu memleketin 'irade'si kendisini en açık şekliyle yansıtmıştır işte.

Elbette bu 'milli irade'nin bir 'Meclis'i, elbette bu 'milli irade'nin bir hükümeti olacaktır.

Bu ABD'nin, AB'nin, Türk ve Kürt burjuvalarının dayattığı bir iradedir.

Ve fakat, bu 'milli irade' bizim irademiz değildir.

Huzur mu arıyorsunuz? O kadar kolay değil...

Huzur isyanda!..

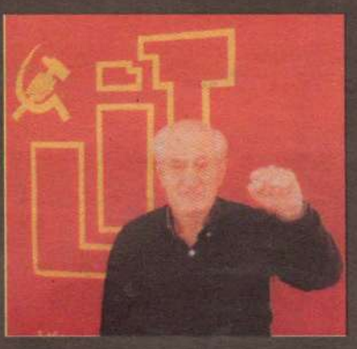
ulus baker...

ODTÜ'de hocamdı. Aslında hiç hocalık yapmadı. Elinden geldiğince, kafasının içindeki yığından bir kısmını bizimle paylaşmaya çalıştı. Ahbaplık yaptı. Beraberce oturup rakı içtik, uzun sohbetler ettik. Haysiyetli bir aydını, çok iyi bir dostu yitirdik. Ne kadar erken gitti...

ernesto gonzales...

İki ay önce söyleşisini yayımladığımızda, tatlı bir tebessümle andığım yoldaşım, uluslararası komünist Ernesto'yu yitirdik. Mücadeleyle dolu 83 yıl! Şimdi, Arjantin'deki diktatörlük sırasında kaçırılarak kaybedilen eşinin yanında... Şerefli bir yaşam sürmenin, bir isyancı olmanın huzuruyla uçuşuyor külleri...

ISSN 1307-072X
9 771307 072007

Sayı 11, Ağustos 2007, Aylık süreli yayındır Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd. Şti. İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün Yazışleri Müdürü: Hakan Gülseven Müessese Müdürü: Ali Yavuz Tel: 0212 292 95 65 (4 hat) Faks: 0212 245 38 06 Abonelik: 0212 292 95 65 Baskı: LeMan Matbaası, Alüminyumcular Sanayi Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hadımköy/İST. Tel: 0212 858 00 93 (Pbx) Matbaa Sorumlusu:
Genel Dağıtım: D.P.P. A.Ş.
Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

bilgi@reddiye.org
www.reddiye.org
www.redciyiz.biz